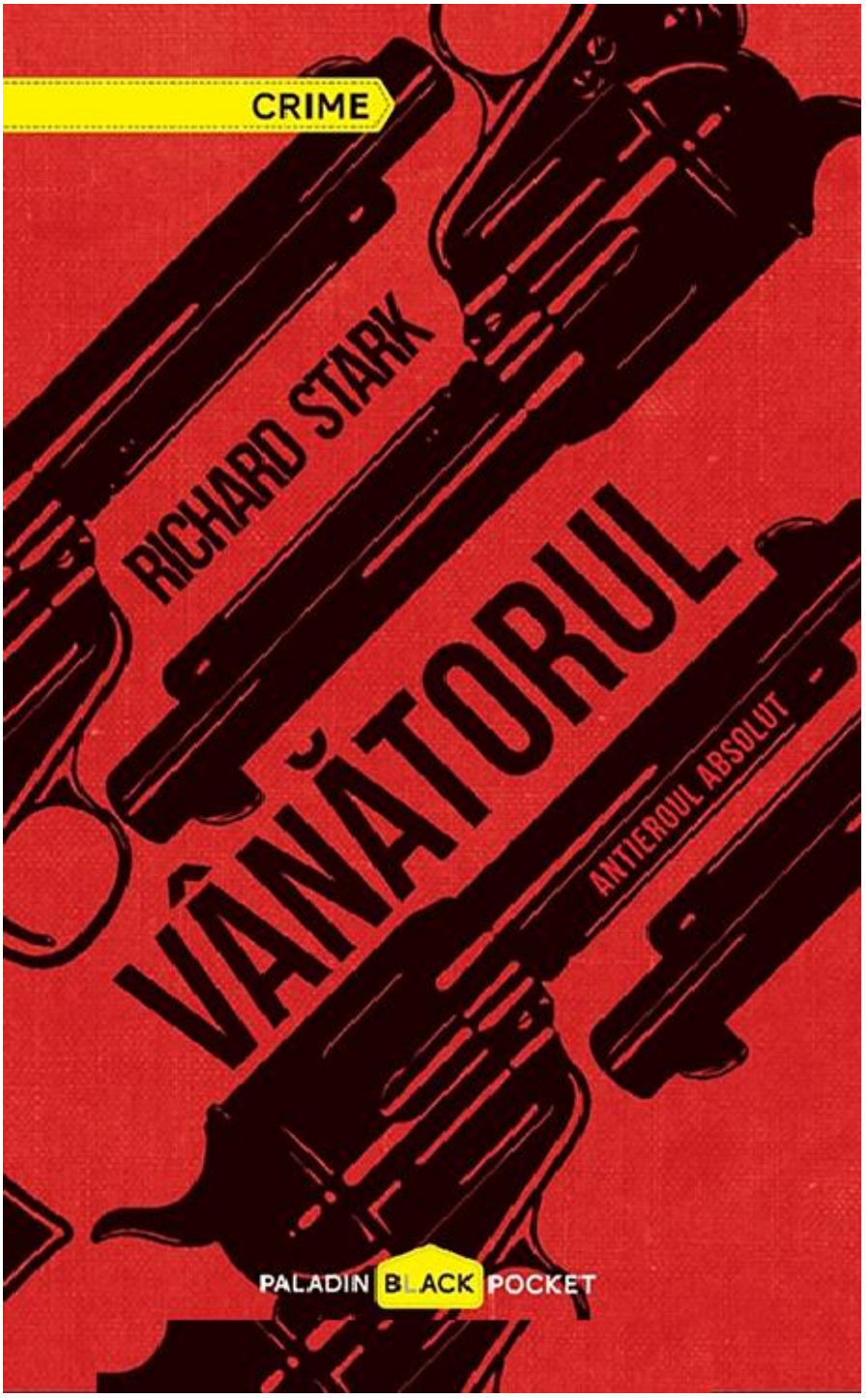
CRIME
RICHARD STARK
VÂNĂTORUL
ANTIEROUL ABSOLUT
PALADIN BLACK POCKET

„În romanul *Vânătorul*, Richard Stark relatează cu măsură, subtilitate și obiectivitate tăioasă o poveste dură și înspăimântătoare despre răzbunare și răfuieli între bande criminale. Cartea completează remarcabil lista romanelor senzaționale pe care francezii le numesc *romans noirs.”*

Anthony Boucher, *New York Times Book Review*

„Felul ingenios în care Stark își construiește narațiunea, cu incursiuni în trecut și reveniri în prezent, îi face pe cititori să stea cu inima la gură.”

Library Journal

„Unul dintre cele mai originale personaje din literatura *mystery* se reîntoarce în această carte fără să-și piardă ritmul, inteligența, aerul sfidător, viclenia și instinctul de supraviețuire.”

Mystery News

„Parker este în mod revitalizant amoral – un hoț care pleacă întotdeauna cu prada.”

Stephen King, *Entertainment Weekly*

„Romanele despre Parker ale lui Richard Stark sunt printre cele mai echilibrate și mai cizelate scrieri literare din vremea lor și nu numai.”

John Banville, *Bookforum*

„Dacă sunteți în căutarea unui roman scris cu nerv, citiți cărțile extrem de dure ale lui Donald E. Westlake (cunoscut sub pseudonimul Richard Stark) în care apare personajul Parker.”

James Kaufmann, *Christian Science Monitor*

„Romanele despre Parker sunt unele dintre cele mai dure și mai pline de cinism cărți scrise vreodată.”

Financial Times (Londra)

RICHARD STARK

VÂNĂTORUL

Original: *The Hunter* (1962)

Traducere din limba engleză și note de:
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

Editura: PALADIN
2016

PARTEA ÎNTÂI

1

Când un tip cu figură tânără se oferi să-l ia în Chevroletul lui, Parker îl trimise la dracu'. Tipul îi răspunse cu un „Du-te-n mă-ta!", reintră în trafic trăgând nervos de volanul mașinii și se îndreptă spre ghișeele de taxare ambalând motorul. Parker scuipă pe banda din dreapta, își aprinse ultima țigară și o porni peste Podul George Washington.

În traficul de la ora opt dimineața mașinile se îndreptau cu un *mmmmmm mmmmmm* înspre oraș, doar pe un sens. Pe sensul celălalt al podului erau benzi întregi de circulație pe care nu mergea nimeni spre Jersey. La fel și dedesubt.

La mijloc, podul trepida și se legăna în vânt. Așa făcea mereu, doar că el nu remarcase acest lucru. Nu-l mai traversase niciodată pe jos. Îl simți tremurându-i sub picioare și se enervă. Aruncă chiștocul țigării în râu, scuipă pe un capac de roată al unei mașini ce-l depăși în goană și-și continuă drumul cu pași mari.

Femeile care treceau pe lângă el cu mașina în drum spre birou se simțeau străbătute de fiori deasupra jartierelor. Bărbatul era masiv și neîngrijit, lat în umeri și cu brațe prea lungi pentru niște mâneci prea scurte. Purta un costum gri care atârna pe el fără formă de vechi și necălcat ce era. Pantofii și ciorapii îi erau de culoare neagră și aveau găuri. Pantofii găuri în talpă, ciorapii la călcâi și la degetul mare.

Brațele, care i se bălăbăneau pe lângă corp cu degetele îndoite, păreau modelate din lut cafeniu de un sculptor cu viziuni mărețe, fascinat de vene. Părul îi era șaten, uscat și fără viață, suflat în toate părțile de vânt ca o meșă prost aplicată ce stătea să se desprindă. Chipul îi era ca o bucată de beton cioplit, iar ochii ca onixul cu imperfecțiuni. Gura ca o simplă tușă de penel, cu buzele lipsite de sânge. Îi flutura haina de la costum la spate și-și legăna brațele în timpul mersului.

Femeile care se îndreptau spre birou se uitau la el și se cutremurau. Știau că e un ticălos, știau că mâinile lui mari erau făcute să pălmuiască, știau că pe fața lui nu avea să apară niciodată un zâmbet la vederea unei femei. Știau cine e și-i mulțumeau lui

Dumnezeu pentru soții pe care-i aveau, dar tot se înfiorau. Pentru că știau cum se prăvălea peste o femeie în puterea nopții. Ca un copac în cădere.

Bărbații care se îndreptau spre birou treceau pe lângă el ținând strâns volanele în mâini, aproape fără să-l observe. Un simplu vagabond pe pod. Nici măcar mașină n-avea. Unii îl vedeau și-și aduceau aminte de cum erau ei pe vremea când încă nu reușiseră în viață și *nu aveau* mașină. Credeau că-l înțeleg. Credeau că era în aceeași situație în care fuseseră și ei cândva.

Parker traversă podul și o luă la dreapta ținând-o tot așa cale de un cvartal până la gura de metrou. Înaintând pe stradă vedea asfaltul, trotuarele, blocurile cenușii și semafoarele de la fiecare intersecție, care-și schimbau culoarea din roșu în verde și iar în roșu. Și o mulțime de oameni care mișunau în toate părțile.

Coborî repede, cu pași mărunți, scările spre stație. Soarele de primăvară dispăru, fiind acum înlocuit de neoane care străluceau pe fondul crem al plăcilor de faianță. Se duse la harta metroului și rămase în fața ei scărpinându-se în cot, fără să caute ceva. Știa unde voia să meargă.

Trenul către centru intră în stație deja plin și se deschiseră ușile. Înăuntru se înghesuiră mai mulți oameni. Parker se întoarse, deschise cu o smucitură poarta pe care scria „ACCESUL INTERZIS" și intră. În spatele lui cineva strigă: „Hei!" În fața lui, ușile metroului se închideau. Sări și se împinse din fugă în oamenii care stăteau în picioare în vagon, iar ușile se închiseră în urma lui.

Merse până în centru, coborî la Chambers și o porni spre Biroul de Permise de Conducere și Înmatriculări Auto de pe Worth. Pe drum, cerși o monedă de zece cenți de la un individ lat în șolduri, posibil homosexual, și intră într-un local jegos să bea o cafea. Ceru o țigară de la fata care servea la tejghea. Era un Marlboro. Îi răsuci filtrul rupându-l, îl aruncă pe jos și-și băgă țigara între buzele palide. Femeia îi dădu un foc aplecându-se spre el peste tejghea cu sânii ridicați în sutien, ca și cum i s-ar fi oferit. Bărbatul acceptă focul, dădu din cap, lăsă cei zece cenți pe tejghea și ieși fără să scoată o vorbă.

Femeia rămase privind în urma lui roșie de furie și-i aruncă banii

la gunoi. Jumătate de oră mai târziu, când colega ei îi zise ceva, o făcu jigodie.

Parker se duse la Biroul de Permise de Conducere și Înmatriculări Auto, se așeză la o masă lungă de lemn și completă cu un condei demodat un formular pentru permisul de conducere[1]. Pătă foaia cu cerneală, o împături cu grijă și o vârî în portofelul de piele maro complet gol și jerpelit ca vai de el.

Ieși din clădirea Biroului și se duse la oficiul poștal, care, aflat în administrarea guvernului federal, era dotat cu pixuri. Scoase permisul și, aplecat asupra lui, scrise cu mișcări scurte și rapide în spațiul destinat ștampilei. Pasta din pix era aproape de culoarea potrivită, iar Parker ținea bine minte cum trebuia să arate.

Când fu gata, desenul lui părea în regulă dacă nu te uitai prea atent la el. Arăta ca o urmă de ștampilă de cauciuc neînmuiată bine în tuș și mișcată la contactul cu hârtia. Întinse și mai mult cu degetul cerneala încă neuscată. Apoi își linse bine degetul cu limba și băgă permisul la loc în portofel, pe care îl mototoli și îl îndoi înainte de a-l pune în buzunarul de la șold.

O porni în sus pe Canal Street și intră într-un bar. Interiorul era întunecos, rece și umed. La capătul tejghelei, barmanul și singurul lui client se opriră din mormăit și îl priviră pe Parker ca niște pești care se uită prin peretele de sticlă al acvariului.

Parker trecu pe lângă ei ignorându-i și împinse ușa cu arcuri de la toaleta bărbaților. Ușa se trânti în urma lui.

Se spălă pe față și pe mâini cu apă rece și fără săpun, pentru că nu era nici apă caldă, nici săpun. Își umezi părul și-l aranjă cu degetele până i se așeză bine. Își trecu palma de-a lungul maxilarului și își simți barba nerasă, care însă nu se vedea prea tare.

Își scoase cravata din buzunar și o netezi cu degetele ca să-i îndepărteze cutele, apoi și-o puse la gât. Cutele încă se mai vedeau.

---

[1] La vremea apariției acestui roman, în 1962, permisele de conducere din New York nu necesitau fotografii. Solicitantul unui permis completa un formular cu datele sale, care mai apoi era semnat și ștampilat de către Biroul de Permise de Conducere și înmatriculări Auto și putea fi folosit ca atare, servind și drept document de identitate.

Avea un ac de siguranță în căptușeala hainei. Îl luă și-și prinse cu el cravata de cămașă, având grijă să nu se vadă. Astfel fixată și cu haina încheiată, cravata arăta destul de bine. Nu se mai vedea nici că avea cămașa murdară.

Își umezi iar degetele în chiuvetă și își prinse cu ele fiecare crac al pantalonilor, trasând o cută și repetând mișcarea până ce obținu ceva ce semăna a dungă. Apoi se privi în oglindă.

Nu arăta el a Rockefeller, dar nici a vagabond. Arăta ca un om care muncea din greu și nu ieșea niciodată din sala de sortare a corespondenței. Suficient. Trebuia să se descurce și așa.

Scoase permisul pentru ultima dată și îi dădu drumul pe podea. Se lăsă pe vine lângă el și-l apăsă ici-colo cu palma până ce hârtia se murdări destul, după care îl mai mototoli o dată, îndepărtă murdăria cu mâna și îl puse la loc în portofel. Un ultim spălat pe mâini și era gata de plecare.

Barmanul și clientul se opriră iar din mormăit când Parker trecu pe lângă ei, dar bărbatul nu băgă de seamă acest lucru. Ieși înapoi în lumina soarelui și o luă înainte spre vest, căutând banca potrivită. Îi trebuia una care să aibă mulți clienți de genul celui drept care încerca să treacă el.

Când găsi ce căuta, se opri o clipă să-și recompună concentrat expresia feței. Renunță la expresia de răutate și furie. Continuă să-și exerseze mimica, iar când fu sigur că arăta îngrijorat, intră în bancă.

În stânga lui se aflau patru birouri, două dintre ele ocupate de bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați la costum. Unul dintre ei vorbea cu o femeie în vârstă care purta un pardesiu din pânză și care nu se prea descurca cu limba engleză. Parker se duse glonț la celălalt, adăugând un zâmbet îngrijorării de pe chipul lui.

— Bună ziua, zise el. Am o problemă și poate mă puteți ajuta dumneavoastră. Mi-am pierdut carnetul de cecuri și nu mai țin minte numărul de cont.

— Nu e nicio problemă, răspunse bărbatul cu un zâmbet profesional pe chip. Doar să-mi spuneți numele dumneavoastră...

— Edward Johnson, spuse Parker, dându-i numele pe care îl trecuse pe permisul de conducere.

Își scoase portofelul din buzunar.

— Am și un act de identitate. Poftiți!

Îi întinse permisul.

Bărbatul se uită la document, dădu aprobator din cap și i-l înapoie.

— În regulă, zise el. Aveați un cont fără sold minim?

— Da.

— Un minut, vă rog.

Luă receptorul, vorbi la telefon preț de un minut, apoi așteptă uitându-se la Parker cu un zâmbet liniștitor. După care mai vorbi câteva clipe afișând o figură nedumerită. Acoperi receptorul cu palma și întrebă:

— Contul dumneavoastră nu apare în evidențele noastre. Sunteți *sigur* că e unul fără sold minim?

— Verificați la celălalt tip! replică Parker.

Bărbatul rămase în continuare nedumerit. Mai vorbi ceva la telefon, după care închise încruntat.

— Nu apare niciun cont pe acest nume în evidențele noastre.

Parker se ridică în picioare. Zâmbi și ridică din umeri.

— Ce-am avut și ce-am pierdut, zise el.

Ieși sub privirea încruntată a bărbatului de la birou.

La cea de-a patra bancă unde-și încercă norocul, Edward Johnson avea un cont curent fără sold minim[2]. Parker află numărul contului și soldul și primi un carnet nou de cecuri în locul celui pierdut. Edward Johnson nu avea decât șase sute de dolari și ceva mărunțiș în cont și lui Parker îi păru rău pentru el.

Plecă de la bancă, intră într-un magazin cu îmbrăcăminte bărbătească de unde cumpără un costum de haine, o cămașă, o cravată, ciorapi și o pereche de pantofi. Plăti cu un cec. Vânzătorul compară semnătura de pe cec cu cea de pe permisul de conducere și sună la bancă să vadă dacă avea suficienți bani în cont ca să-l acopere. Avea.

Parker se duse cu cumpărăturile împachetate la autogara de pe 40th Street și intră în toaleta bărbaților. Cum nu avea zece cenți ca să deschidă ușa unei cabine, intră târâș pe sub ea, împingând înainte

---

[2] În original „special checking account” – un cont curent fără sold minim, în cazul căruia banca percepe un comision pentru fiecare cec emis sau primit.

pachetele. Se schimbă în hainele cele noi, își luă portofelul și carnetul de cecuri și lăsă hainele vechi în cabina de toaletă.

Se îndreptă apoi spre nord până dădu de o marochinărie. Cumpără un set de genți de voiaj în valoare de o sută cincizeci de dolari, compus din patru piese. Arătă permisul de conducere ca document de identitate, iar angajații magazinului nici nu mai sunară la bancă. Trase genților de voiaj după el cale de vreo două intersecții, după care le lăsă la o casă de amanet pentru treizeci și cinci de dolari. Continuă tot așa, cumpărând și amanetând de două ori genților, și mai scoase încă optzeci de dolari.

Luă un taxi până la intersecția dintre 96th Street și Broadway și bătu bulevardul o vreme, de data aceasta cumpărând și amanetând ceasuri. Se duse apoi pe Lexington Avenue și repetă operațiunea. I se întâmplă de patru ori să sune cineva la bancă să verifice dacă avea suficienți bani în cont. Nimănui însă nu i se păru în neregulă permisul de conducere folosit ca document de identitate.

Până pe la ora trei, strânsese deja un pic peste opt sute de dolari. Mai folosi un cec ca să achite o valiză de mărime medie, de calitate excelentă, după care făcu diverse cumpărături vreme de o jumătate de oră, pentru care plăti cu bani gheață. Își luă un brici, spumă de ras, loțiune după ras, periuță și pastă de dinți, ciorapi și indispensabili, două cămăși albe, trei cravate, un cartuș de țigări, o jumătate de votcă de cincizeci de grade, un set cu pieptene și perie și un portofel nou. Băgă totul în valiză, în afară de portofel.

Când își umplu valiza se opri din cumpărat și se duse la un restaurant bun să mănânce o friptură. Lăsă mai puțin bacșiș decât se cuvenea, ignorând uitătura dușmănoasă a chelnerului, și ieși cu bagajul după el. Se urcă într-un taxi și merse până la un hotel cu tarife medii, unde îi luară de bun permisul de conducere și nu-i cerură să plătească în avans. Primi o cameră cu baie și îi dădu un bacșiș generos băiatului de serviciu.

Se dezbrăcă de hainele cele noi și făcu o baie. Avea un trup puternic, musculos și plin de cicatrici. După baie, se băgă în pat și, stând în capul oaselor dezbrăcat, bău încet jumătatea de votcă direct din sticlă, rânjind cu ochii la peretele din față. Când sticla se goli, o aruncă la coșul de gunoi și adormi.

2

Parker închise ușa în urma lui și aşteptă ca femeia să se ridice de pe podea. Ea îşi ridică privirea spre el şi se făcu albă ca varul, ceea ce-i scoase în evidenţă urma roşie şi urâtă a loviturii lui.

Îi rosti în şoaptă numele, iar el îi zise:

— Ridică-te! Pune ceva pe tine!

Glasul lui exprima dezgust. Femeia nu purta nimic pe sub capotul albastru, iar când căzuse, acesta i se desfăcuse sub talie. Avea burta albă, iar picioarele de un cafeniu cu tentă aurie.

— O să mă omori, zise ea.

N-avea pic de forţă în glas, doar murmurul fără ecou al fricii deznădăjduite.

— Poate că nu, replică el. Ridică-te! Fă nişte cafea.

O împinse uşor cu piciorul în gleznă.

— Mişcă-te!

Femeia se târî în spate pe podea, se întoarse pe jumătate, cu părul blond căzându-i pe faţă, şi se ridică cu greu în picioare.

La un moment dat în tot acest timp, stătuse în patru labe pe podea cu fundul la el. Parker o privise şi se simţise brusc cuprins de dorinţă carnală, ca şi cum i s-ar fi răsucit un cuţit în partea de jos a abdomenului. Se aplecase în faţă şi îi trăsese o palmă peste fund. Fără efect însă.

O urmărea cu privirea. Femeia se îndreptă de spate fără să-şi întoarcă faţa la el, îşi aranjă capotul, după care se duse la bucătărie. Parker se ţinu după ea.

Apartamentul era unul scump într-o clădire scumpă, dintr-o zonă scumpă din cartierul East Sixties. Uşa de la intrare dădea într-un vestibul cu oglindă, masă, dulap şi covor oriental. La stânga, două trepte flancate de ghivece de flori duceau în salon, pe pereţii căruia se aflau atârnate alte flori. Deşi în cameră mai erau şi alte articole de mobilier, piesele dominante erau o măsuţă lungă şi neagră de cafea şi o canapea şi mai lungă de culoare albă.

Pe partea dreaptă, o uşă dublă din sticlă dădea în sufragerie – una dintre puţinele astfel de încăperi încă existente în Manhattan. Era

amenajată în stil tradițional, primitor, cu masă și scaune de lemn, cu servante, vitrină cu pahare pântecoase fără picior, pahare pentru coniac și pahare înalte de bere și chiar și un candelabru cu becuri galbene, care atârna deasupra mesei.

Pe partea dreaptă cum ieșeai din sufragerie se afla bucătăria cu ușă batantă. Femeia se împinse în ea și trecu în bucătărie, iar Parker o urmă. Bărbatul se așeză la masă și-și ridică privirea spre ceasul cu cadran alb și limbi negre de pe perete. Aproape cinci și jumătate. Prin fereastra bucătăriei se vedea că afară era întuneric, dar zorile nu erau departe.

Femeia deschise ușa unui dulap suspendat și scoase din el o cafetieră electrică. Trebui să-i caute cablul de alimentare. Chipul îi era lipsit de expresie, iar mișcările nici lente, nici rapide, însă femeia era atentă să nu care cumva să se uite la el, iar când dădu de cablu îl scăpă pe podea.

Se aplecă să-l ridice, iar capotul i se desfăcu dezvelindu-i sânii. Erau palizi, la fel ca pântecul ei, plini, cu sfârcuri roșii, și păreau catifelați la atingere. Nici măcar nu-și dădu seama de acest lucru. Se temea să nu fie ucisă. Nu se gândea deloc la corpul ei.

Se uita pierdută la cafetiera în care fierbea cafeaua. Trebui să-i atragă el atenția când fu gata.

Scoase o ceașcă pentru el.

— Scoate două!

Femeia se conformă, turnă cafeaua și se așeză în capătul opus al mesei fără să-l privească.

— Lynn, spuse Parker pe un ton sever, dar calm. Femeia își ridică ochii spre el ca și când ar fi fost trași cu un scripete și-l privi.

— Am fost nevoită, îi zise ea șoptit.

— Unde-i Mal?

Lynn dădu din cap.

— A plecat. S-a mutat de-aici.

— Unde?

— Nu știu. Să mă bată Dumnezeu dacă știu.

— Când?

— Acum trei luni.

Parker sorbi din cafea. Era mai tare decât îi plăcea lui, însă era

bună. N-ar fi trebuit să vină la Lynn.

Se trezise brusc la patru dimineața în camera lui de hotel, încă sub efectul puternic al votcii. Așa că venise drept în acest loc.

Foarte bine că Mal plecase. Nu voia să fie sub efectul băuturii când avea să dea ochii cu el.

Își aprinse o țigară și mai bău din cafea.

— Cine plătește chiria?

— Mal.

Se ridică în picioare fără să scoată o vorbă și trecu rapid prin ușa batantă în sufragerie. Aruncă o privire în stânga lui prin ușile de sticlă de la salon, după care o luă la dreapta și se împinse cu putere în altă ușă. Întinse repede mâna spre peretele dinăuntrul încăperii și aprinse lumina.

Dormitorul era gol. Îl traversă cu pași mari și se uită în baie. Nu era nimeni.

Întorcându-se în dormitor, o văzu pe Lynn stând în cadrul ușii, privindu-l. Deschise dulapul. Rochii, fuste, bluze și pulovere. Pantofi de damă pe podea. Se duse la comodă și se uită la repezeală prin sertare. Doar lucruri femeiești.

Dădu din cap. Se uită la femeia care rămăsese în cadrul ușii cu privirea ațintită la el.

— Locuiești singură?

Femeia încuviință din cap.

— Și Mal plătește chiria?

— Da.

— Bine. Hai înapoi în bucătărie!

Lynn o luă iar înaintea lui. Parker stinse lumina în dormitor și o urmă.

Își terminară în liniște cafeaua, apoi o întrebă:

— De ce?

Femeia tresări speriată, la fel de șocată ca și când i-ar fi explodat o petardă în față. Se holbă mirată la el, după care păru să-l și vadă și zise:

— Poftim? Nu... nu înțeleg ce vrei să spui.

Parker dădu din mână enervat.

— Chiria.

— Ah!

Dădu din cap a încuviințare și-și acoperi fața cu palmele. Le ținu acolo preț de câteva clipe, după care trase aer în piept tremurând și-și lăsă mâinile jos. Chipul nu-i mai era lipsit de expresie. Era răvășit, ca și cum îi fuseseră cusute de obraji niște greutăți invizibile, iar acestea îi trăgeau toată fața în jos.

— Bani ca să-mi țin gura, cred, zise ea cu o voce deznădăjduită, la fel ca mai devreme.

— Mda, zise el.

Părea din nou furios, judecând după tonul vocii. Își aruncă țigara de la distanță în chiuvetă. Mucul de țigară sfârâi și Parker își aprinse altă țigară.

— Mă bucur că n-ai murit, îi zise Lynn. Ce tâmpenie din partea mea!

— Da.

Femeia dădu din cap.

— Mă urăști. Și pe bună dreptate.

— Ar trebui să te ciopârțesc. Să-ți tai nările. Să te fac să arăți ca o zgripțuroaică, așa cum și ești.

— Ar trebui să mă ucizi, replică ea deznădăjduită.

— Poate c-am s-o fac.

Lynn își lăsă capul în jos aproape atingându-și pieptul cu bărbia. Abia dacă i se auzea glasul.

— Iau pastile încontinuu, șopti ea. În fiecare noapte. Dacă nu iau pastile, nu pot să dorm. Mă gândesc la tine.

— Și la cum vin să-ți fac felul?

— Nu, și la cum ești tu mort. Și cum îmi doresc să fi fost eu.

— Ia mai multe pastile, îi sugeră el.

— Nu pot. Sunt o lașă.

Își ridică privirea din nou spre el.

— De-aia am făcut-o, Parker. Sunt o lașă. Ori mureai tu, ori muream eu.

— Iar Mal plătește chiria.

— Sunt o lașă.

— Mda, știu.

— Nu i-am dat satisfacție niciodată, Parker. Nu i-am răspuns

niciodată, orice-ar fi făcut.

— De-aia s-a mutat?

— Cred că da.

Bărbatul zâmbi posomorât.

— Poți să te pornești și să te oprești, comentă el cu amărăciune. O mașinărie cu care te bagi în pat. Nu înseamnă nimic.

— Numai cu tine, Parker.

Parker îi trânti o vorbă care o lovi ca o palmă. Femeia se cutremură și clătină din cap.

— Ăsta-i adevărul, Parker. De-aia am nevoie de pastile. De-aia n-am plecat din locul ăsta și nu mi-am găsit pe altul. Mal mă întreține și nu-mi cere ce nu-i pot da.

Cafeaua începea să ia locul votcii. Bărbatul râse bătând cu palmele în masă și zise:

— Ce bine că nu-i aici nenorocitul, nu? Dădeam buzna în casa asta și găseam doi sau trei oameni în salon, nu? Așa, să fie în caz de ceva.

Femeia dădu din cap.

— N-a stat nicio clipă singur aici.

— E îngrijorat, ticălosul!

Dădu aprobator din cap. Bătu darabana pe marginea mesei cu două degete de la fiecare mână.

— Crede că s-ar putea să mă întorc din groapă.

Râse și-și termină darabana lovind cu amândouă mâinile în masă în același timp.

— Are dreptate, nu? Mda. Întors din groapă.

— Ce-ai de gând să faci, Parker? întrebă ea cu un tremur de frică în glas.

— O să-i beau sângele! O să-i mestec inima și-o să i-o scuip în șanț să se pișe câinii pe ea! O să-i jupoi pielea de pe el, o să-i smulg venele și-o să-l spânzur cu ele!

Stătea pe scaun încleștându-și și descleștându-și pumnii și fixând-o cu privirea. Apucă cu furie ceașca de cafea de pe masă și dădu cu ea de perete. Ceașca se izbi de frigider și ricoșă, făcându-se zob de marginea chiuvetei, iar cioburile se împrăștiară pe podea.

Femeia rămăsese cu privirea ațintită la el, iar buzele i se mișcau fără să scoată vreun sunet. Bărbatul se uită la ea, recăpătându-și

asprimea din priviri. Rânji cu jumătate de gură și zise:

— Ție? Ce-o să-ți fac ție?

Femeia rămase nemișcată.

— Nu știu încă.

Sunetul vocii lui, strident și apăsat, părea asemenea unui acrobat ce merge pe funie conștient că nu-și ținuse nicicând mai bine echilibrul. Strident, apăsat, pătrunzător.

— Depinde. De tine depinde. Unde-i Mal?

— Dumnezeule! murmură ea.

— De tine depinde, repetă el.

Femeia dădu din cap.

— Nu știu, Parker. Mă jur pe cruce. Nu l-am mai văzut de trei luni. Nu știu nici măcar dacă e în New York.

— Cum îți primești banii?

— Prin curier. Pe data de întâi a fiecărei luni. Mi-aduce un plic cu bani în el.

— Câți?

— O mie.

Lovi tăblia mesei cu degetele întinse.

— Douăsprezece mii pe an. Bani neimpozabili. Se câștigă bani frumoși din aranjatul altora, Lynn. Oaia lui Iuda.

Râse într-un fel care-ți zgâria urechile, ca un cuțit care sfâșie o pânză.

— Oaia lui Iuda, repetă el. Dând din coadă cuminte în țarc.

— Mi-a fost *frică!* M-ar fi ucis, Parker. Mi-ar fi făcut rău, după care m-ar fi ucis.

— Mda. Cine e curierul?

— Diferă de fiecare dată. Nu-l cunosc pe niciunul.

— Sigur că da, zise el. Mal n-are încredere în tine. Nimeni n-are încredere în oaia lui Iuda.

— *N-am vrut,* Parker. Mă jur pe toți sfinții! Tu ești singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată. Singurul de care am avut vreodată nevoie. Însă am fost nevoită s-o fac.

— Ai face-o din nou.

Femeia scutură din cap.

— Nu și de data asta, nu. N-aș mai putea trece înc-o dată prin așa

ceva.

— Te temi să nu mori, spuse el.

Întinse mâinile și își îndoi degetele uitându-se la gâtul femeii.

Lynn se făcu mică.

— Da, mi-e frică. Mi-e frică și să trăiesc. N-aș mai putea trece înc-o dată prin așa ceva.

— La întâi ale lunii o să deschizi gura și-o să spui curierului: „Zi-i lui Mal să fie cu ochii în patru! Zi-i că Parker e în oraș!"

Femeia scutură tare din cap.

— N-am de ce, replică ea cu disperare în glas. Acum sunt sinceră cu tine, Parker. Îți spun adevărul adevărat. Dac-aș fi nevoită, aș face-o din nou, *tot* aș face dac-aș fi nevoită. Dar nu sunt. Nu știe nimeni că ești aici. Nu știe nimeni că ești în viață. Nu mă amenință nimeni, nu mă forțează nimeni să te torn.

— Poate vrei să te pui la adăpost și să mă torni din proprie inițiativă.

— Nu. Nu așa te pui la adăpost.

Bărbatul râse.

— Ai fost cumva și-n armată? Sau doar prin apropierea soldaților?

În mod surprinzător, Lynn roși și răspunse îmbufnată.

— N-am fost curvă niciodată, Parker. O știi doar.

— Nu. În schimb, mi-ai vândut mie trupul.

Se ridică în picioare și ieși din bucătărie. Ea îl urmă, iar el intră în salon. Zăbovi un pic uitându-se dezaprobator la mobilă, după care se trânti pe canapea.

— O să risc, zise el. O să risc un pic. Mal nu poate avea încredere în tine, așa că nu ți-a lăsat detalii de contact. Nici numere de telefon, nici locuri unde să lași ceva, nimic. Așa că nu poți s-o faci pe oaia lui Iuda până la întâi ale lunii, atunci când vine curierul. Peste patru zile vine curierul. Corect?

— Nici atunci, spuse ea apăsat și cu o expresie gravă pe chip. N-aș face-o, Parker. Nu mă obligă nimeni.

Bărbatul râse din nou.

— N-o să ai ocazia. N-o să fii nevoită să faci alegerea.

Se ridică atât de brusc, încât femeia se simți cuprinsă de groază, dar Parker nu schiță nicio mișcare în direcția ei.

— O să mă întâlnesc eu cu el în locul tău.

— Ai de gând să rămâi? întrebă ea.

Pe chip i se citea atât teamă, cât și dorință.

— O să rămâi?

— O să rămân.

Se întoarse cu spatele la ea, traversă salonul și intră iar în dormitor împingându-se în ușă. Lynn îl urmă, cu vârful limbii tremurându-i între buze și cu ochii când la el, când la pat.

Parker dădu ocol patului și se lăsă în genunchi lângă el, în fața noptierei. Își vârî mâna pe sub ea și smulse firul telefonului, apoi se ridică.

Femeia își desfăcuse capotul. Parker îi aruncă o privire, simțindu-se săgetat încă o dată de dorință, mai puternică decât înainte. Acum și-o amintea.

— O să stai aici? îl întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Fântâna asta a secat pentru tine.

Se duse la fereastră, trase draperiile și privi afară. Nu era nicio scară de incendiu, niciun pervaz.

Femeia îi rosti numele în șoaptă.

Parker traversă din nou camera îndreptându-se spre ieșire. Lynn făcu un pas spre el cu brațele ridicate. O evită și se duse la ușă.

Cheia era în broască pe dinăuntru. O scoase, ieși și încuie ușa.

Din dormitor, femeia îi strigă numele, numai o dată.

Parker stinse lumina din salon și din bucătărie și se întinse pe canapea. Rămase cu ochii pironiți la fereastră, pe întuneric. Minți-se. Fântâna nu secase pentru Lynn. Doar că lui Parker îi era teamă de ea.

3

Cadavrul lui Lynn zăcea dezbrăcat pe pat. Parker zăbovi în cadrul uşii preţ de un minut, uitându-se la ea. Draperiile erau trase ziua în amiaza mare, făcând încăperea rece şi întunecată ca o cameră mortuară. Un miros vag floral de parfum şi cosmeticale. Lumina soarelui pâlpâi ca flacăra unei lumânări când o adiere de vânt desfăcu perdelele. În depărtare se auzea zumzetul maşinilor.

Era întinsă pe spate, cu burta şi sânii căzuţi. Părea să-şi fi ales cu grijă poziţia în care să moară, cu picioarele strânse, mâinile încrucişate pe abdomen şi coatele lipite de trup. Cufundându-se în somn însă se mişcase şi stricase simetria.

Avea un genunchi îndoit şi piciorul drept într-o poziţie ciudată, ca un L, cu talpa încreţită rezemată într-o parte de genunchiul stâng, ca o parodie lipsită de graţie a unei mişcări de balet. Mâna stângă i se odihnea încă pe pântec cu palma în jos, dar braţul drept îi alunecase mai departe de trup, iar mâna era întinsă cu palma în sus şi degetele îndoite. Avea capul lăsat spre dreapta şi gura deschisă.

Parker intră în cameră, dădu ocol patului cu paşi mari şi luă flaconul gol de somnifere de pe noptieră. Pe etichetă erau scrise denumirea, adresa şi numărul de telefon al farmaciei. În spaţiul alb de dedesubt erau trecute numele lui Lynn, numele doctorului, un număr şi instrucţiunea: „Una la culcare dacă este necesar. A nu se depăşi doza prescrisă!”

Parker îşi mişcă buzele citind.

Citi de două ori toată eticheta, denumirea farmaciei, adresa şi numărul de telefon, numele soţiei sale moarte, numele doctorului, numărul şi instrucţiunea. Apoi aruncă flaconul în coşul de gunoi pe jumătate plin de lângă noptieră şi se întoarse să se uite iar la cadavru.

Schiţă o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-i atingă încheietura mâinii ca să-i ia pulsul, dar apoi se opri. Cadavrul e cadavru, nu ai cum să te înşeli. Pielea capătă un aspect prea puternic de ceară, pieptul e prea nemişcat, buzele prea uscate, ochii prea afundaţi în orbite sub pleoapele închise.

Trebuia să scape de ea. Avea trei zile de stat în apartament şi nu

putea s-o țină cu el. Nicio clipă, ori de câte ori îl cuprinsese furia în timpul celor șase luni petrecute la ferma penitenciară, nu plănuise s-o ucidă. S-o bată, da, s-o mutileze, s-o facă să simtă durerea și să-i lase cicatrici, dar nu s-o omoare.

Găsi în dulap o rochie cu fermoar care se întindea pe tot spatele. O îmbrăcă în ea, forțându-i brațele țepene să intre în mâneci, o întoarse pe burtă, închise fermoarul și o întoarse iar cu fața în sus. Îi băgă pantofii în picioare, îi erau prea mici. Ori începuseră să i se umfle picioarele, ori își alesese pantofii pentru cum îi stăteau și nu pentru cât erau de confortabili.

Îmbrăcată așa nu părea chiar moartă. Însă nici adormită. Inconștientă. Ca și cum ar fi leșinat după ce o pocnise cineva. Îi închise gura, care nu se mai deschise.

Se opri în cadrul ușii privind-o preț de un minut.

— Mereu ai fost o proastă. Nu te-ai schimbat.

Închise ușa.

În salon era un televizor. Găsi o sticlă de whisky într-un dulap din bucătărie, o desigilă și se uită la desene animate. Apoi se uită la reluările serialelor de comedie și la emisiunile pentru copii.

Draperiile erau trase în încăpere, dar ceasul de pe televizor avea să-i spună când apunea soarele. Urmări știrile de seară, unde nu se pomeni nimic de el. Nici n-aveau s-o facă. Evadarea se petrecuse cu aproape trei săptămâni în urmă. Cu un continent în urmă. Un gardian mort și un vagabond fugit n-aveau să ajungă subiect de știri la un continent distanță.

N-ar fi trebuit să se întâmple asta niciodată. Încă o consecință a prostiei ei. Șaizeci de zile încadrat la vagabondaj, iar acum aveau amprentele lui la dosar. Numele atașat acestora era Ronald Casper, dar asta nu conta. Putea să-și spună oricum, chiar și pe numele lui adevărat, că amprentele n-aveau să i se schimbe niciodată.

Îi dăduseră șaizeci de zile. După douăzeci se bătuse cu un gardian și îi mai dăduseră încă șase luni. Opt luni din viața lui la plivit buruieni într-o fermă penitenciară. Rezistase șase și când i se ivise șansa profitase de ea, lăsând în urmă un gardian prost cu gâtul sucit pe umeri.

Ea provocase această situație, dar nu numai atât. Îl trădase și-i

pusese coarne, îl băgase la închisoare și făcuse să-i fie înregistrate amprentele la Washington. Îl făcuse să traverseze un continent întreg. Toate se întâmplaseră din cauza *ei*.

Nicio altă femeie n-ar fi putut să facă așa ceva. Nicio altă femeie de pe lumea asta nu reușise să-l tulbure până la ea și nici n-avea să mai fie alta.

Acum îl lăsase cu un cadavru de care să scape. Nu putea să plece, trebuia să se întâlnească cu curierul. Nu putea s-o țină în casă, n-ar fi putut suporta așa ceva. Nu putea nici să cheme poliția s-o ia de-acolo, ca un bun cetățean, pentru că la o privire atentă și-ar fi dat seama că el numai bun cetățean nu era.

O ura. O ura și o iubea, ceea ce nu mai simțise pentru nimeni până atunci. Nici dragoste și nici ură, pentru nimeni niciodată. Pe Mal l-ar fi ucis, dar cu el nu era vorba de ură. Lui trebuia să i-o plătească, cu el avea socoteli de încheiat. Pentru asta era nevoie de furie nebună și de mândrie, dar nu și de ură.

Nivelul whisky-ului din sticlă scăzu, iar la televizor începură să se transmită emisiunile-concurs cu vedete și westernurile aferente orelor de maximă audiență[3]. Stătu și se uită la ele, cu fața scăldată de lumina alb-albăstruie, care-i scotea în evidență umerii obrajilor. Trecură orele de maximă audiență și începură filmele vechi. Se uită și la ele. Se terminară filmele, apăru un pastor care spuse o rugăciune, un cor cântă imnul SUA în timp ce pe ecran flutura un steag, după care postul TV își încetă emisia. Din difuzorul televizorului se auzeau acum doar pârâituri puternice, iar pe ecran tremurau puncte albe și negre.

Se smulse din moleșeală și opri televizorul, apoi închise lumina. Sticla era goală. Se simțea cam amețit, iar asta nu era bine. Încă un lucru de care ea era vinovată, îl făcuse să se cherchelească, deși n-ar fi trebuit.

Se duse în bucătărie și-și făcu un sandvici, pe care-l ajută să-i alunece pe gât cu o jumătate de cutie de lapte de un litru. Se simți obosit când termină de mâncat, așa că-și făcu niște cafea, bău trei

---

[3] În original „prime rime", orele de maximă audiență sunt considerate cele cuprinse între opt și unsprezece seara pe Coasta de Est a SUA.

cești simple, fără lapte și fără zahăr, și se udă cu apă de la chiuvetă pe față.

În dormitor era întuneric și doar o dâră de lumină din salon se revărsa peste picioarele încălțate cu pantofi ale lui Lynn. Aprinse lustra și constată că trupul femeii se mișcase. Brațele și picioarele i se răsuciseră spre trunchi, capul îi căzuse pe spate, iar ochii îi erau deschiși și ațintiți spre draperiile trase.

Îi apăsă pleoapele peste ochi, iar acestea rămaseră închise. Brațele și picioarele însă opuseră rezistență când vru să i le întindă. O luă în brațe ca un mire care-și trece mireasa peste prag și o scoase din dormitor, apoi traversă prin salon spre ușa de la intrare.

Pe coridor nu era nimeni. Apăsă pe buton și liftul urcă de la parter. O duse la subsol și ieși pe ușa din spate.

De acolo, o alee ducea spre o stradă situată la câteva intersecții de clădirea în care locuise Lynn. O luă la dreapta și merse ceva până ieși în Fifth Avenue, dincolo de care se afla Central Park. Un bărbat trecu grăbit pe lângă el și abia dacă-i aruncă o privire. La colț, un taxi care trecea și el pe-acolo se apropie, iar șoferul scoase capul pe geam întrebându-l:

— Doriți un taxi, domnu'?

— Stăm ceva mai încolo pe strada asta.

Șoferul zâmbi complice.

— Aveți ceva de cărat, nu?

— Nu e obișnuită cu votca, răspunse Parker.

Taximetristul își văzu de drumul lui. Nu erau pietoni pe stradă. Așteptă să-l depășească un Jaguar care se îndrepta spre zona rezidențială a orașului, iar perechea din mașină îi aruncă o privire în treacăt, îi zâmbi și își întoarse capul. Parker traversă strada și intră în parc sărind peste gardul scund de piatră.

O lăsă jos pe Lynn în întunericul tufișurilor. Pe pipăite, fără să vadă ce făcea, o dezbrăcă de rochie și o descălță de pantofi. Își scoase briceagul și, ținând-o de bărbie cu mâna stângă ca să nimerească în întuneric, o crestă pe față cu el. Dacă n-ar fi făcut-o, poliția ar fi încercat să o identifice publicându-i fotografia în ziare, pe care Mal avea să le citească.

Nu avea sânge pe mâini și foarte puțin pe briceag. Un cadavru nu

prea sângerează. Șterse briceagul pe rochie, îl închise și-l băgă la loc în buzunar. Înfășură pantofii în rochie, îi luă la subraţ, ieși din parc și se întoarse în apartament.

Era foarte obosit acum și deja îi era greu să se țină drept când intră în casă. Stinse toate luminile și se întinse pe canapea. Adormi imediat.

4

Trei zile fără niciun sunet în afară de sonorul monoton al televizorului. În apartament era un miros închis, ca și cum femeia s-ar mai fi aflat acolo. Nu se pricepea să aștepte.

Pe un perete din bucătărie era un calendar înfățișând imaginea a doi cockeri în fața unei tufe de trandafiri. Zăbovi multă vreme uitându-se la date, așezat la masă cu o ceașcă de cafea în mână.

În a treia zi de așteptare începu noua lună. Parker umbla de colo-colo prin salon, ducându-se tot timpul la ușa de la intrare. Stătea câte cinci minute în fața ușii ascultând, așteptând să audă soneria zbârnâind. De două ori pusese și mâna pe clanță, dar nu deschisese ușa.

În dulapul din bucătărie mai erau două sticle de whisky, dar nu se atinsese de ele. Lynn n-avea să-i mai facă așa ceva. Îl tulburase pentru ultima oară.

Își făcea cafea când se auzi soneria. Se opri ținând linguriţa în mână și capul sus și se întoarse în direcţia sunetului. Termină de făcut cafeaua și traversă apartamentul până la ușa de la intrare. Deschise vizorul și studie figura curierului. Nu-l mai văzuse niciodată.

Individul era un grăsan scund, îmbrăcat ca după ultima modă de la nebuni. Purta un sacou cu revere înguste, de un albastru țipător ce nu fusese niciodată la modă, închis doar la nasturele din mijloc. Cămașa era strident de albă, ca zăpada în bătaia soarelui, cu un papion multicolor în jurul gulerului, și părea apretată, nu doar la guler, ci peste tot.

Chipul care însoţea această demonstraţie de eleganţă era bucălat și vesel. Ochii erau albaștri și mici, înecați în grăsime și foarte depărtaţi unul de altul. Un zâmbet tâmp cu jumătate de gură îi strâmba buzele. Avea urechile rozalii, mari și moi. Pe vârful capului îi stătea cocoțată o pălărie de pai, lăsată pe-o parte.

Haina curierului era atât de strâmtă că Parker putea vedea conturul plicului cu bani din buzunarul de la piept. Mal probabil că se simțea foarte sigur pe el dacă trimisese așa ceva.

Parker deschise ușa. Grăsanul clipi surprins la vederea lui, iar zâmbetul îi dispăru de pe față. O încruntătură delicată îi încreți sprâncenele și întrebă cu un glas slab și pițigăiat:

— Am greșit apartamentul? Sigur l-am greșit!

— O cauți pe Lynn Parker?

— Da, da.

Bărbatul se aplecă într-o parte și într-alta, uitându-se pe după Parker.

— Este?

— Intră! îl invită Parker.

— Nu, nu. Nu trebuie să intru. Este?

Parker întinse mâna și-l apucă de cămașă. Îl trase de ea și grăsanul intră împiedicându-se, cu gura deschisă, cu ochii bulbucați și mâinile întinse înainte ca și cum ar fi vrut să se proptească să nu cadă. Parker se uită în hol, văzu că nu era nimeni și se întoarse în casă, trântind ușa.

Grăsanul se străduia să-și recapete echilibrul când Parker îl împinse din nou, făcându-i vânt în salon, unde acesta ajunse fără să pice în nas.

Parker îl urmă în încăpere, remarcând detalii pe care nu le-ar fi putut vedea prin vizor, ca pantofii de un cafeniu-deschis, prevăzuți cu găurele închipuind un model spiralat în vârf. Între partea de sus a pantofilor și partea de jos a cracilor fără manșete ai pantalonilor se vedeau cam vreo trei centimetri de ciorapi de un galben canar.

Grăsanul stătea tremurând în mijlocul salonului, apăsându-și pieptul cu mâinile și ținând degetele răsfirate ca și cum ar fi vrut să se apere pe el sau plicul pe care trebuia să-l predea.

Parker întinse mâna.

— Dă-mi mălaiul!

— N-am voie! Trebuie, trebuie s-o văd pe domnișoara Parker.

— Sunt soțul ei.

Această informație nu avu niciun efect asupra grăsanului, evident.

— Mi s-a spus, mi-au spus să nu discut decât cu domnișoara Parker.

— I-am preluat eu ruta. Dă-mi mălaiul!

— Trebuie, trebuie să dau un telefon. Pot să dau un telefon?

Aruncă un ochi prin cameră, după care își întoarse prudent privirea către Parker. Acesta făcu repede un pas spre el și îl trase de reverul hainei. Singurul nasture în care se ținea sacoul sări și căzu zgomotos pe podea, iar Parker îi scoase plicul voluminos din buzunarul de la piept și-l aruncă pe fotoliul din stânga lui.

Grăsanul dădu agitat din mâini, strigând:

— N-ai voie! N-ai voie!

Parker își încordă mâna stângă ținându-și degetele întinse și-l seceră pe grăsan cu o lovitură în pântec, fix deasupra cataramei de aur cu monogramă de la curea. Acesta deschise gura, din care nu ieși însă niciun sunet și nici aer. Mișcându-se ca filmat cu încetinitorul, își duse mâinile la burtă, genunchii i se îndoiră și se prăbuși înainte direct în pumnul drept al lui Parker, după care căzu grămadă la podea.

Parker îi goli buzunarele, studiind fiecare obiect. În portofel erau un permis de conducere, unul de intrare la bibliotecă, un bon cu numărul 342 pe el și paisprezece dolari. Atât permisul de conducere cât și cel de la bibliotecă indicau faptul că grăsanul se numea Sidney Chalmers și că locuia pe West 92nd Street.

Într-un alt buzunar se aflau șaptezeci și trei de cenți și o brichetă Zippo cu inițialele S.C. inscripționate în stil gotic. Într-un buzunar lateral de la haină se afla o hârtiuță cu numele și adresa lui Lynn. Nicăieri însă nu se găsea nimic care să-i dezvăluie de unde luase plicul pentru ea.

Parker îl lăsă căzut pe covor și se duse în bucătărie. Căută prin sertare și găsi un ghem de sfoară subțire, dar rezistentă. Se întoarse în salon și-l legă bine de mâini și de picioare pe curier, după care îl ridică în capul oaselor, cu spatele rezemat de canapea și capul de o pernă. Apoi îl pălmui și-l ciupi până când acesta gemu, se mișcă și deschise ochii clipind.

Parker se îndreptă de spate, înalt și amenințător, și îl fixă impasibil cu privirea pe grăsanul îngrozit.

— Zi-mi unde e Mal Resnick!

Curierul își umezi buzele cu limba.

— Ci-cine?

Parker se aplecă și-l pocni cu dosul palmei peste față, se îndreptă

iar de spate și repetă întrebarea.

Grăsanul clipea cu precizia unui metronom. Îi tremura bărbia și lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

— Nu știu, răspunse el cu glas rugător. Nu știu despre ce vorbești.

— Tipul care ți-a dat plicul.

— Ah, n-am voie!

— Ah, ba da, ai! zise Parker maimuțărindu-se.

Își puse piciorul pe gleznele încrucișate și imobilizate ale grăsanului, apăsând cu din ce în ce mai multă putere.

— Ba trebuie al dracului de tare!

— Ajutor! strigă grăsanul printre hohote de plâns. Ajutor! Ajutor!

Parker îi trase un picior în burtă.

— Răspuns greșit. Să nu mai faci așa ceva!

Așteptă până când grăsanul trase aer în piept.

— Spune-mi cum îl cheamă!

— Te rog, o să mă ucidă!

— *Eu* o să te ucid. Asta să fie grija ta!

Grăsanul închise ochii și fața căzută îi căpătă o expresie de disperare comică. Parker așteptă, iar în cele din urmă curierul vorbi fără să deschidă ochii:

— Domnul Stegman. Domnul Arthur Stegman.

— Unde-l găsesc?

— În... în Brooklyn. La Serviciul de Închirieri Mașini Rockaway. Pe Farragut Road în apropiere de Rockaway Parkway.

— Bun. Ai fi putut să te scutești de tot chinul.

— O să mă omoare, replică grăsanul printre hohote de plâns. Sunt un om mort.

Parker puse un genunchi în podea, îi dezlegă sfoara din jurul gleznelor, se ridică și zise:

— Ridică-te!

Bărbatul nu reuși, așa că Parker trebui să-l ajute.

De-abia se ținea pe picioare și răsufla greu. Parker îl întoarse, îl împinse prin salon până în dormitor și-i puse piedică, trântindu-l la podea. Îi legă iar gleznele, după care ieși și încuie ușa dormitorului în urma lui.

Luă plicul cu bani, îl băgă în buzunarul de la haină și părăsi

apartamentul.

5

Linia de metrou avea capătul la intersecția dintre Rockaway Parkway cu Glenwood Road, în Canarsie. Parker o întrebă pe femeia în vârstă de la ghișeul de schimbat banii în mărunțiș pe unde s-o ia. Farragut Road era la un cvartal distanță, pe dreapta.

Serviciul de Închirieri Mașini Rockaway era o mică baracă, așezată pe un teren dintre două case. Terenul era nisipos și plin de buruieni, iar pe el se aflau parcate trei taxiuri Checker cam vechi, vopsite în alb. Baraca era mică și fusese construită din scânduri subțiri de culoare albă, iar în partea din față avea o fereastră mare.

Înăuntru, dispecerul era înconjurat de un grilaj de protecție. Lângă peretele celălalt se afla o canapea murdară și o ușă închisă care dădea în încăperea din spate.

Parker se aplecă peste grilajul care-i venea până la piept și zise:

— Îl caut pe Arthur Stegman.

Dispecerul lăsă deoparte ziarul *Daily News* pe care-l citea și răspunse:

— Lipsește momentan. Poate vă pot ajuta eu.

— Nu poți. Unde-l găsesc?

— Nu știu sigur. Dacă-mi lăsați...

— Dă-ți cu presupusul!

— Poftim?

— Despre locul în care ar putea fi. Dă-ți cu presupusul!

Dispecerul se încruntă.

— Ia stai puțin, prietene, vrei să...

— E acasă?

Dispecerul își mușcă obrazul câteva clipe, după care răspunse:

— De ce nu te duci să-l întrebi?

Apoi își ridică din nou ziarul.

— Bucuros, spuse Parker. Unde stă?

— Nu dăm această informație, replică dispecerul întorcându-se cu scaunul și îndreptându-și atenția spre ziar.

Parker bătu cu degetul în marginea grilajului.

— Faci o greșeală, băiete. Sidney a-ntins-o.

Dispecerul ridică privirea spre el încruntându-se.

— Ce-nseamnă asta?

— Pentru tine nimic. Pentru Stegman, multe.

Dispecerul se încruntă şi mai tare analizând situaţia, după care dădu din cap.

— Nu. Dacă Art ar fi vrut să se vadă cu tine, ţi-ar fi zis unde-l găseşti.

— Chiar aici.

— Pentru asta n-ai nevoie decât de o carte de telefoane. Nu, mulţumesc.

Bărbatul se întoarse la ziarul lui.

Parker scutură furios din cap şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa din spate. În urma lui, dispecerul sări de pe scaun strigând ceva, dar Parker îl ignoră. Trânti uşa de perete şi intră.

Şase bărbaţi stăteau la o masă şi jucau pocher cu şapte cărţi. Ridicară ochii spre el, iar bărbatul spuse:

— Îl caut pe Stegman.

Un tip rumen la faţă, cu pălăria dată mult pe spate îl luă la rost:

— Pe tine cine dracu' te-a invitat aici?

Un altul în uniformă de poliţist sări şi el:

— Dispari!

În acel moment intră dispecerul şi-i zise tipului rumen la faţă:

— Nu înţelege când îi spune omul că nu.

Întinse mâna spre Parker.

— Hai, boschetarule! Ajunge!

Parker îi dădu mâna la o parte cu o izbitură şi-i administră o lovitură de genunchi. Dispecerul icni lăsându-şi capul pe umărul lui Parker. Acesta făcu un pas în lături ignorându-l pe bărbat şi-l lăsă să cadă pe jumătate ghemuit lângă perete.

— Încă nu mi-aţi spus unde-l găsesc pe Stegman.

Insul în uniformă de poliţist trânti cărţile pe masă şi se ridică în picioare.

— Asta se numeşte atac, zise el.

— Willy o să semneze plângerea. Nu-ţi face griji, Ben! replică tipul rumen la faţă.

Un alt jucător, un bărbat înalt cu chipul aspru, îmbrăcat cu o

cămașă albă, fără cravată, intră și el în discuție:

— Păsărica asta mi se pare genul care nu prea stă să fie prinsă. Tu ce crezi, Ben?

— Poate c-ar trebui să m-ajuți, Sal, spuse polițistul.

Parker dădu dezaprobator din cap.

— Credeți-mă, nu vreți să vă puneți cu mine. Am un mesaj pentru Stegman.

— Staţi așa! zise tipul rumen la față.

Ben și Sal rămaseră la locurile lor.

— Ce mesaj?

— Tu ești Stegman?

— O să-i spun când îl văd.

— Da, tu ești Stegman, cu siguranță. Am venit să-ți spun că Sidney a-ntins-o.

Stegman se aplecă în față pe scaun.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. A fugit cu mia de dolari. Nici măcar nu s-a dus la femeie.

— Ești nebun! Sidney n-ar îndrăzni să...

Se opri, le aruncă o privire celorlalți jucători și se ridică în picioare.

— Scoateți-mă din joc! Tu vino cu mine, o să discutăm afară!

— Și cum rămâne cu atacul? îl întrebă polițistul. Stegman schiță un gest nervos.

— Dă-o dracului! Întoarceți-vă la jocul vostru!

— Și dacă Willy vrea să semneze o plângere?

— Nu vrea. Nu-i așa, Willy?

Willy, care se ridicase în picioare între timp, încă pământiu la față, răspunse:

— Nu. Nu vreau decât o revanșă.

Stegman scutură din cap.

— După orele de program, Willy. Tu, hai cu mine! îi zise el lui Parker.

Acesta îl urmă în biroul din față, unde Stegman intră după grilajul de protecție și luă o cheie de pe panoul de pe perete.

— Iau Chrysler-ul, Willy, strigă el din ușa încăperii din spate. Mă duc pe plajă. O să fiu plecat douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute, bine.

Willy veni la ușă și se uită la Parker.

— Îmi termin programul la șase, spuse el.

Parker îi întoarse spatele și ieși din baracă urmându-l pe Stegman. Acesta arătă spre o limuzină Chrysler neagră cu nouă locuri.

— O luăm pe aia. Nu putem sta de vorbă la birou. N-avem intimitate. Tipii de-acolo nu știu nimic despre treaba asta.

Se urcară în limuzină și Stegman o scoase în stradă ocolind baraca. Uitându-se prin geamul din spate al mașinii, Parker îl văzu pe polițist în cadrul ușii, încruntând din sprâncene.

Stegman ajunse la intersecția cu Rockaway Parkway și o coti la stânga.

— Poți să începi să vorbești când vrei, spuse el.

Parker arătă spre stația de emisie-recepție de sub bordul mașinii.

— Dacă nu te întorci în douăzeci de minute, te caută dispecerul, nu?

— Și dacă nu răspund, ia legătura cu toate celelalte mașini ale mele. Cum se face că știi de Sidney?

— Eram cu femeia, Lynn Parker.

Stegman îi aruncă o privire scurtă, după care își îndreptă iar ochii spre drum.

— Știi multe. Cum se face că nu te recunosc?

— Tocmai am ajuns în oraș. Ai grijă cum conduci, sunt mulți copii pe stradă!

— Știu să conduc.

— Poate-ar fi mai bine să așteptăm până ajungem pe plajă.

Stegman ridică din umeri.

Merseră cale de nouă cvartale pe Rockaway Parkway, după care printr-un pasaj subteran pe sub Belt Parkway și apoi se întoarseră pe un sens giratoriu spre cheiul lat pavat cu piatră cubică ce dădea în Jamaica Bay. La capătul acestuia se găseau câteva clădiri ce păreau să aparțină de Administrația Parcurilor din New York. Restul era ocupat de spații de parcare, câțiva copaci pipernicițți, iar de jur împrejur se aflau trotuare din beton cu balustrade și bănci.

Stegman opri în parcarea aproape goală.

— Golful e poluat, zise el. Nu se înoată aici. Vine pușlimea seara să

se giugiulească, atâta tot.

Se răsuci în scaun întorcându-se cu faţa la Parker şi-l întrebă:

— Care-i treaba cu Sidney? N-ar îndrăzni să fugă cu banii.

— Nici n-a făcut-o.

Parker scoase plicul cu bani din buzunar şi-l puse pe bordul maşinii.

— Banii sunt la mine.

Stegman întinse mâna spre butonul de pornire al staţiei.

— Ce dracu' e asta? Ce vrei să faci?

— Pune mâna pe butonul ăla şi ţi-o rup! zise Parker.

Stegman îşi trase mâna.

Parker dădu aprobator din cap.

— Îl caut pe Mal Resnick, iar tu o să-mi spui unde e.

— Nu. Chiar dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune.

— Ba o să-mi spui. Vreau să-i zic că nu mai trebuie s-o plătească.

— De ce nu?

— E moartă. La fel şi fătălăul tău gras. Poţi să mori şi tu dacă vrei.

Stegman îşi trecu limba peste buze. Îşi întoarse capul făcând semn cu el spre clădirile scunde de piatră de la capătul cheiului.

— Sunt oameni acolo. Nu trebuie decât să strig.

— N-ai mai apuca. Tragi aer adânc în piept şi eşti mort. Deschizi gura să strigi şi eşti mort.

Stegman se uită la el.

— Nu văd niciun pistol. Nu văd niciun fel de armă.

Parker ridică mâinile.

— Ba am chiar două. Sunt tot ce-mi trebuie.

— Ţi-ai pierdut minţile! E ziua-n amiaza mare. Stăm într-o maşină pe locurile din faţă. O să ne vadă lumea bătându-ne...

— N-o să fie nicio bătaie, Stegman. O dată dacă pun mâna pe tine, eşti mort. Uită-te la mine! Ştii că nu merg la cacialma.

Stegman îl privi în ochi, iar Parker aşteptă. Cel dintâi clipi şi se uită la staţie, la care Parker îi zise:

— N-ai atât de mult timp. Mai sunt zece minute până să înceapă să te caute. O să mori în cinci dacă nu-mi spui unde e Mal.

— Nu ştiu unde e. Ăsta e adevărul. Te cred, eşti suficient de nebun să încerci să mă omori, dar adevărul rămâne acelaşi. Nu ştiu unde e.

— Ai primit banii ăia de la el.

— Am un cont la o bancă din apropierea biroului. Pe Rockaway Parkway. În el sunt o sută de dolari ca să nu fie închis. În fiecare lună, Mal depune o mie o sută de dolari, după care eu scriu un cec și-i scot. Îmi țin o sută pentru mine și trimit o mie femeii. Cu alt curier în fiecare lună, așa cum a vrut el.

Parker își supse obrajii.

— Se teme de femeia aia, zise Stegman. Mie așa mi se pare.

— Sigur ți-a spus cum să iei legătura cu el.

— Nu. Mi-a zis doar că ne mai vedem noi.

Stegman oftă adânc și dădu din cap.

— Nu știu nimic despre treaba asta, dom'le. Nu știu cine ești, n-o cunosc nici pe femeia aia și habar n-am pentru ce sunt banii ăștia. Mal și cu mine eram cândva tovarăși, înainte să se ducă în California. A apărut acum trei luni și-a zis să-i fac o favoare. Eu m-aleg c-o sută pe lună, fără probleme, fără poliție, fără nimic. Așa că i-am făcut favoarea, ce naiba! Dacă aș ști unde e, ți-aș spune. Și acum apari tu și-mi zici că mă omori. Chiar așa de prieten cu Mal nu sunt. Dacă aș ști unde e, ți-aș spune. Sincer. Dacă voia să m-aranjeze, să vină unul care să mă omoare, atunci ar fi trebuit să-și aleagă pe altcineva. Ar fi trebuit să-mi spună că s-ar putea întâmpla așa ceva. Crezi c-aș mai fi mers cu mașina cu tine?

Parker ridică din umeri.

— Bine, fie.

— Am să-ți spun totuși ceva. E în New York, din câte știu.

— De unde știi?

— El mi-a zis. Atunci când a venit să-mi ceară mica favoare. L-am întrebat cum îi place în Vest și mi-a zis că s-a săturat de stat acolo. De acum înainte avea să stea în orașul cel mare. Cică-l ajunsese singurătatea.

— Și deci pe unde ar putea fi? Îl cunoști de multă vreme. Unde s-ar duce?

— Habar n-am. A fost plecat mult timp.

— Ai putea să te interesezi.

— Aș putea spune c-o să mă interesez, după care aș scăpa de tine din mașină și mi-aș vedea de treburile mele. Și le-aș spune șoferilor

mei să te calce în picioare dacă te mai văd.

Bărbatul ridică din umeri.

— Ești conștient și tu de asta.

Parker dădu din cap.

— Dau eu de el cumva. Dacă-l vrei pe Sidney, trimite pe cineva acasă la Lynn Parker. L-am încuiat în dormitor.

— Parcă ziceai că e mort.

— Nu e.

— E și femeia acolo?

— Nu. Ea e la morgă. Bun, hai să ne-ntoarcem! Poți să mă lași la metrou.

— Sigur.

Stegman se opri la semafor și dădu dezaprobator din cap.

— O să mă-nvăț minte. Gata cu favorurile!

— Te-ai descurcat bine până acum.

Stegman se întoarse spre el.

— Cum adică până acum?

— Dacă se întâmplă să dai de Mal pe undeva, nu vrei să-i pomenești de mine.

— Nu-ți face griji, prietene! Gata cu favorurile!

6

Schimbă trenul de trei ori, deși nu-l urmărea nimeni. Era sătul până peste cap. Însemna că Stegman spusese adevărul și că nimerise într-o fundătură. Altfel, dacă ar fi fost cineva pus pe urmele lui s-ar fi prins care era adevărul.

Îl voia pe Mal. Tot ce voia era să pună gheara pe el.

Totul începuse cu zece luni în urmă. Erau patru oameni băgați în afacere: Parker și nevastă-sa, Mal și un șmecher canadian pe nume Chester. Chester plănuise totul. Auzise despre tranzacția cu arme și imediat mirosise că e rost de bani. Îl băgase și pe Mal, iar Mal îl adusese pe Parker.

O afacere bună. Armament în valoare de optzeci de mii de dolari și cu ce se mai adăuga pe drum se făceau nouăzeci și trei de mii și ceva mărunțiș. Marfa era americană, culeasă de pe ici-colo și transportată pe rând cu camionul în Canada. Era mai ușor să duci marfa în Canada decât în Mexic sau decât să o scoți printr-un port din SUA, iar odată ajunsă în Canada, se putea transporta cu avionul fără probleme.

La Keewatin, lângă Lacul Angikuni, era un mic aerodrom, iar la momentul potrivit al anului drumurile erau practicabile. Acolo erau două avioane, dar făceau două drumuri fiecare, întâi spre vest peste MacKenzie, Yukon și British Columbia către Pacific, apoi o luau spre sud. Se opreau pe o insulă pentru alimentare cu combustibil, după care își continuau drumul. Cumpărătorii erau revoluționari sud-americani care aveau un aerodrom pe munte și chef de vărsare de sânge.

Chester aflase de tranzacție de la un prieten care-și găsise de lucru ca șofer al unuia dintre camioanele care mergeau în Canada. Aflase detaliile operațiunii și știa că în cazul unei tranzacții de acest fel plata se făcea cu bani gheață. Numai buni de jefuit. Nimeni n-avea să cheme poliția și n-aveau de ce să se teamă de membrii unei forțe de gherilă la un continent depărtare.

În ceea ce-i privea pe americanii și pe canadienii care se ocupau de vânzare, lor n-avea să le pese ce se întâmplă, pentru că buzunarul lor nu era afectat. Ei rămâneau cu armamentul, pentru care exista mereu

o piață.

Șoferul de camion nu știa când și unde urma să se facă transferul banilor, dar Chester aflase de la el numele unui tip care știa, un avocat pe nume Bleak din San Francisco, care fusese unul dintre cei care băgaseră bani în afacere în State pentru cumpărarea armelor. Aflase și că mai erau cinci săptămâni până la livrarea pe aerodromul din Keewatin.

Chester nu se pricepea deloc la chestii ca jaful armat. El avea în mare parte experiență în contrabanda cu diverse lucruri. Aducea materiale pornografice în SUA și le vindea pe sub mână în Chicago sau în Detroit, transporta țigări în Nord și aducea whisky în Sud, ducea bunuri furate în Canada și le plasa la diverși indivizi și tot felul de chestii de genul ăsta. Fusese prins doar o dată și făcuse închisoare în Michigan, după ce-l opriseră la graniță într-o mașină furată și prost vopsită. Seria motorului era încă vizibilă, iar roata de rezervă era plină cu pachete de Chesterfield.

Un om scund, subțire și slab la față, agil ca un dihor, Chester știa că banii pentru arme erau la fel de ușor de săltat ca o plăcintă pusă la răcit pe pervazul ferestrei, dar avea atâta minte cât să-și dea seama că nu era suficient de deștept să-i ia de unul singur. Drept care se dusese în Chicago cu această informație și acolo se întovărășise cu Mal Resnick.

Mal Resnick era un laș cu gura mare care-și stricase relația cu sindicatul[4] în urmă cu patru ani și acum își câștiga existența ca șofer de taxi pentru firmele locale. Același gen de serviciu ca acela în care o dăduse în bară când lucra pentru organizație, când se pierduse cu firea și aruncase heroină pură în valoare de patruzeci de mii dolari, pe care trebuia să o livreze, deoarece confundase un membru al sindicatului cu un polițist în haine civile. Îi scoseseră trei dinți și-l aruncaseră în stradă, spunându-i să nu se întoarcă până nu face rost de cei patruzeci de mii de dolari. În ultimul an făcuse o dată sau de două ori pe intermediarul la plasat materialele pornografice aduse de Chester.

---

[4] Termenul de sindicat desemnează aici gruparea infracțională din care făcuse parte și Mal.

Dacă Chester avea un defect, acela era că el chiar credea că oamenii erau ceea ce aceştia pretindeau a fi. Mal Resnick, în ciuda felului în care o zbârcise cu sindicatul, încă se mai considera un tip deştept, curajos şi cu relaţii. Chester îl crezuse şi de aceea se dusese la el cu povestea despre armament şi cele nouăzeci şi trei de mii de dolari. Discutaseră treaba la masa din bucătăria colcăind de gândaci a lui Mal, iar acesta, dându-şi seama de potenţialul afacerii, la fel ca şi Chester, se arătase imediat dispus să se bage.

În acel moment operaţiunea ajunsese într-un punct mort, din care părea să nu mai iasă niciodată. În ciuda promisiunilor sale, Mal nu cunoştea pe nimeni care să merite băgat în grupul lor şi nici nu se simţea în stare s-o recunoască faţă de Chester. Îl dusese, aşadar, cu vorba, în timp ce-şi căuta disperat vechi cunoştinţe din cadrul organizaţiei. Realitatea era însă că nu fusese niciodată în relaţii apropiate cu aceştia, iar ei erau mulţumiţi de munca lor. Nici măcar nu voiau să-i asculte propunerea. Această situaţie durase zece zile, până în noaptea în care Parker şi cu soţia lui făcuseră semn taxiului lui.

Parker nu era membru al sindicatului şi nici nu fusese vreodată. Dădea cam o lovitură pe an. Ţinta lui erau banii de salarii, vreun vehicul blindat de transportat bani sau vreo bancă şi nu lua nimic în afară de bancnote nemarcate şi imposibil de urmărit. Nu lucra niciodată cu mai mult de patru sau cinci colaboratori, nu se băga la o treabă dacă nu era sigur de competenţa asociaţilor lui şi nici nu lucra mereu cu aceiaşi oameni.

Îşi ţinea banii în seifurile hotelurilor şi trăia în hoteluri din staţiuni ca Miami, Las Vegas sau Palm Springs, apucându-se de altă treabă doar atunci când rămânea cu mai puţin de cinci mii de dolari. Nu fusese niciodată prins pentru vreuna dintre loviturile lui şi nu avea cazier pe nicăieri.

Mal făcuse cunoştinţă cu Parker în urmă cu şase ani prin intermediul unui ucigaş al sindicatului care lucrase cu el la o treabă în Omaha. Îl recunoscuse pe Parker şi-i făcuse imediat o propunere.

În mod normal, Parker nu s-ar fi deranjat să-l asculte, însă stătea prost cu banii şi afacerea de care venise să se intereseze la Chicago picase. Faptul că Mal se cunoştea cu ucigaşul din sindicat îi servise

acestuia drept recomandare, așa că Parker îi ascultase, iar ideea îi surâsese. Fără oamenii legii pe traseu. O schimbare binevenită. Iar nouăzeci și trei de mii erau o pradă frumușică.

Mal îi făcuse cunoștință lui Parker cu Chester, după care Parker se simțise mai încrezător în șansele de succes ale operațiunii. Chester era un găinar, dar era serios și inteligent și știa să-și țină gura. Nu încăpea nicio îndoială că informația lui era de încredere și nici că avea să fie de un real folos atunci când aveau să dea lovitura.

Așadar, singurul dezavantaj al operațiunii, din punctul de vedere al lui Parker, era Mal. Fanfaron și laș, putea strica totul într-un fel sau altul, înainte, în timpul sau după lovitură. Chester însă îl credea capabil, și, cum Mal intrase înaintea lui în afacere, Parker nu avea ce face în afară de a plănui să scape de el de cum se termina treaba. Fanfaronii și lașii erau ca bolovanii legați de gât, iar el reușise să scape de oamenii legii atâta timp tocmai fiindcă se dezbărase sistematic de asemenea bolovani cât de repede putea.

Singurul lucru pe care-l putea face ca să-l contracareze pe Mal era să mai aducă niște oameni. Îl convinsese pe Chester că erau necesari cel puțin cinci inși ca să le reușească operațiunea, după care luase legătura cu Ryan și Sill, amândoi băieți destoinici, care se retrăseseră și ei din afacerea pentru care venise Parker și se mai aflau încă la Chicago.

Aveau timp trei săptămâni, pe parcursul cărora Parker preluase treptat conducerea. El aranjase finanțarea operațiunii și închirierea unui mic avion. Indiferent de locul în care aveau să fie transferați banii, la Lacul Angikuni sau pe insula din Pacific, le trebuia un avion ca să ajungă până acolo. Ryan știa să piloteze și avea și brevetele necesare. Parker se ocupase și de înarmarea grupului.

Când rămăsese mai puțin de o săptămână până la efectuarea schimbului, se urcaseră în avionul închiriat la Chicago și zburaseră la San Francisco. Odată ajunși în oraș, Ryan și Sill îl urmăriseră pe avocatul Bleak până când aflaseră cam pe unde umbla. După care, când mai aveau doar o zi până să dea lovitura, intraseră peste el în casă la două noaptea.

Bleak era un bărbat în vârstă, văduv, care, pe lângă banii din avocatură și comerțul cu armament, mai câștiga și din imobiliare, din

speculații pe bursă și din pachetul de acțiuni la un concern producător de avioane. De obicei locuia singur în apartamentul lui de pe vârf de deal, însă de data aceasta servitorul lui, un băiat filipinez, rămăsese peste noapte, iar Ryan îl ucisese în somn.

Bleak nu voia să vorbească, așa că Parker îl pusese pe Mal să se ocupe de el în baza teoriei că lașii sunt cei mai buni torționari. Mal se achitase de sarcină cu entuziasm, astfel că până la ivirea zorilor avocatul le spusese tot ce doreau să știe.

Banii urma să fie aduși din America de Sud cu niște avioane până în Canada. Doi oameni din grupul vânzătorilor aveau să se afle pe insulă la punctul de alimentare cu combustibil și aveau să-i primească acolo, după care aveau să stea în acel loc sub paza unui grup de revoluționari până când decolau avioanele din Canada cu cea de-a doua și ultima încărcătură de arme. Unul dintre piloți urma să ia legătura prin radio cu insula, iar cei doi aveau să fie lăsați să plece cu banii.

Această parte a operațiunii era delicată, căci presupunea conversații prin radio între persoane din ambele părți implicate în tranzacție, care-și creaseră propriile semne de avertizare în cazul unei trădări. Cele două grupuri n-aveau încredere unul într-altul.

Insula, le spusese Bleak, era o stâncă nelocuită numită Insula Keeley, la vreo trei sute douăzeci de kilometri sud-vest de San Francisco. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Paza de Coastă avusese o mică bază acolo, de unde lansa avioane ce vânau submarine, dar în ultimii ani fusese lăsată în paragină. Aerodromul era încă utilizabil, iar benzina necesară fusese deja adusă și pusă la păstrare pe insulă. Cei doi oameni din grupul lui Bleak se aflau deja acolo, iar avioanele cu bani aveau să sosească a doua zi la ora unu noaptea.

Înainte să plece din apartament, Ryan îi tăiase gâtul bătrânului. Dacă n-ar fi făcut-o, acesta ar fi putut să dea telefon cuiva și să schimbe tot planul în ciuda asigurărilor că n-avea s-o facă.

La est de oraș, pe un deal, se afla o proprietate privată care stătea deocamdată goală. Era o fostă reședință a unei vedete de cinema. Aceasta avusese un avion, un Piper Club, iar domeniul său era prevăzut cu o mică pistă de aterizare. Avionul închiriat se afla acolo.

Se duseseră până în acel loc cu un Volkswagen Microbus furat, iar Lynn rămăsese în vila principală, care era goală, și aștepta să sosească restul grupului, care se urcase în avion și plecase spre insulă.

Nimeriseră Insula Keeley din al doilea survol și aterizaseră sub tirul de mitralieră venit din baza de comandă în paragină. Parker înșfăcase una dintre mitraliere, sărise din avion și fugise spre cea mai apropiată magazie, în timp ce ceilalți trăgeau și ei ca să le distragă atenția atacatorilor. Dăduse ocol magaziei și deschisese foc de baraj asupra barăcii de comandă până când rămăsese fără muniție. După aceea așteptase, dar se făcuse liniște. Când dăduse buzna în baracă, cei doi bărbați care o apărau erau morți.

Ryan trăsese avionul la loc ferit într-unul din hangarele care mai rămăseseră în picioare și se puseseră pe așteptat. Ajunseseră la apusul soarelui. Cei doi bărbați acum morți așezaseră cutii mici de tablă pline cu benzină de-a lungul marginilor pistei, care urmau să fie aprinse și să servească drept lumini de ghidaj pentru avioanele sud-americane. Ryan și Sill ieșiseră și le aprinseseră puțin după miezul nopții, iar la unu și douăzeci, primul avion vuise cu aripile larg deschise în lumina pâlpâindă. Mersese până la capătul pistei de aterizare unde se oprise pe banda de rulare, urmat la câteva minute de al doilea avion.

Cei cinci bărbați stătuseră la pândă în baraca de comandă. Mal își tot trecea limba peste buze, iar Chester își verifica pușca să se asigure că era încărcată, în timp ce ceilalți așteptau nemișcați.

Din primul avion ieșiseră trei oameni și din al doilea doisprezece. Doi dintre cei doisprezece cărau genți burdușite și stăteau în spatele celorlalți. Grupurile se întâlniseră și o luaseră spre baracă.

— Așteptați! le zisese Parker în șoaptă. Așteptați!

Până să apuce el să tragă, unul dintre bărbați își întinsese deja mâna spre clanță. Parker avea o mitralieră la fereastra din stânga ușii, iar Sill era cu cea de-a doua la fereastra din dreapta. Chester și Mal stăteau cu puștile mai în spate, la ferestrele de pe fiecare latură. Ryan era într-o cazarmă, cea mai apropiată clădire de pe dreapta, și avea la el a treia pușcă. Fiecare mai avea și un pistol.

Prima salvă îi pusese la pământ pe șapte dintre cei cincisprezece. Restul se împrăștiaseră care încotro, bărbații cu genții întorcându-se

în fugă spre avioane. Parker îl nimerise pe unul dintre ei, iar Ryan pe celălalt, iar cei doi zăceau acum pe asfaltul crăpat al pistei, cu genţile lângă ei.

Patru sud-americani o porniseră în fugă spre cazarma unde se afla Ryan. Acesta îl doborâse pe unul dintre ei, Sill pe încă doi, iar al patrulea reuşise să intre în clădire, unde Ryan îl urmărise şi-l lichidase.

Lupta fusese scurtă, cu una dintre părţi în avantaj clar. Ultimul sud-american se refugiase într-o magazie. Avea două pistoale şi trebuiseră să-l facă să-şi consume gloanţele ca să scape de el, după care verificaseră genţile să se asigure că erau banii în ele şi se urcaseră în propriul lor avion. Până dimineaţă erau din nou în California, aterizând pe aerodromul din spatele domeniului. Acolo număraseră prada, care se ridica la nouăzeci şi trei de mii şi patru sute de dolari. Scăzând cheltuielile aferente finanţării operaţiunii, le mai rămăseseră un pic peste nouăzeci de mii.

Se deciseseră deja cum să facă împărţeala. Chester, căruia i se datora întreaga operaţiune, urma să primească o treime, treizeci de mii de dolari. Mal şi cu Parker luau câte un sfert fiecare, douăzeci şi două de mii cinci sute. Ryan şi cu Sill aveau să-şi împartă ultima şesime: cincisprezece mii, câte şapte mii cinci sute de căciulă. Parker intenţiona să-i ia şi partea lui Mal, care l-ar fi dus la patruzeci şi cinci de mii, adică jumătate din pradă. Aşa şi trebuia să fie.

În casa mare şi părăsită, număraseră banii şi făcuseră împărţeala, urmând să rămână peste noapte acolo – niciunul nu dormise suficient –, înainte să se întoarcă la Chicago, unde aveau să se despartă. Parker plănuise să scape de Mal în noaptea aceea, însă nu luase în calcul că avea să fie trădat, şi tocmai cu concursul soţiei lui.

Casa era încă mobilată, iar Parker şi nevasta lui rămăseseră treji până târziu, în patul din dormitorul vedetei de cinema. Făcuseră dragoste, fumaseră şi făcuseră dragoste din nou. Aşa se întâmpla mereu după o lovitură. Era aprig, puternic, pretenţios şi foarte mulţumit de sine, acesta fiind singurul mod în care îşi arăta emoţiile. Timp de o lună sau două după fiecare lovitură nu ratau nicio noapte, iar uneori o făceau mai mult de o dată pe noapte. După care pasiunea lui începea să se stingă, diminuându-se odată cu rezervele de bani

până aproape de abstinență înainte de următoarea lovitură. Tiparul era mereu același și Lynn se obișnuise cu situația, deși nu-i fusese ușor.

La două dimineața, Parker se ridicase din pat, își pusese pe el cămașa și pantalonii și-și luase arma automată de pe noptieră. „Mă duc la Mal", spusese el și o pornise spre ușă.

Când era cu mâna pe clanță, ea îl strigase. Se întorsese întrebător și iritat și-i văzuse în mână revolverul Police Positive. Abia dacă apucase să-și aducă aminte că trebuia să fi fost fie Chester, fie Mal – cei doi cărora le dăduse revolverele – când femeia apăsase pe trăgaci și o lovitură puternică în burtă îl lăsase inconștient și fără suflare.

Îl salvase catarama de la curea. Prima împușcătură nimerise catarama, făcând-o una cu carnea. Arma sărise în mâna femeii, așa că următoarele cinci împușcături trecuseră peste trupul lui în cădere și nimeriseră podeaua. Însă Lynn trăsese de șase ori în el și-l văzuse căzând la pământ, așa că nu putea să-și închipuie că n-a murit.

Se trezise sufocându-se în fum și în dogoare. Dăduseră foc casei. El zăcea pe burtă, iar când își trăsese genunchii sub el ca să se ridice în picioare, durerea îl săgetase în stomac și văzuse la lumina palidă a focului sângele de pe cămașă și de pe pantaloni.

Crezuse inițial că glonțul îi pătrunsese în trup, dar mai apoi își dăduse seama ce se petrecuse. Catarama de argint cu inițiala P de culoare neagră gravată pe ea se deformase ajungând să semene cu o ceașcă cu margini neregulate. Sub ea, pielea avea tente violete, iar lui părea să-i curgă sânge prin pori. Simțea o durere insuportabilă în stomac, ca și cum ar fi avut o greutate de fier în el.

Se ridicase în picioare doar datorită voinței, și nu pentru că acest lucru era posibil. Mersese târându-și picioarele, sprijinindu-se de perete. Își împinsese umerii și pieptul în zid și ieșise încet din încăpere pe hol.

Ar fi trebuit să plece imediat din casă. Capătul îndepărtat al holului era în flăcări, iar un fum gros cuprinsese scara din fața lui. Trebuia însă să afle cine fusese trădătorul și luă la rând camerele în care dormise fiecare.

Mal dispăruse. Chester zăcea cu gâtul tăiat. Sill era și el acolo, ucis în același mod. Ryan dispăruse.

Ryan îi omorâse pe amândoi, acesta era stilul lui de a ucide. Iar Mal îi dăduse lui Lynn revolverul ca să-l omoare pe Parker. Mal pusese totul la cale, asta era clar, dar fuseseră în prea mare grabă. Plănuiseră să fie deja plecați de ore bune înainte să răsară soarele. Femeia trăsese de șase ori în el, iar el zăcuse sângerând pe podea, însă nu se uitaseră să vadă dacă chiar murise. Iar asta fusese greșeala lor.

Când încercase să coboare pe scara lată în fum și foc, îl lăsaseră picioarele și căzuse, rostogolindu-se și lovindu-se de trepte. Aterizase în cele din urmă inconștient la baza scării. Căldura îl făcuse din nou să-și vină în simțiri și o pornise târâș către ușă. La nivelul podelei era mai puțin fum și putea întrezări ușa. I se părea că aceasta se afla la kilometri depărtare, la marginea podelei netede de lemn lustruit. Liniile paralele ale dușumelei alunecau pe întinderea de lemn ca să conveargă la ușă, precum peisajele liniare dintr-un tablou suprarealist.

Ajunsese în cele din urmă la ușă și se trăsese în sus cu greu pe tăblia în stil rococo a acesteia, până la clanța bogat ornamentată. Avusese nevoie de ambele mâini pentru a trage de ea, după care se lăsase pe spate, trăgând ușa după el. Abia atunci se putuse târî peste prag și de-a lungul verandei, apoi printre două coloane, după care sări cei șaizeci de centimetri până jos, spre răcoarea peluzei.

După o vreme, își recăpătase puterile destul cât să se poată târî în patru labe în spatele casei și de acolo pe pista de aterizare. La jumătatea distanței, în întuneric, se împiedicase de un picior cu pantof și acoperit de pantaloni. Căutase în buzunare și găsise chibrituri. Când aprinsese unul văzuse ochii lipsiți de viață ai lui Ryan. Îl străbătuse un fior rece, o reacție mult mai puternică decât cea pe care o avea în mod obișnuit când vedea moartea, și stinsese imediat chibritul scuturându-l. Apucase însă să vadă găurile de gloanțe din pieptul acestuia.

Avionul dispăruse. În timp ce zăcea lângă pistă odihnindu-se, auzise sunetul slab al sirenelor și știuse că trebuia să plece de acolo. De data aceasta reușise să se ridice în picioare și să rămână așa fără să se țină de nimic. Traversase împleticindu-se pista de aterizare și intrase în pădurea de pe partea cealaltă.

Ajuns la gardul care înconjura proprietatea, căutase până găsise un

loc în care pământul era moale și săpase cu mâinile goale până se putuse târî pe sub el și-și continuase drumul împleticindu-se în josul pantei, apoi printr-o vale până când, în lumina slabă de dinaintea răsăritului soarelui ce dădea contur munților din fața lui, leșinase.

Zăcuse trei zile în lăstăriș într-o stare de semiconștiență. Faptul că stătuse nemișcat vreme de trei zile și că nu mâncase nimic în tot acest timp îi grăbise vindecarea. Când se trezise complet nu mai simțea decât o durere surdă în stomac, care concura fără succes cu senzația cumplită de foame. Acum putea sta în picioare simțindu-se doar vag amețit, din cauză că era nemâncat. La mers nu-l deranja decât o ușoară înțepeneală a articulațiilor. Ieși din vale luând-o spre apus, sperând să regăsească drumul spre lumea civilizată.

Arăta în ultimul hal. N-avea nici ciorapi, nici pantofi, cămașa și pantalonii îi erau rupți și plini de sânge, fața și brațele îi erau pline de zgârieturi și vânătăi și nu se putea ține bine pe picioare. Ajunsese în cele din urmă la o autostradă și mersese pe marginea ei vreo cinci minute înainte să-l salte poliția statală. Era prea slăbit ca să opună rezistență și astfel se alesese cu o condamnare pentru vagabondaj.

În cea de-a cincea lună petrecută la ferma penitenciară unde-și executa sentința, scrisese cu mare precauție o scrisoare unui cunoscut din Chicago, în care cerea pe ocolite informații despre Mal. Semnase scrisoarea cu numele sub care era închis, Ronald Casper, pentru că știa că avea să fie citită de cenzor înainte de expediere, dar în cuprinsul ei încercase să arate clar cine era de fapt autorul.

Primise răspuns la trei săptămâni după aceea, la fel de atent formulat ca și întrebarea, însă înțelesese cum stăteau lucrurile, dincolo de toată poliloghia despre rude inexistente. Reieșea că Mal plecase din Chicago cu ceva vreme în urmă, însoțit de o femeie care nu se poate să fi fost alta decât Lynn. Își rezolvase problema cu sindicatul și fusese primit înapoi în sânul acestuia. Fusese văzut recent la New York unde trăia pe picior mare. Lynn era în continuare cu el.

Așa că Parker așteptase și când prinsese ocazia acționase. Ucisese un paznic în loc să mai stea două luni până când ar fi fost eliberat oricum. Trebuia să-și ia picioarele la spinare. Îl voia pe Mal Resnick, voia să pună mâna pe el. Nu își voia banii înapoi. Nu o voia pe Lynn.

Doar pe Mal.

Se dusese întâi în Palm Springs, dar cei o mie cinci sute de dolari pe care-i avea într-un seif dispăruseră. Îi luase Lynn. Știuse fără să mai verifice că-i curățase și de restul rezervelor.

Nu era nici găinar, nici zilier. N-avea nici pregătirea necesară și nici nu-i stătea în fire așa ceva. Se descurcase greu în timp ce traversa țara, dar rămăsese în viață. Buzunărise câte un individ beat sau inconștient ca să aibă bani de mâncare, mersese cu camionul ori de câte ori reușise să-i convingă pe șoferi să-l ia și se deplasase cu trenul când nu reușise. Și astfel călătorise spre est. Evitase cunoscuții și regretase că-i scrisese prietenului de la Chicago.

Nu voia ca Mal să afle că era în viață. Nu voia să-l sperie și să-l pună pe fugă. Voia să-l știe mulțumit și relaxat, ducând un trai de mare mahăr. Voia să-l știe așteptând acolo mulțumit, numai bun să-i cadă în gheare.

PARTEA A DOUA

1

Mal chiar aştepta acolo mulţumit, numai bun să-i cadă în gheare lui Parker. Habar n-avea că pe Parker îl aştepta, el credea că aşteaptă o tipă numită Pearl, o drogată care avea doar două obiceiuri proaste. Pe Mal momentan îl interesa celălalt obicei prost. Stătea acolo în halatul de casă adus din Japonia, cu un dragon brodat cu fir de mătase aurie pe spate şi zâmbea, aşteptându-i pe Pearl şi pe Parker.

Acolo era salonul apartamentului lui de la hotelul Firmei. Hotelul era o clădire de piatră cu aspect respectabil de pe Park Avenue în zona Fifties[5], pe a cărei firmă scria Oakwood Arms. Clădirea avea zece etaje şi două aripi în formă de L întoarse înspre Lexington Avenue, iar la opt din cele zece etaje ale sale erau cazaţi oaspeţi nevinovaţi, respectabili şi bun-platnici. Cei de la parter, etajul unu şi etajul doi nu erau nici nevinovaţi, nici respectabili şi nici bun-platnici. Erau oamenii Firmei, iar Oakwood Arms era casa lor. La etajul al doilea stăteau cei care locuiau permanent acolo, ca Mal Resnick şi alţi newyorkezi ce aleseseră să locuiască într-un loc în care nu se puneau niciodată întrebări pentru că se cunoşteau deja răspunsurile. La etajul întâi erau şi locatari permanenţi şi oameni aflaţi în trecere, membri ai Firmei veniţi de prin ţară sau din când în când de peste hotare pentru vreo conferinţă sau în vacanţă. Când un tip de la sindicat care călătorea pe cheltuiala acestuia le spunea locotenenţilor lui: „O să stau la Firmă cât sunt la New York", aceştia ştiau că se referea la Oakwood Arms.

La parter se aflau sălile de conferinţe, barurile şi sălile de bal, precum şi birourile retrase, de a căror existenţă oaspeţii nevinovaţi, respectabili şi bun-platnici nu aveau să afle niciodată. La hotelul Firmei nu se comitea nicio ilegalitate, niciun om căutat de poliţie nu era vreodată văzut intrând sau ieşind din clădire. Niciun spion al poliţiei nu ajungea să fie angajat de către direcţiune, care-şi verifica potenţialii angajaţi cu o meticulozitate demnă de invidia

[5] Străzi din New York denumite cu numerale între 50 şi 59 şi care se întretaie cu Park Avenue.

reprezentanților autorităților de la Los Alamos.

Poliția nu făcuse nicicând vreo razie acolo, dându-și, probabil, seama că era o pierdere de vreme, însă hotelul era pregătit și pentru o asemenea situație neprevăzută. La primele trei niveluri se aflau ieșiri laterale bine ascunse ce dădeau în clădirile vecine, iar la recepție se aflau trei persoane gata să-i alerteze pe oaspeții Firmei înainte ca oamenii legii să ajungă la lifturi.

Hotelul ajunsese treptat la respectabilitatea, la luxul și la siguranța de care se bucura în prezent. La începutul Prohibiției fusese cumpărat de către sindicatul care se ocupa cu contrabanda de băuturi alcoolice, fiind folosit pe post de ascunzătoare unde se putea ține băutura în relativă siguranță și foarte aproape de *speakeasy*[6]-urile din centru. În acei ani nu se dăduse nimeni peste cap să-i dea o înfățișare respectabilă hotelului, însă când începuse ofensiva împotriva grupărilor infracționale și avuseseră loc câteva razii, sindicatul înțelesese că respectiva clădire nu-i putea fi de folos decât dacă reușea să treacă drept ceea ce nu era. Băutura rămasă fusese scoasă de acolo, hotelul fusese vândut unui interpus care activa în conformitate cu legile și fuseseră angajați oameni noi care nu aveau cunoștință despre adevărații proprietari sau despre adevăratele scopuri ale operațiunilor, iar vreme de șase ani hotelul funcționase „curat" aducând un mic profit legal sindicatului.

În 1930, odată impusă imaginea de respectabilitate, Oakwood Arms devenise iarăși ascunzătoare, de care însă mafia se folosea cu mult mai multă atenție și discreție. La finalul Prohibiției, în 1933, hotelul începuse o nouă carieră ca loc pentru conferințe de afaceri, în timp ce sindicatele implicate în comerțul ilegal cu alcool fuzionaseră și se desființaseră pentru ca apoi să reapară în goana nebună a schimbării sferelor de influență și interese, reorientându-se de la băutura care devenise brusc legală la chestii încă ilegale, dar profitabile, precum jocurile de noroc, implicarea în sindicate muncitorești, prostituția și narcoticele.

De atunci, rolul hotelului Oakwood Arms în afacerile Firmei crescuse treptat. Ajunsese să fie folosit din ce în ce mai mult drept

---

[6] Localurile unde se vindea ilegal băutură în timpul Prohibiției.

reședință permanentă sau temporară pentru directorii Firmei și ocazional pentru conferințe sau petreceri. De când cu fiascoul de la Apalachin[7] din 1957, era folosit drept loc de întâlnire de tot mai mulți membri ai Firmei care veneau din afara orașului. Era liniștit, bine administrat și avea garanția că nu va fi deranjat de oamenii legii.

Așa se face că Mal Resnick stătea fără niciun stres în salonul apartamentului său de la etajul al doilea al hotelului, îmbrăcat în halatul lui din Japonia și o aștepta pe Pearl, femeia cu numai două obiceiuri proaste.

Mal era un bărbat vânjos, scund și îndesat, cu umeri lați și lăsați și o burtă mare. Avea picioarele și mâinile scurte și groase și un cap mare așezat pe un grumaz voluminos. Pe vremuri avusese mâinile mari și asprite de muncă, însă acum le avea durdulii, cu degete cărnoase și pielea moale și roz. Era șofer de taxi, cu trup de șofer de taxi și mișcări de șofer de taxi, realitate care nu putea fi schimbată de nimic.

Era înconjurat de simbolurile succesului lui: sistemul hi-fi stereo încastrat în perete, barul bine aprovizionat, covorul pufos și fotolii și canapele cu tapiserie din pluș. Apartamentul lui avea două camere, doar salon și dormitor, ceea ce arăta că încă se afla pe una dintre treptele de jos în rândul directorilor Firmei. Faptul că putea să locuiască acolo arăta însă și mai grăitor că deținea putere în rândul mafiei și că devenise cineva: nu era o gorilă sau un linge-blide, ci era unul dintre „băieți".

Se uită la ceas și văzu că era șapte și un sfert, ceea ce însemna că Pearl întârziase cincisprezece minute, așa că zâmbi iar. Pearl întârziase, Pearl avea să fie pedepsită. Femeia știa asta și ar fi venit oricum; indiferent cum urma să o pedepsească, Pearl tot ar fi acceptat.

Uneori i se părea că drogurile îi tociseră femeii într-atât de mult simțurile, încât pedepsele lui n-o afectau deloc, însă își alungă acel gând. Pearl îi simțea pedepsele, pentru Dumnezeu! Când Mal o atingea ca s-o doară, chiar o durea. Cu cât dura mai mult să-i învingă

---

[7] Întâlnire a Mafiei americane la reședința din Apalachin a capului unei familii mafiote, soldată cu numeroase arestări în rândul membrilor marcanți ai acesteia.

amorțirea produsă de heroină, cu atât mai bine. Mal avea răbdarea, timpul și stimulentul necesare.

Se uită iar la ceas și văzu că era șapte și douăzeci, când deodată sună telefonul. Întinse mâna după receptor așteptându-se să fie Pearl, care suna resemnată și speriată din vreo cabină telefonică de pe te miri unde. Duse receptorul leneș la ureche.

— Mal, zise el.

— Mal, aici Fred Haskell. Scuză-mă că te sun acasă, dar...

— Nicio problemă, drăguță. Data viitoare nu mai suna.

— Păi, mă gândeam că poate e important pentru tine, zise Haskell. Că poate ar trebui să te sun imediat.

Haskell era un director de rang mai mic în cadrul Firmei, cu una sau două trepte ierarhice în urma lui. Mal își amintea prea bine cum își stricase relațiile cu Firma din cauza unei greșeli stupide, așa că acum nu se mai dădea mare cu funcția lui în fața subalternilor. Drept care spuse:

— E legat de serviciu, Fred?

— Nu știu sigur. Am primit un telefon de la un tip cu taxiuri din Brooklyn. Stegman. Voia să ia legătura cu tine.

Mal se încruntă. Nu-i plăcea să i se aducă aminte de Stegman, sau de Lynn, sau de orice altceva avea legătură cu operațiunea respectivă.

— Nu i-ai dat numărul meu de telefon, drăguță, nu?

— Ce naiba, Mal, doar mă cunoști! I-am spus că nu te-am mai văzut de luni de zile.

— Bun băiat!

— La care el mi-a zis să întreb de tine. Mi-a zis că trebuie să ia legătura cu tine, că e ceva important.

Încruntătura lui Mal deveni și mai serioasă. Iar îl deranja chestia aia? Nu avea cum. Doar dacă nu cumva Lynn se decisese brusc că voia mai mult mălai.

Ar trebui să-i facă felul căţelei ăleia. Nu merita să-și bată capul cu ea. O mie pe lună erau bani, iar el nu și-i permitea. Și ce primea în schimbul lor? Nimic. I-o trăsese de câteva ori și de fiecare dată ea stătuse ca o scândură în pat, cu ochii închiși, pierdută la milioane de kilometri depărtare. Încercase să-i provoace durere, lucru ușor, dar altfel nu putea s-o facă să reacţioneze, așa că o dăduse dracului de

treabă.

Era ea oare un pericol pentru el? Dacă ar fi terminat-o cu ea în acel moment, ce-ar fi putut femeia să facă? Absolut nimic. Nu știa unde e el și chiar dacă ar fi știut, n-avea de ce să se teamă de ea din punct de vedere fizic. Și dacă se apuca să dea din gură despre unde și cum făcuse el rost de mălaiul pe care-l dăduse Firmei, nu trebuia decât să spună că Lynn era doar o boarfă mincinoasă și răzbunătoare, pe care o avusese o vreme și de care se plictisise, iar ea încerca să i-o plătească. Nimeni n-avea s-o asculte.

Și atunci de ce o lăsa să trăiască? Dacă îi dădea bani din cauza conștiinței lui încărcate, atunci asta era o prostie din partea lui. N-avea cum să fie altceva.

Așa că se hotărî. Dacă voia mai mult mălai, avea să-i facă felul. Îl întrebă pe Haskell:

— Ți-a zis ce e?

— Mi-a zis doar că a venit să te caute un tip. A omorât-o pe una și după aia a venit după tine.

— Un *tip?*

Ryan? Nu, ăla era mort. Toți erau. Unul dintre sud-americani? De unde dracului aflaseră ei cine le stricase operațiunea? Cineva din Firmă care vindea armele? N-avea cum să facă legătura dintre operațiune și el.

— Cum arăta individul ăsta?

— Nu mi-a zis. Doar că a venit unul care vorbea amenințător și te căuta.

— Vorbea amenințător. Dă-l dracului!

— M-am gândit că trebuie să știi, Mal, înțelegi?

— Da, da, ai procedat bine. Uite ce e, vreau să stau de vorbă cu nenorocitul ăla.

— Stegman?

— Păi cine altcineva? Aranjează o întâlnire!

— La tine acasă?

— Ce dracu', drăguță! O să mă văd cu el la Landau, lângă pod. În spate.

— La Landau, lângă pod.

— La ora nouă.

— Diseară?

— Păi când naiba, idiotule?

— Nu știu dacă pot să dau de el, Mal, asta e singura problemă.

— Păi dă de el, drăguță! Fă-o! Nenorocita aia de companie de taxiuri a lui e în activitate acum.

— Bine, Mal, o să încerc.

— Nu încerca, drăguță, rezolvă!

Trânti receptorul în furcă și sări de pe fotoliu. Cine era? Cine naiba era?

Traversă salonul cu pași mari, aruncând halatul de pe el din mers. Sub el, trupul lui scund și îndesat era gol, voinic și cu colăcei de grăsime, bronzat artificial și uniform.

Își puse în grabă niște haine pe el, bodogănind în sinea lui, amintindu-și nume și figuri și chinuindu-se să-și dea seama cine fusese cel care-l căutase. Omorâse o gagică și venise să-l caute pe Mal. Omorâse o gagică și venise să...

O omorâse pe Lynn.

Îmbrăcat la costum și cu pantofi în picioare se duse iar în salon împleticindu-se ușor când îi veni brusc răspunsul. O omorâse pe Lynn. Ea trebuia să fie, era singura legătură între el și Stegman. O omorâse pe Lynn.

Ah, Dumnezeule mare!

Se auzi soneria.

Rămase țintuit locului, fixând ușa cu privirea. Soneria sună din nou, iar el zbieră:

— Cine e? Ce vrei?

— Eu sunt, iubi. Eu, Pearl.

Deschise ușa cu un gest nervos și femeia intră cu gura deschisă, gata de scuze.

— Parker e! zise el și îi trase două în burtă.

Femeia căzu la podea vomitând, iar Mal o calcă pe spinare năpustindu-se pe ușă afară din apartament.

2

În timpul zilei, umbra Podului Manhattan se lăsa peste ferestrele localului Landau's Bar & Grill. Seara erau prea multe umbre ca să-ți mai dai seama care de unde venea.

Mal își parcă mașina dată de Firmă la două cvartale mai încolo și o luă prin mahalaua olandeză spre Landau. Obișnuiții localului, aplecați pe tejghea, îl urmăriră cu privirea în oglinda din spatele barului cum traversa încăperea. Nu era pe placul lor pentru că purta costum și cravată. Cum însă îi ducea mintea la atâta lucru, nu se întoarseră să se uite la el, să-i vorbească sau să arate că l-au remarcat în vreun fel. Știau, vag, că Landau era altfel decât alte baruri din zonă și că ducea un soi de viață dublă. Din când în când, indivizi la costum și cravată se adunau în camera din spate și cel mai bine era să-i lase în pace. Stegman era deja acolo, agitat. Atunci când intră Mal, se ridică de la singura masă din încăperea mică și zise:

— Iisuse, ce bine-mi pare să te văd! Localul ăsta e o grotă!

Mal închise ușa.

— Cum arăta?

— Poftim? Era masiv. Un individ fioros, Mal. M-a abordat fără pistol sau cuțit sau altă armă. Mi-a zis că mă ucide cu mâinile goale dacă e nevoie și mă jur pe Dumnezeu că l-am crezut!

— Parker e, își spuse Mal încet.

— Avea mâini mari, Mal, zise Stegman ridicând demonstrativ mâinile cu degetele încovoiate ca niște gheare. Îi ieșeau în relief venele peste tot.

— Nenorocitul! zise Mal.

— Ascultă la mine, eu nu l-aș vrea pe urmele *mele!*

— Tacă-ți fleanca!

Mal își strânse pumnii.

— Ce sunt eu, neica nimeni? Am prieteni.

— Sigur că ai, Mal, spuse Stegman.

— Ar trebui să mă tem de nenorocitul ăla?

Stegman își trecu limba peste buze.

— M-am gândit că vrei să știi, Mal.

— Nu trebuie decât să indic cu degetul spre el, replică acesta. Trebuie doar să ridic receptorul, să-i spun numele și Parker e un om mort. Și de data asta rămâne mort.

— Sigur. M-am gândit că vrei să știi ca să te ocupi de problemă.

Mal traversă brusc încăperea până la masă, trase scaunul și se lăsă să cadă pe el.

— Stai jos! Zi-mi ce ți-a zis! Ce ți-a spus despre mine?

Stegman se așeză de partea cealaltă a mesei, cu palmele așezate în jos pe tăblie. Degetele îi tremurau ușor.

— Mi-a zis că poți să n-o mai plătești pe tipă, că e moartă. E la morgă. A zis că te caută pe tine. Atâta tot.

— Nu cine e? Nu și de ce?

— Nimic. Doar ce-am zis.

— Și ți-a spus că dacă mă vezi să-l anunți.

Stegman dădu din cap.

— Nu. Pur și simplu a lăsat-o baltă.

Barmanul deschise ușa și băgă capul înăuntru.

— Doriți ceva, domnilor?

— O bere, răspunse Stegman.

— Nimic, replică Mal. Pace și liniște.

Barmanul rămase în așteptare, uitându-se la Stegman.

— Vă aduc sau nu berea?

Stegman ridică stânjenit din umeri.

— Nu. Poate mai încolo.

— Te anunțăm noi, zise Mal.

Barmanul plecă, iar Stegman spuse:

— Asta a fost tot, Mal. Ți-am povestit tot.

— Și lui ce i-ai zis?

— Nimic. Ce era să-i zic? Nu știam unde ești, ce-aș fi putut să-i zic?

— Și despre bani?

Stegman încuviință din cap.

— Da, i-am zis de asta. Și despre cont. Voia să știe cum primesc banii.

Mal își mușcă buza inferioară, uitându-se spre peretele opus al încăperii.

— Ar putea să-mi ia urma folosindu-se de informația asta? Extrasele de cont duc la tine. Banca n-o să-i spună nimic.

— Așa m-am gândit și eu, replică Stegman nerăbdător. N-ar fi rău să-i spun adevărul. Ce-ar putea să facă?

— Nu știu. Era mort și acum nu mai e. Nu știu ce-ar putea să facă. Ce i-ai mai zis?

— Nimic, Mal.

Stegman își depărtă mâinile.

— Ce puteam să-i mai zic? Altceva nu mai știu.

— Și atunci de ce nu te-a omorât?

Bărbatul clipi.

— Poate pentru că m-a crezut.

— I-ai mai spus și altceva. Ca să-ți scapi pielea împuțită, i-ai mai spus și alte lucruri. Un nume, poate, cineva care știe cum să dea de mine.

— Mă jur pe Dumnezeu, Mal!

— Numele lui Haskell, poate. Nu-i așa?

— Mă jur pe mama, Mal!

— Dă-o naibii pe mă-ta! Ai făcut-o sau nu?

Mal dădu din mână nelăsându-l pe Stegman să vorbească.

— Stai puțin! Nu încerca să-ți aperi pielea! Nu mă iau de tine, știu cum procedează ticălosul ăla. Dacă i-ai spus de Haskell, vreau ca Haskell să fie pregătit pentru el, asta-i tot, n-ai de ce să-ți faci griji.

— Nu i-am spus de Haskell, replică Stegman. Nu i-am dat niciun nume, mă jur!

— Și atunci? I-ai zis că sigur sunt la New York.

Cuvintele prin care Stegman voia să nege îi înghețară pe buze, după care îi căzură la loc în gât. Dădu din cap în semn că da.

— Trebuia să-i dau ceva, Mal. Își încorda nenorociții ăia de mușchi în fața mea.

— Bine, bine.

Mal dădu din cap în semn că înțelege, cu o mișcare care îi antrenă tot trunchiul.

— Ai făcut bine, Art, nu-ți face griji! Asta înseamnă că o să rămână în oraș. N-a fost rău.

— Trebuia să-i dau ceva, asta-i tot, ca să nu creadă că-i ascund

ceva.

— E în regulă. Numai să nu-mi ascunzi nici mie ceva. Când ți-a zis să iei legătura cu el?

— Nu mi-a zis, Mal. Iisuse, nu te mint! Nici măcar n-aveam de gând să-ți spun, dar cum suntem prieteni...

— Aiurea! Te temeai că m-ar găsi și aș afla.

— Mal, suntem prieteni.

— Unde trebuie să suni? Dacă mă vezi, unde-ar trebui să suni?

Stegman dădu din cap că nu.

— Nici măcar n-a propus așa ceva, Mal. Nici măcar n-a propus chestia asta.

Mal căzu pe gânduri mușcându-și buza de jos. În cele din urmă spuse:

— Bun. Așa lucrează el. N-ar avea încredere nici în tine.

— Dar tu poți să ai încredere în mine, Mal. Pentru numele lui Dumnezeu...

— Da, știu, suntem prieteni.

— Suntem prieteni de ani de zile, Mal.

— L-ai avut și l-ai lăsat să plece.

Mal dădu din cap.

— Bun, Art. Acum găsește-l iar.

Stegman ridică mâinile a neputință.

— Poftim? Cum să fac așa ceva? Nu știu nimic despre el.

— Nu mă interesează cum, doar fă-o!

— N-aș ști de unde să încep, Mal. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace!

— Te las în pace, nenorocitule. Îți dau șansa să repari ce-ai stricat de prima dată.

— Mal, chiar nu am cum să...

Mal se aplecă peste masă.

— Drăguță, zise el, trebuie să existe o cale. Auzi ce-ți spun? Am prieteni, iar asta înseamnă că trebuie să existe o cale. Doar dacă nu cumva vrei să-ți conduci singur toate taxiurile.

Stegman deschise gura să-l contrazică încă o dată, dar o închise la loc și-și coborî privirea spre tăblia mesei.

— O să încerc, Mal. Nu știu cum naiba o să reușesc, dar o să

încerc.

— Bun băiat!

Mal se lăsă pe spătarul scaunului zâmbind.

— El e numai unul, eu am toată Firma de partea mea. Ce poate să facă?

— Sigur, Mal.

— Adu-ne niște beri, Artie!

Stegman se ridică grăbit.

— Imediat, Mal! Nu te deranja, fac eu cinste!

Mal nici măcar nu schițase gestul de a-și scoate portofelul.

3

Mal traversă holul de la etajul al doilea al hotelului Firmei și bătu la ușa apartamentului cu numărul 312. Așteptă, iar când femeia blondă cu sutien roșu și pantaloni pescărești roz îi deschise ușa zise:

— Vreau să vorbesc cu Phil. Spune-i că-l caută Mal Resnick!

— Bine.

Femeia închise ușa, lăsându-l să aștepte în hol. Mal își aprinse o țigară, după care, amintindu-și că Phil suferea de astm, căută un loc unde s-o stingă și s-o arunce. Pe jos în hol era așternută o mochetă pufoasă, iar cel mai apropiat coș de țigări era tocmai lângă lifturi. Mal se duse grăbit într-acolo și stinse țigara. La întoarcere, când ajunsese la jumătatea distanței, se deschise din nou ușa și blonda ieși să-l caute. Mal îi făcu semn și iuți pasul, simțindu-se ca un caraghios.

Femeia se uită cu o figură lipsită de expresie la el și se întoarse cu spatele când Mal ajunse la ușă. O urmă înăuntru gâfâind ușor, iar ea îi zise peste umăr:

— Închide ușa!

— Desigur.

— Phil zice să iei loc aici. Vine și el într-un minut.

— Bine, mulțumesc.

Femeia dispăru în interiorul apartamentului fără să se întoarcă să se uite la el, iar Mal se așeză pe canapeaua albă, recunoscător pentru șansa ce i se oferise de a-și trage sufletul.

Aruncă o privire prin salon, care era aproape de două ori mai mare decât al lui și mult mai bine mobilat. Phil avea patru camere, toate la fel ca aceasta. Avea o funcție foarte înaltă pe scara ierarhică, nivelul maxim la care putea accede Mal direct. Într-o bună zi, își spuse în sinea lui, o să aibă și el patru camere ca astea și o blondă ca aia cu sutien roșu. Era o bucățică bună.

N-ar mai fi avut de-a face cu boarfe ca Pearl. Numai bucățele bune, cu sâni cât să umple sutiene roșii, cu funduleț ferme în pantaloni pescărești roz și abdomen plat cu acea mică umflătură în partea de jos. Asta își dorea și asta i se cuvenea. Avea grijă cum se purta, își făcea treaba și dădea dovadă de entuziasm. Îl aveau în vedere pentru

lucruri importante, iar el o știa.

Phil îl lăsă să aștepte zece minute. Când ieși în cele din urmă, avea doar niște pantaloni largi cenușii pe el. Pe piept avea o urmă clară de ruj, chiar sub sfârcul stâng. Mal se uită la el și realiză că-l lăsase să aștepte ca să-și facă de cap cu blonda. Mal rămase impasibil. Putea să aștepte.

Avea să vină ziua în care el avea să fie cel așteptat în salon în timp ce-și făcea de cap cu o asemenea femeie. Avea deja așa ceva: subalterni, tipi care așteptau când le cerea el să aștepte și gagici. Însă urma să aibă parte de ceva și mai bun.

Ce putea să-i facă Parker? Era un om aranjat, care se îndrepta spre culmi. Ce-ar fi putut să-i facă ticălosul ăla de unul singur?

— Ce mai faci, Mal? îl întrebă Phil, după care îi întoarse spatele și se îndreptă spre bar ca să-și prepare o băutură.

Întorcându-se, îl întrebă:

— Vrei și tu ceva? Ai tot ce-ți trebuie aici.

— Mulțumesc, Phil.

Mal își prepară și el o băutură rapidă, un scotch bun cu un cub de gheață și o picătură de apă minerală Vichy. Se întoarse de la bar și îl găsi pe Phil întins pe canapea, așa că se așeză pe fotoliul de piele.

Phil sorbi din băutură.

— Pari agitat, Mal. E ceva în neregulă cu operațiunea?

— Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. Merge ca pe roate, Phil. Am grijă să meargă totul ca pe roate, știi doar.

— Desigur. Ești un bun administrator, Mal.

Acesta zâmbi.

— Mulțumesc. Ce voiam eu, mă întrebam dacă nu cumva ai putea să-mi aranjezi o întâlnire cu domnul Fairfax.

— Cu Justin?

Phil ridică dintr-o sprânceană și dădu din cap.

— Îmi pare rău, prietene. Justin e în Florida.

— Atunci cu domnul Carter.

— Domnul Carter, repetă Phil. Nu vrei decât cu cei mai buni, nu Mal? Ești sigur că nu-i ceva de care mă pot ocupa și eu?

Moment delicat. Phil putea să-l ajute, dar putea să-i facă și rău, la slujbă, în carieră. Mal rânji stânjenit și zise:

— Nu e o treabă de-a organizației, Phil. Nu direct. E o chestie personală. Însă trebuie s-o discut cu domnul Fairfax sau cu domnul Carter.

Phil reflectă la spusele lui agitând cuburile de gheață din pahar, apoi zise:

— O să văd ce pot să fac pentru tine, Mal. Nu-ți promit nimic, înțelegi și tu, dar o să văd ce pot să fac.

— Ți-aș fi recunoscător, Phil, serios.

— Așa, acum trebuie să aflu despre ce e vorba. Știi și tu asta. Nu pot să mă duc la Fred Carter și să-i spun: „Uite a venit tipul ăsta, Mal Resnick – e băiat de-al nostru – și vrea să te vadă" fără să știu despre ce e vorba. Știi și tu asta. Are să-mi răspundă: „Phil, ce vrea băiatul acela?" Înțelegi ce vreau să zic?

Mal își mușcă buza de jos.

— Treaba stă cam așa. Umblă un tip după mine.

— Un băiat din Firmă?

— Nu, nu, din afara ei.

Phil dădu din cap.

— Bine.

— Credeam că e mort, însă brusc a apărut prin zonă și mă caută.

— Și ce vrei, Mal? Nu te poți ocupa tu singur de el?

— Ba sigur că pot. Numai că nu știu unde e. E pe undeva prin oraș și nu știu unde. Tot umblă și pune întrebări din loc în loc și face valuri. Vreau să-l găsesc, mă înțelegi? Înainte să facă probleme.

— Vrei să te ajutăm să-l găsești, despre asta e vorba? După care te ocupi tu singur de el.

— Desigur. Așa-i. Îmi duc singur bătăliile, Phil. Doar că am nevoie de ajutor să-l găsesc pe ticălos.

— Cine e tipul ăsta? Zici că nu e din Firmă.

— Se ocupă cu jafuri. Lucrează independent.

— Are pe cineva cu el?

Mal nu știa sigur care era adevărul. Știindu-l pe Parker, probabil că nu. Va dori să se ocupe el însuși de problemă.

— Pe nimeni. E singur.

Phil își termină băutura încet, după care se ridică în picioare.

— Bine, prietene. O să vorbesc cu domnul Carter. Nu pleca

departe de camera ta, da?

Mal se ridică și el, dând pe gât restul de scotch cu Vichy.

— Așa o să fac. Mulțumesc mult, Phil.

— Oricând ai nevoie, prietene.

Phil zâmbi și-l bătu pe umăr.

— Oricând ai o problemă vino s-o discuți cu mine. S-a-nțeles?

— Sigur, Phil. Mulțumesc.

— Așa. Și acum te rog să mă scuzi, prietene, dar am o trebușoară...

— Ah, desigur, replică Mal. Desigur.

O porni spre ușă, dar dându-și seama că rămăsese cu paharul în mână făcu un ocol până la bar, după care îi aruncă un zâmbet fugar lui Phil, care stătea în mijlocul încăperii așteptând să-l vadă plecat, și ieși.

4

Clădirea de birouri avea treizeci și șase de etaje. Pe ușa de sticlă mată de la 706 scria „FREDERICK CARTER, Investiții”. Mal împinse ușa și intră într-o anticameră goală. Când o închise, în urma lui se auzi un sunet slab de clopoțel.

Două canapele, două lămpi cu picior, două măsuțe lângă canapele, un teanc de numere vechi din *U.S News World Report*. O ușă de lemn pe care nu scria nimic în capătul celălalt al încăperii. Mal rămăsese în picioare neștiind dacă să stea jos cât aștepta, când deodată se deschise ușa și un bărbat înalt cu umeri lați, care arăta ca un cowboy din filme, dar era îmbrăcat într-un costum gri-închis, ieși și închise ușa după el. Mal auzi yala blocându-se.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă acesta cu o oarecare duritate în glasul pe care încercase să-l facă să pară blând.

— Sunt Mal Resnick. Am o programare la domnul Carter.

— Resnick, zise bărbatul. Da, mi-aduc aminte. Întoarceți-vă cu spatele, vă rog!

Mal se întoarse și bărbatul veni la el și-l percheziționă. Îi scoase portofelul din buzunar, îi verifică permisul de conducere, apoi îi puse portofelul la loc în buzunar.

— E în regulă. Veniți cu mine!

Mal se întoarse cu fața la el, bucuros că se împotrivise impulsului de a-și lua o armă – cu Parker pe undeva prin New York, poate că i-ar fi trebuit, poate că avea să dea nas în nas cu el pe stradă –, și așteptă până când bărbatul descuie ușa și îl conduse înăuntru.

Traversară un birou cenușiu cu mobilă la fel de cenușie, apoi trecură printr-o altă ușă ce dădea într-un salon-bar.

— Așteptați aici! Vă rog să nu beți nimic, zise bărbatul fără să zâmbească.

Mal așteptă, iar după câteva minute acesta se întoarse și-i ținu ușa să intre zicând:

— Domnul Carter vă poate primi acum.

— Mulțumesc.

Mal intră în biroul domnului Carter. Bărbatul închise ușa și se

așeză indiferent în colțul din dreapta al încăperii.

— Poftește, Resnick! Ia loc!

Domnul Carter era un bărbat impresionant. Asemănarea lui cu Louis Calhern[8] era uimitoare. Așezat la un birou masiv din lemn de mahon, te ducea cu gândul la Wall Street, tranzacții complexe, afaceri în domeniul căilor ferate, al oțelului sau din sectorul bancar. Rafturile cu geamuri de sticlă erau pline de cărți de drept și tratate de economie. Pe pereți erau atârnate din loc în loc fotografii cu președinți, fără autografe însă.

Arătă spre un fotoliu de piele maro din fața biroului său și Mal luă imediat loc încercând să stea drept și atent.

— Mi-a spus Phil că ai o problemă personală cu care vrei să te ajutăm. Așa este?

Mal înghiți în sec. Nu începuse bine.

— Păi e o problemă personală, dar m-am gândit că nu o să fie bine nici pentru Firmă dacă individul își tot bagă nasul încoace și încolo.

Domnul Carter își împreună vârfurile degetelor.

— E o posibilitate, zise el. Există trei modalități de a rezolva această problemă.

Le numără pe degete.

— Unu la mână, ți-am putea da ajutorul pe care-l ceri. Doi la mână, am putea să ignorăm problema și să te lăsăm să te ocupi singur de ea cum oi fi în stare. Trei la mână, dacă se dovedește că există realmente un pericol pentru bunul mers al organizației noastre, am putea să te înlocuim.

Mal clipi și se uită instinctiv peste umăr la celălalt bărbat, care însă stătea impasibil la locul lui.

— Fiecare dintre aceste alternative are avantajele ei, continuă domnul Carter pe un ton calm. Am investit timp, bani și pregătire în tine, Resnick. După greșeala din Chicago, te-ai descurcat bine în cadrul organizației. Dacă alegem prima alternativă și-ți dăm ajutor, ne vom proteja investiția în tine, ceea ce este întotdeauna o strategie bună pentru afaceri.

— V-aș fi recunoscător, domnule Carter, sări să zică Mal. Aș lucra

---

[8] Actor american de teatru și film.

bine, n-ați regreta niciodată alegerea făcută.

— Dacă alegem ce-a de a doua alternativă, vorbi domnul Carter nedându-i atenție, anume aceea de a ignora problema și de a te lăsa să te descurci de unul singur, am avea un alt avantaj. În organizația noastră, Resnick, omul trebuie să fie dur și capabil să-și poarte singur de grijă. Dacă ar fi să te ocupi singur de această problemă, nimeni nu s-ar mai putea îndoi că tu ești exact genul de om pe care-l căutăm, genul de om care ar putea avansa în cadrul organizației noastre.

Mal încuviință rapid din cap.

— Vreau să mă ocup eu de problemă, domnule Carter. Nu am nevoie de ajutor decât ca să dau de acest individ. Odată găsit, mă pot descurca singur.

— Însă, zise domnul Carter, mai este și chestiunea de la Chicago. Ți-ai reparat greșeala, ne-ai plătit banii pentru gafa aceea. Și totuși gafa aceea a existat. Ceea ce ne face să ne întrebăm dacă nu cumva nu ai entuziasmul pe care îl cerem noi. Ești un bun administrator în zona ta, dar nu e destul să fii un bun administrator. Poate că gafa de la Chicago – și faptul că ai permis ca un aspect din viața ta personală să devină un potențial pericol pentru organizație – indică faptul că nu ești genul nostru de om. În care caz, cea mai profitabilă mișcare pentru noi ar fi să te scoatem din organizație, ceea ce ar elimina automat și pericolul pe care l-ai adus la noi.

Mal rămase tăcut, cu fiecare nerv întins. Îi tremurau buzele și nu-i venea niciun argument în minte.

Domnul Carter își studie vârfurile degetelor. Își strânse și-și desfăcu buzele, apoi le strânse și le desfăcu iar. În cele din urmă ridică ochii și zise:

— Înainte să mă hotărăsc, poate că ar fi bine să aflu mai multe despre problema ta. Din ce mi-a spus Phil, e vorba de un om care nu are legături cu Firma, care are pică pe tine și a venit la New York să te caute și să te ucidă, din câte se pare. Mai spui și că e singur și că e profesionist în materie de jafuri. Zic bine?

Mal dădu aprobator din cap.

— Așa este. Fură bani de salarii, jefuiește bănci, chestii de genul ăsta.

— Cum îl cheamă?

— Parker.

Domnul Carter se încruntă.

— N-are și prenume?

— Nu-l știu, domnule Carter. Nu și-a spus niciodată altfel decât Parker. Nevastă-sa trebuie să-l fi știut, dar nu mi l-a spus și nici eu nu m-am gândit să întreb.

— Și nevasta lui Parker are vreo legătură cu faptul că tipul ăsta are pică pe tine?

— Da, domnule.

— Cu alte cuvinte, ești vânat de un soț încornorat, nu-i așa?

Mal reflectă rapid asupra răspunsului. Dacă zicea da, n-ar mai fi urmat întrebări jenante despre jaful acela, însă ar fi considerat oare Firma că era important să dea ajutor unui tip care avea probleme cu soțul unei gagici? Probabil că nu. Trase adânc aer în piept.

— De fapt, lucrurile nu stau chiar așa, domnule Carter, zise el.

— Mă gândeam eu. De unde-ai făcut rost de cele optzeci de mii de dolari, Resnick?

— Domnule Carter, eu...

— De-aia a venit tipul ăsta? După cele optzeci de mii de dolari pe care ni le-ai dat nouă înapoi?

Mal își mușcă buza.

— Da.

Domnul Carter se lăsă pe spate în fotoliul de piele care scoase un scârțâit specific fotoliilor scumpe.

— Nu te-am întrebat niciodată de unde ai făcut rost de banii ăia, Resnick. Nu ne privea. Aveai o datorie la noi și ți-ai plătit-o, iar noi ți-am acordat o a doua șansă. Acum se pare că ne privește. De unde-ai făcut rost de banii ăia, Resnick?

— Un... un jaf, domnule Carter.

— Și cine-a fost jefuit? Parker ăsta?

— Nu, domnule.

— A făcut parte din banda cu jaful?

— Da, domnule.

— Și tu i-ai luat partea, nu-i așa?

— Da, domnule.

Domnul Carter dădu din cap, fixând cu privirea peretele de

dincolo de Mal.

— Ți-ai trădat asociatul pentru profit, zise el. Asta nu e întotdeauna o acțiune reprobabilă, dacă există un motiv rațional. Iar atunci a existat un motiv rațional. Voiai să-ți răscumperi greșeala.

— Așa este, domnule Carter.

Mal se aplecă înfrigurat în față.

— Eu am aranjat treaba, iar Parker a încercat să mă tragă pe sfoară primul. Însă nu i-a reușit și i-am făcut-o.

— N-ar fi trebuit să-l lași în viață, Resnick, spuse domnul Carter. Ai comis o gravă eroare de judecată.

— Am crezut că era mort, domnule Carter. L-am împușcat și *părea* al dracului de mort. După care am dat foc casei în care se afla.

— Înțeleg.

Domnul Carter își puse mâinile pe mapa verde de birou și își studie unghiile.

— Încă ceva. Unde a avut loc jaful ăsta?

Mal anticipase deja întrebarea și știa că de data aceasta adevărul avea să fie mai periculos decât orice minciună. Exista posibilitatea – și chiar una destul de mare – ca, fie domnul Carter, fie vreun prieten de-al lui, să fi investit în tranzacția cu arme. Era timpul pentru o minciună.

Domnul Carter putea însă să verifice dacă era adevărat. Mal își aminti că Parker îi spusese în treacăt că el și Ryan lucraseră împreună la o treabă din Des Moines nu cu mult înainte de operațiunea de pe insulă. Nu cunoștea detaliile, ci doar că avusese loc, iar acesta era singurul jaf de care avea cunoștință. Așa că zise:

— La Des Moines, domnule Carter, cam acum un an și jumătate. Un jaf la banii de salarii.

— Înțeleg. Și tu ai plecat cu partea lui Parker și cu nevastă-sa, nu-i așa?

Mal încuviință din cap.

— Da, domnule.

Domnul Carter afișă un zâmbet glacial.

— Ranchiuna lui este deci de înțeles.

— A fost care pe care, domnule Carter.

— Sigur că da. Doamna Parker mai e cu tine?

— Nu, domnule. Ne-am despărțit cam acum trei luni. Am auzit c-a ucis-o ieri.

— A ucis-o? Crezi că înainte s-o facă a aflat unde te poate găsi?

— Ea nu știa unde stau, domnule Carter.

— Ești sigur?

— Da, domnule.

— În regulă.

Domnul Carter își împreună iar vârfurile degetelor și le studie strângându-și și relaxându-și buzele ca un pește. În încăpere se așternu liniștea. Bărbatul tăcut din colț își schimbă poziția, făcând un zgomot ușor, iar Mal tresări, își întoarse brusc capul și îl fixă cu privirea. Răsuflă din nou când văzu că bărbatul era la locul lui, impasibil, fumând o țigară.

Mal voia și el o țigară. Tare de tot. Însă nu credea că se cuvenea să-și aprindă una. Își trecu limba peste buze și rămase în așteptare.

În cele din urmă, domnul Carter ridică privirea.

— Dacă-ți aduci aminte, avem trei alternative, spuse el.

Le numără iar pe degete.

— Să-ți oferim ajutor, să te lăsăm de capul tău sau să te excludem din organizație. Momentan cred că vom merge pe cea de-a doua. Dacă te descurci cu problema singur, cu atât mai bine. Dacă descoperi că e prea dificilă, întoarce-te și mai discutăm să vedem dacă trebuie să alegem prima sau a treia variantă.

Afișă iar zâmbetul lui glacial.

— Cred că aceasta e cea mai bună decizie la momentul actual.

Mal se ridică nesigur în picioare, simțind în stomac un fior rece, din ce în ce mai puternic.

— Vă mulțumesc, domnule Carter.

— Nu face nimic. Oricând ai nevoie. A, Resnick! Ești răspunzător de activitatea unui grup în cadrul organizației. Grupul are suficient de lucru așa că nu te va putea ajuta în problema personală.

— Nu, domnule.

— Mai e ceva. Poate că ar fi bine să te muți de la Oakwood Arms până când se rezolvă chestiunea într-un fel sau altul. Ți se va păstra apartamentul, bineînțeles. Nu dorim neplăceri la hotel. Înțelegi?

— Da, domnule, răspunse Mal.

Individul care îl poftise înăuntru îl însoți spre ieșire.

5

Mal stătea cu receptorul la ureche, numărând de câte ori suna telefonul. Când sunase deja a zecea oară, apăsă pe butonul din furcă întrerupând legătura și formă alt număr. Pearl nu era acasă. Poate că iar era în barul ăla jegos.

Nu era. Barmanul îi recunoscu vocea și îi spuse că nu, Pearl nu se afla acolo. Se simți iritat că barmanul îi recunoscuse vocea. Apela prea des la Pearl, ar fi trebuit să-și caute altceva.

Îi trecu prin minte ideea că femeia s-ar putea să fie la hotel, unde îl aștepta, fără să știe că se mutase. Se gândi că ar putea măcar să-i lase un mesaj la recepție. La naiba! Voia altceva, ceva bun. Ca blonda aia a lui Phil.

Ezită, aproape că dădu telefon la Oakwood Arms, dar în cele din urmă formă un alt număr. Îi răspunse o femeie cu un glas răgușit de la țigări, căreia îi zise:

— Irma, sunt eu, Mal Resnick. Mi-ar prinde bine o fată.

— Nu ne-ar prinde bine tuturor, scumpete? Din ce gamă de preț?

— Vreau ceva bun, Irma, răspunse el văzând cu ochii minții ce dorea. O blondă, una cu adevărat bună. Pentru toată noaptea.

— Mal, scumpete, n-ai mai sunat cam de multișor. Am ceva să-ți spun.

— Ce anume?

— Plicul, scumpete. Ultimele două fete mi s-au plâns că era cam subțire.

Râse fără chef.

— Ce naiba, Irma, nu dai și tu reducere unui coleg din Firmă, zău așa?

— Nu ține, scumpete. Trebuie să trăiască și fetele. Au prețul lor, vor să meargă la clienții care le plătesc corect, pricepi ce vreau să zic?

Mal nu avea dispoziția necesară să se certe cu ea.

— Bine, zise el tăios. Bine, bine. O să plătesc o sută de cenți la dolar. Satisfăcută?

— Rareori, scumpete. Te-am întrebat ce gamă de preț?

— Ți-am zis ce vreau. O blondă, una bună. Tânără și bine dotată la

balcoane.

— E vorba de o sută de dolari aici, scumpete.

Mal se încruntă, își mușcă buza de jos, după care dădu frenetic din cap.

— Bine, zise el. O sută pentru toată noaptea.

— Păi cum altfel. Ești la Firmă, nu?

— Nu, m-am mutat. Mă găsește la Sf. David pe 57th Street. Camera 516.

— Vrei s-o scoți la cină, la un spectacol, ceva de genul ăsta?

— O vreau *aici,* Irma. În pat, pricepi?

Irma scoase un hohot de râs gutural.

— O blondă atletică. O să fie la tine la ora opt.

— Bun.

Mal închise telefonul și se întoarse să se uite prin cameră, însă nu găsi niciun bar. Treizeci și doi de dolari pe zi și nici urmă de bar. Se întoarse la telefon să ceară să i se aducă ceva în cameră. Două sticle, pahare, gheață. „Imediat", i se răspunse.

Era abia ora șapte. Avea o oră de pierdut. Măsură camera cu pasul, revoltat. O sută de dolari pentru o repriză de amor – revoltător. Parker întors din morți – revoltător. Faptul că-i stricase relația cu Firma: revoltător. Până și camera tot dezgustătoare era.

Apartamentul avea patru camere. Nu știa sigur ce anume-l făcuse să se arunce la un apartament de patru camere care costa treizeci și doi de dolari pe zi, după cum nu știa sigur nici de ce dădea o sută de dolari pe o tipă care n-avea cum să se descurce mai bine decât Pearl. Și care, de vreme ce nu se cunoșteau, avea să se descurce probabil mai prost.

Însă se aruncase la cheltuială, cu sau fără motiv, pe femeie și pe apartament, deși știa că n-aveau să merite banii.

Apartamentul, de exemplu. Salonul. Era vechi. Zugrăveala era nouă, mobila, instalațiile sanitare și corpurile de iluminat erau noi, afișele și imaginile de pe pereți erau și ele noi, dar dedesubtul lor încăperea era veche, acea vechime de hotel care reușea să răzbată murdară de sub stratul de nou. Pe lângă faptul că era veche, mai era și lipsită de personalitate. Apartamentul de la Firmă era al *lui,* era locul unde locuia, pe când în apartamentul de față nu locuia nimeni,

nici în prezent, nici altă dată, la fel cum nu locuia nimeni într-un vagon de tren luxos Pullman. Era ocupat, dar nu putea fi și locuit.

La fel aveau să stea lucrurile și cu femeia.

Nu proceda bine, făcea greșeli stupide și ceea ce era și mai rău era că știa asta. Faptul că Parker era în viață îl zguduise mai tare decât ar fi vrut să recunoască. Faptul că apelase la domnul Carter nu-i adusese niciun câștig, ba poate chiar pierduse ceva.

Acum domnul Carter era cu ochii pe el. Trebuia să scape de Parker. Nu doar să-l evite, ci să *scape* de el. Era un test, iar Firma stătea cu ochii pe el și dacă dădea greș era terminat. De data aceasta era prea sus în ierarhie ca să fie doar aruncat în stradă. De data aceasta ar fi trebuit să-l lichideze.

Era nevoit să lucreze singur. Dacă nu s-ar fi dus la domnul Carter, ar fi putut apela la câțiva dintre băieții din grupul lui și chiar să-i dea unuia dintre ei sarcina de a-l lichida pe Parker. Însă ratase și ocazia asta. Era nevoit să lucreze singur.

Stegman n-avea să-l găsească pe Parker. N-avea cum. Totul depindea de el și numai de el.

Brusc se opri din măsurat camera cu pasul, străfulgerat de o idee. Exista o cale de a se folosi de Firmă. A naibii de periculoasă, dar se putea descurca. Nu avea cum altfel.

Traversă grăbit încăperea până la telefon și formă repede un număr. Când îi răspunse Fred Haskell, zise:

— Fred, vreau să transmiți ceva mai departe.

— Sigur, Mal. Cum zici tu. Cum a mers cu Stegman?

— Bine, bine. În legătură cu asta te caut. Pe tipul care mă caută îl cheamă Parker. Acum m-am mutat de la Firmă pentru o vreme, stau la Sf. David de pe 57th Street, camera 516. Tu dă de știre. Dacă întreabă cineva de mine, pe oricare dintre băieți, și dacă apare Parker ăsta, să-i zică unde sunt. Ai înțeles?

— Vrei să-i spunem?

— Exact. Nu chiar din prima, c-o să se prindă că e ceva în neregulă. Însă spuneți-i unde mă aflu, după care sunați-mă imediat! Ai înțeles? Să nu te sune pe tine, să mă sune pe mine!

— Bine, Mal. Cum zici tu.

— Ai grijă să mă sune imediat!

— Am să le spun, Mal.

— Bine.

Închise și trase adânc aer în piept. Bun. Cunoștea vreo doi tipi pe care-i putea angaja să stea cu el când o veni vremea. Uneori lucrau pentru Firmă, alteori nu, erau un soi de liber-profesioniști. Nu era același lucru ca atunci când ar fi folosit oamenii Firmei.

Se auzi un ciocănit în ușă. Tresări și aruncă o privire fugară spre telefon. Strigă:

— Cine e?

— Room-service.

— Stai așa! Stai un pic!

Pistolul era în dormitor pe pat, lângă valiză. Intră grăbit în cameră, îl luă și se întoarse în salon cu el. Buzunarul halatului era mare, iar arma, de fabricație englezească, destul de mică, de calibrul 32. Ținând-o strâns în buzunar, deschise ușa.

Un puști îmbrăcat într-o uniformă cu roșu și negru intră împingând un cărucior cromat cu băutură, ingrediente pentru preparat băuturi la pahar și gheață. Mal închise ușa în urma lui și abia atunci încetă să mai țină strâns pistolul. Se căută prin buzunarul cu arma și dădu cu degetele de două monede de douăzeci și cinci de cenți, pe care le puse în mâna întinsă a băiatului, după care apucă iar strâns pistolul când îi deschise ușa să iasă. Nu mai era nimeni pe hol.

Rămas iar singur, își prepară o băutură, cu ochii la telefon. Se uită la ceas și văzu că era doar șapte și un sfert. Patruzeci și cinci de minute. Patruzeci și cinci de minute.

Dacă venea mai devreme, femeia urma să primească zece dolari în plus.

Se duse în dormitor și luă valiza de pe pat, după care trase jos cuvertura. Rămase în picioare fixând patul cu privirea și strângând arma din buzunar cu mâna dreaptă.

6

Femeia ajunse doar cu cinci minute mai devreme, așa că se hotărî să-i dea naibii de zece dolari. Când aceasta ciocăni la ușă, procedă la fel ca în cazul băiatului de serviciu: întrebă cine e, cu degetele încleștate pe arma din buzunar. Nu-i auzi răspunsul, dar era o voce de femeie, așa că deschise, iar ea îi zâmbi și intră.

Era frumoasă de pica. Mai frumoasă decât blonda lui Phil, de un milion de ori mai frumoasă. Arăta ca o absolventă de Vassar sau poate ca o secretară particulară a vreunui ștab de pe Madison Avenue ori ca o starletă în genul lui Grace Kelly.

Era blondă, așa cum solicitase, cu părul de lungime medie spre scurt, coafat ca la televizor, iar așezată peste coafură avea o tocă neagră cu voaletă. Era îmbrăcată cu un deux-pièces gri, asortat cu o eșarfă verde, ca dintr-o fotografie din *Vogue*.

Avea picioare lungi și subțiri, în ciorapi de nailon. Era încălțată cu o pereche de pantofi verzi cu tocuri înalte. Mergea ca un manechin, punând câte un picior în fața celuilalt și unduindu-și bazinul, și își legăna pe lângă corp brațul stâng cu mâna într-o mănușă verde, descriind arce scurte. Mâna dreaptă neînmănușată ținea strâns lipite de corp, imediat sub nivelul sânului, poșeta mică și cealaltă mănușă verde.

Fața îi fusese cizelată cu grijă, șlefuită și netezită până la o perfecțiune catifelată, cu sprâncene zvelte arcuindu-se deasupra ochilor verzi, nas acvilin și o gură cu buze moi date cu doar un strop de ruj, gât lung și subțire și umeri de camee.

O privi și realiză că nu avea să aibă nicicând parte de ceva mai bun. O sută de ani de-ar fi trăit, tot n-ar mai fi avut parte de așa ceva. Poate de una mai bună la pat, dar n-avea de unde s-o știe, însă nu mai frumoasă, mai apetisantă sau desăvârșită.

Femeia zâmbi și păși peste prag cu mersul ei de manechin.

— Bună, Mal, eu sunt Linda, zise ea și-i întinse mâna stângă înmănușată, cu palma în jos și degetele ușor îndoite.

Avea un glas cald și catifelat și dicție perfectă.

— Bună, îi răspunse el zâmbind nerăbdător.

Uitând de armă, își scoase mâna din buzunar și o strânse ușor pe a ei, după care femeia făcu un pas înainte și el închise ușa. Se întoarse să o privească, să-i admire spatele drept, talia subțire care înflorea în curbele lungi ale șoldurilor, pierzându-se apoi în josul picioarelor lungi. Era mai înaltă decât el, dar nu conta. În pat el avea să fie cel mai înalt.

Își șterse palmele umede de lateralele halatului.

— Vrei ceva de băut, Linda?

— Da, mulțumesc.

Îi zâmbi din nou, cu un zâmbet cald și impersonal și își puse poșeta și o mănușă pe una dintre măsuțele de lângă canapea, după care și-o scoase și pe cealaltă.

Mal prepară băuturi pentru amândoi, uitându-se tot timpul la Linda, răsplătit de fiecare gest rafinat al ei, de grația cu care se deplasa prin încăpere spre oglinda rotundă dintre ferestre, alternanța suplă de rotunjimi și linii când își ridica brațele. Își lăsă ușor capul în jos și, stând în fața oglinzii, scoase două ace de pălărie cu pietre prețioase din tocă, își luă toca de pe cap, înfipse acele la loc în ea și o puse pe măsuța de toaletă.

Continuă să o privească în timp ce-și beau băuturile, așezați unul lângă altul pe canapea. Stătea ușor întoarsă spre el, ținând strânși genunchii acoperiți cu ciorapi, perfectă cu deux-pièeces-ul, corpul, chipul, vocea și vorbele ei, toate îmbinate într-o minunată simetrie, o mașinărie de carne, sânge, oase, forță fizică și părți femeiești ce te făcea să o idealizezi. N-o dorea în acel moment, nu încă, nu trupește. Era mulțumit cu ce avea: aspectul ei, prezența ei, siguranța existenței ei, faptul că știa că putea să o aibă în acea noapte, că avea toată noaptea la dispoziție ca s-o posede cât de mult și des dorea.

— Înțeleg că ești director în cadrul Firmei, zise ea.

Mal zâmbi.

— Da, mă ocup cu ceea ce se cheamă partea administrativă, replică el și se trezi povestindu-i totul despre slujba lui, despre răspunderea pe care o avea, despre problemele pe care le întâmpina și despre ce fel de oameni lucrau pentru el.

Ea îi răspundea cu întrebări bine gândite, cu o expresie de interes pe chip și remarci inteligente. Continuă să vorbească, știind că o

impresiona și-i stârnea interesul, încântat de el și de ea, mai însuflețit și mai emoționat decât fusese în toată viața lui. Când se uită iar la ceas, constată că se făcuse zece fără șapte minute.

Se opri la jumătatea propoziției, izbit de stupiditatea situației. Două ore duse, pierdute pentru totdeauna și gagica asta nici măcar nu-și dăduse jos jacheta de la deux-pièces.

Era momentul. Ba chiar trecuse.

Cum naiba să înceapă însă? Își petrecuse toată vremea vorbind, iar tipa era una stilată. Nu-i spuneai brusc să-și desfacă picioarele, trebuia să fii delicat. Cum naiba trebuia să înceapă?

Femeia se uită la el și zâmbi, zicând:

— Te deranjează dacă-mi scot pantofii? Stau încălțată cu ei de ore întregi.

— Nu, replică el distrat. Te rog!

Linda își trase un picior peste celălalt, ciorapul fin mângâind ciorapul, și își scoase pantoful. Era pe jumătate întoarsă spre el, poziție din care Mal putea urca foarte bine cu privirea de-a lungul piciorului pus peste celălalt, la jartiera de culoare închisă de la capătul ciorapului și la carnea cremoasă de dincolo de ea.

Întinse mâna impulsiv, băgându-i-o pe sub fustă, pe sub picior, și strângând-o de coapsă deasupra jartierei.

— Ești grozavă, Linda, zise el. Ești cea mai tare.

Ea îi zâmbi din nou.

— Vrei să mă ajuți să-mi scot ciorapii, Mal?

— Cum să nu vreau?

Se lăsă în genunchi în fața ei, rulând ciorapii în josul picioarelor ei perfecte. Femeia își dădu jos jacheta, eșarfa verde de mătase și bluza albă cu dantelă la gât. Purta sutien alb. O culoare mai bună decât roșu, își zise el privind-o, mai discretă, mai rafinată.

Îi atinse bărbia.

— Cred că ar trebui să mergem în dormitor acum, spuse ea cu glas moale.

— Mda.

O urmă în dormitor. Linda era desculță și mai avea pe ea doar fusta gri și sutienul alb a cărui închizătoare îi ajungea lui la bărbie. Îl rugă să i-o desfacă și el îi dădu ascultare, după care ea își dădu jos

fusta, portjartierul și chiloții. El își scosese deja halatul, pantalonii și papucii, iar când ea se întinse pe spate în pat cu brațele deschise să-l cuprindă cu ele, Mal era pregătit.

Ar fi trebuit să știe că o fată care putea cere o sută de dolari pe noapte trebuia să-și merite banii în toate privințele. În privința aspectului. În privința priceperii de a-l face pe client să se relaxeze și să se simtă interesant și important. Dar mai ales la pat. Și într-adevăr, fata asta își merita banii.

Excitația, amânarea satisfacerii plăcerii și priceperea ei îl făcură să termine aproape imediat. Zăcea surprins, umilit și înfuriat: era băiatul care ajungea la matineu taman când se termina reprezentația. Își mușcă buza de jos până la durere, iar Linda îi șopti:

— Nu-i nimic, Mal. E doar încălzirea.

El însă se cunoștea pe sine, nu era vreun campion, nu era făcut să alerge de unul singur toată cursa de ștafetă.

— Dă-mi voie să mă ridic, Mal, îi zise ea încet. Mă întorc imediat, nu-ți face griji!

Se dădu la o parte și o urmări cu privirea ridicându-se din pat și ieșind din cameră mlădiindu-și trupul. Conștiința faptului că posedase așa ceva numai pentru câteva secunde îi provoca amărăciune.

Când femeia reveni, află și el pentru ce anume o plătea. Ca să-l facă mai bărbat decât era. Cu o insistență zâmbitoare și delicată îl „trezi" iarăși și, pentru a doua oară, Mal închise ochii și se desfătă cum nu se mai desfătase niciodată în viață, după care adormi, mulțumit.

Se sculă din somn și constată că lampa de pe noptieră era încă aprinsă, iar ea dormea lângă el. Ceasul arăta trei și douăzeci. Linda era întinsă pe spate, cu un braț pe lângă corp și celălalt îndoit cu palma pe pântec. Părul îi era în dezordine, rujul i se șterse de pe buze și trupul îl strălucea în lumina slabă. O privi și simți doar dorință fizică, mai puternică decât înainte.

O trezi și ea reacționă imediat cuprinzându-l cu brațele, în timp ce trupul răspundea trupului lui, iar el abia dacă auzi sunetul ferestrei care se ridica.

Se împinse în mâini arcuindu-și spinarea și, privind îngrozit peste umăr, dădu cu ochii de Parker, care intra pe fereastra din dreptul

scării de incendiu. Întoarse capul și văzu halatul pe fotoliul de lângă noptieră. O dădu disperat la o parte pe femeie și plonjă spre halat, știind că n-avea să mai ajungă la el.

7

Ca o mașinărie, simți un declic și își aminti de ceva petrecut cu nouă luni în urmă. Pe domeniul vedetei, atunci când se întorseseră de pe insulă și-l abordase pe Ryan în legătură cu înșelăciunea.

— Tu-l cunoști pe Parker mai bine decât mine, zisese el. Ia spune-mi, ar încerca să pună mâna singur pe pradă într-o situație ca asta?

— Parker?

Ryan scuturase din cap.

— Nici vorbă de așa ceva. Am lucrat cu el de trei-patru ori și e cinstit. Nu-ți face griji!

— Bine, replicase Mal neîncrezător. Dacă zici tu. Doar că l-am auzit discutând cu Sill și din ce spuneau părea să fie vorba de... cred că era vorba de altceva, asta-i tot.

Ryan mușcase imediat momeala.

— Ia stai așa! Ce ziceau?

— Parker zicea ceva despre o împărțeală la doi. Cel puțin așa părea să fi spus. Cum că o împărțeală la doi e mai bună, cam așa ceva. Iar Sill îi zicea că tu ești singurul care poate pilota avionul și Parker îi zicea că mai e și o mașină în garaj. Cea cu care venise Lynn.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebase Ryan.

— Când ne-am întors, lângă avion. Mai ții minte că au rămas un pic în urmă?

Ryan reflectase preț de un minut, încruntându-se puternic, apoi dăduse din cap.

— Parker n-a făcut niciodată așa ceva. Sill, poate, pe el nu-l cunosc. Dar nu și Parker.

— Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva e de vină nevoia de bani a lui Parker, zise Mal.

— Ce bani?

— Nu știi? Motivul pentru care a acceptat treaba asta în afara țării și toate cele. Trebuia să dea o lovitură la Chicago, care a picat...

— Da, da, zise Ryan încântat că i se prezentase o informație pe care o putea verifica. Și eu eram băgat în asta, așa că știu despre ce e vorba.

— Ei, bine, Parker are mare nevoie de mălai. De-aia a acceptat treaba asta când a picat cealaltă. Ia gândește-te, Ryan! A mai lucrat el vreodată în afara țării?

— Parker? Neah, numai în State.

— Asta ziceam și eu. Așa că m-am gândit că poate tocmai fiindcă are atât de tare nevoie de mălai s-ar putea să ne tragă pe sfoară. De-aia ți-am cerut ție sfatul.

Ryan rumegase o vreme chestiunea, dând ușor din cap. În cele din urmă scuturase hotărât din cap și zisese:

— Nu. N-ar face așa ceva, Mal. Atâta minte are și el. L-aș găsi – și ai face bine s-o crezi iar el o știe. Parker nu m-ar înșela, are suficientă minte cât să nu facă de-astea.

— Uite ce e, tocmai asta mă sperie. Dacă Parker avea de gând să ne tragă pe sfoară, n-ar vrea să ne lase în viață ca să-l urmărim. S-ar asigura naibii că suntem morți cu mult înainte să plece din casa asta.

— Da, replicase Ryan încet. Mda, la asta nu m-am gândit niciodată.

Mal ridicase privirea spre el.

— Tu ce crezi c-ar trebui să facem?

— Habar n-am. Vreau să mă gândesc bine. Parker. Pur și simplu nu e genul lui.

— Dacă pune ceva la cale, o s-o facă în noaptea asta. După ce ne băgăm cu toții în pat.

— Trebuie să mă gândesc bine.

— Dă-mi de știre! Nu avem prea mult timp.

— Da. Iisuse, Parker!

Ryan plecase scuturând neîncrezător din cap.

Mai târziu în acea noapte, Mal pusese mâna pe un cuțit și-i luase gâtul lui Chester. Scăpase de armă și se dusese în camera lui Ryan.

— Ryan, trezește-te! I-a făcut felul lui Chester, Parker l-a omorât deja pe Chester!

Ryan nu dormea. Stătuse treaz pe întuneric, cu mâna pe arma de sub pernă și cu ochii la ușă. Deși nu i-o spusese, fusese cât pe ce să-l împuște pe Mal când acesta intrase în camera lui.

Cei doi se duseseră să se uite la cadavrul lui Chester.

— Parker! rostise Ryan mirat.

Scuturase din cap nevenindu-i să creadă.

— N-aș fi crezut!

— Trebuie să scăpăm de el, Ryan. Înainte să scape el de noi, trebuie să scăpăm noi de el.

Ryan încuviințase apăsat din cap.

— Da. Îmi iau pistolul.

— Nu, îi zisese Mal. Stai o clipă! Nu e bine să procedăm așa.

Ryan se oprise încruntând din sprâncene.

— Și atunci cum? Ai tu o idee mai bună?

Mal chiar avea o idee mai bună. Tocmai îi venise în acel moment și-l întărâtase, îi dăduse aripi și-i făcuse pielea de găină. Inițial plănuise doar până în acest punct, să-l asmuță pe Ryan împotriva lui Parker, și nu mai conta care dintre ei rămânea în viață. El avea să stea în umbră, ca să-l lichideze pe cel care scăpa.

Brusc însă îi venise ideea și nu stătuse s-o analizeze, să se gândească la faptul că era mai complicată, mai riscantă, mai periculoasă. Pur și simplu știuse că aceasta era soluția, calea pe care trebuia mers. Când îl pocnea așa o idee, i se închidea mintea și în capul lui nu mai exista nicio altă posibilitate în afara ei.

Lynn. Lynn Parker. Nevasta nenorocitului, nevasta care dădea din fund, care avea sâni obraznici și picioare lungi.

Din clipa când o văzuse pentru prima oară la Chicago, unde-l recunoscuse pe Parker și-i făcuse propunerea, i se aprinseseră călcâiele după cățeaua aia. Se uitase la ea, o dorise și nu se putuse apropia de ea pentru că era a lui Parker, ceea ce-l făcuse să o dorească și mai tare.

Ea avea să le facă treaba. Ea însăși. Așa îi venise și știuse că ideea era perfectă.

— Lynn, zisese el. Ea o să ne facă treaba. E perfect.

Ryan se încruntase gânditor.

— Lynn? E nevastă-sa, Mal!

— Știu. E singura care-l poate prinde cu garda jos. Îl cunoști pe ticălos, Ryan. Vrei să dai piept cu el când e pregătit și de-abia așteaptă să vii? Dă-o naibii de treabă!

— Și cum ai s-o convingi pe Lynn s-o facă? N-are nicio logică, Mal.

— Îi spunem care e faza. Ori îl aranjează, ori moare. Așa trebuie

să-i punem problema. Îi arătăm că vorbim serios: ori ea, ori el.

Ryan reflectă pe îndelete la spusele lui Mal, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Știu și eu, Mal... Lynn e nevastă-sa, nu știu ce să zic...

— Nu vrei să te pui tu cu el, Ryan.

— Da, știu.

— Merită încercat. Dacă nu merge, schimbăm tactica, asta-i tot.

Ryan se încruntase și mai tare.

— Nu avem prea mult timp, zisese Mal repede. Trebuie să acționăm înainte s-o facă el.

— Bine. În regulă. Încercăm.

Trecând prin hol, Ryan se abătuse o clipă prin camera lui Sill. Acum nu mai trebuia să se ocupe decât de Parker.

Dormitoarele erau unite două câte două de o baie, în care se putea intra din ambele. Se duseseră în dormitorul de lângă cel ocupat de Parker și de Lynn și așteptaseră în dreptul ușii întredeschise de la baie.

Femeia intrase în cele din urmă pe ușa din celălalt capăt, dezbrăcată, iar ei o prinseseră imediat ce închisese ușa, îmbrâncind-o în celălalt dormitor. Ryan îi arătase cuțitul mânjit cu ceva închis la culoare, iar Mal îi flutura prin față arma lui. Lynn avusese atâta minte cât să nu țipe.

— Avem să-ți spunem ceva, zisese Mal vorbind încet și repede. Ascultă-mă cu atenție! Are să moară cineva în camera de alături în noaptea asta și ai de ales cine, ori tu, ori Parker. Chiar amândoi dacă vrei. Care să fie?

Se holbase la el și dăduse din cap nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Ce e, Mal? Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ți-am zis. Are să moară cineva acolo. Tu sau Parker. Alege!

— Cum o să...? Nu pricep, Mal. Te rog, nu înțeleg ce vrei să zici!

— Ryan, atinge-o cu cuțitul!

O atinsese cu vârful lamei sub sânul stâng, neapăsând suficient cât să-i străpungă pielea. Lynn amuțise, iar chipul îi era lipsit de expresie.

— Alege, Lynn! Tu sau Parker. Repede!

Femeia își trecuse limba peste buze, fixându-i cu privirea când pe unul, când pe celălalt. În cele din urmă, cu un glas aproape prea slab

ca să poată fi auzit, șoptise:

— Nu vreau să mor.

Mal avea pistolul automat al lui Sill în buzunar. Îl scoase și-i dădu lui Lynn revolverul lui, spunându-i:

— Îndreaptă-l spre mine sau spre Ryan și ești moartă!

Ea se uitase la revolverul din mână și apoi la figura lui, după care iar la revolver.

— Vrei să...? Vrei ca eu să...?

— Gândește-te bine! Nu te grăbi!

Se uitase ostentativ la ceas.

— Ai treizeci de secunde.

— Nu se poate să vrei ca eu să... să...

— Ai douăzeci și cinci de secunde.

— Mal, te rog! Pentru numele lui Dumnezeu, Mal!

— Douăzeci de secunde. Ryan, ia mai atinge-o cu cuțitul!

Ryan o împunsese cu vârful lamei în același loc de sub sân, când Mal îi spusese:

— Nu, nu acolo! Pe sfârc.

Femeia tresărise.

— Zece secunde. Da sau nu?

— Oh, Doamne! șoptise ea.

Îi fusese frică să se miște sub apăsarea cuțitului.

— Nu mă pune să-l ucid, Mal!

— Patru secunde. Apasă mai tare, Ryan! Două secunde. Una...

— Bine!

Mal răsuflase ușurat de povara care îi apăsase pe umeri. N-o voia moartă. Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Îi ieșea treaba bine, fiecare detaliu, și el căpăta tot ce-și dorise vreodată. Voia toată prada ca apoi să dea banii înapoi sindicatului și să se întoarcă în Firmă, acolo unde-i era locul. Își lua cașcavalul, bucată cu bucată, mai întâi pe a lui Chester, apoi pe a lui Sill, iar acum pe a lui Parker și în curând și pe a lui Ryan. O voia și pe Lynn, care era complet legată de Parker, și avea să o ia și pe ea.

Urma să-l ajute să-i omoare soțul, lucru care avea să o lege de el. Știind că ar fi putut alege moartea, dar n-o făcuse, ar fi trebuit să-și dea seama cât de puțin îl iubea pe Parker și ar fi avut nevoie de cineva

care să știe și el acest lucru și tot s-o dorească. Acel cineva avea să fie el, Mal, cel care comisese fapta împreună cu ea, cel pentru care ea omorâse un om.

Însă nu se terminase încă. Îi explicase cum să procedeze. El și cu Ryan aveau să fie în baia dintre camere, așteptând. Nu aveau pretenția să o facă imediat. Putea să nu se grăbească, să aștepte momentul potrivit. Parker însă nu trebuia să iasă viu din cameră, ori de nu, în secunda următoare ar fi fost moartă.

Iar dacă încerca să-l avertizeze, Mal și cu Ryan aveau s-o știe. Aveau să stea cu ochii pe ea, aveau să asculte, aveau să știe. Un cuvânt nepotrivit și ea și cu Parker aveau să moară împreună în același moment. Îi explicase totul de două ori, asigurându-se că pricepuse. Ea se uitase la el cu o expresie tâmpă pe față, urmărindu-i mai degrabă mișcarea buzelor decât ochii.

— În regulă, spusese ea când el terminase de vorbit. Am s-o fac. Ți-am zis că am s-o fac.

— Bine.

Voise s-o mângâie pe umăr, să-i atingă carnea, dar instinctul îl avertizase să n-o facă.

Femeia traversase baia spre camera în care Parker o aștepta întins în pat. Se dusese în diagonală spre el, cu arma în mâna dreaptă lipită de coapsă ca să nu i-o vadă. Când se aplecase să se bage în pat lângă el, reușise s-o strecoare sub saltea, după care Parker o înconjurase cu brațele simțindu-se posedat din nou de acea forță nestăpânită.

Mal stătuse în baie cu un ochi închis, privind cu celălalt prin crăpătura ușii. Trupurile se mișcaseră în pat în lumina slabă, iar el le privise într-o stare de trăire suspendată, așteptând să se termine, să moară Parker, iar ea să fie a lui.

Ryan îl trăsese de mână, făcând semn spre celălalt dormitor și Mal se supusese iritat. Ryan îl întrebase în șoaptă de ce nu-i făceau felul lui Parker chiar în acel moment, din cadrul ușii de la baie.

Mal dăduse exasperat din cap.

— S-ar putea s-o omorâm și pe ea. Iar pe ea o vreau eu.

— Dar ea nu te vrea pe tine, Mal.

— O să mă vrea, îi replicase el și își reluase locul de lângă ușă.

Cei doi din pat erau ca niște animale din junglă. Îi privise și nu-i

venise să creadă că femeia era mereu așa de extenuantă în pat. Își lua rămas-bun de la bărbatul ei în stil mare. Sau poate pur și simplu era conștientă că Mal se uita la ei și încerca să-i arate ce pricepută e.

O ținuseră tot așa până când Parker se sculase în cele din urmă din pat și se întinsese după haine. Își puse pe el o cămașă și o pereche de pantaloni, atâta tot, și-și luase pistolul automat de pe noptieră. Mal îl auzise spunând:

— Acum mă duc la Mal.

El și Ryan se uitaseră unul la altul. Pentru Ryan aceste cuvinte confirmau ceea ce-i spusese Mal. Pentru Mal însemnau constatarea cu surprindere că era adevărat tot ceea ce-i spusese lui Ryan. Nenorocitul chiar avea de gând să-l ucidă!

Îl văzuseră pe Parker pornind spre ușă și pe Lynn aruncându-le o privire fugară, cu o expresie de frică și nehotărâre pe chip. Mal crăpase ușa cu vreo doi centimetri, suficient cât femeia să-i vadă pistolul automat din mână, moment în care Lynn băgase mâna sub saltea, scosese revolverul și-l strigase pe Parker.

Văzuseră primul glonț nimerindu-l în burtă și apoi cum femeia mai trăsese încă cinci cuprinsă de panică și aruncase apoi arma, urlând. După care cei doi intraseră în cameră.

Apoi Mal îl trimisese pe Ryan la garaj după niște benzină. Aveau să dea foc casei ca să scape de toate dovezile.

Îi spusese lui Lynn să se îmbrace. Avusese de gând s-o posede pentru prima oară chiar în acel moment, în camera în care se afla și bărbatul ei mort, dar expresia de pe fața femeii îl oprise. În plus de asta, simțise brusc nevoia să plece de-acolo, să lase totul în urma lui.

Dăduseră foc casei și plecaseră, iar în drum spre avion îl împușcase pe Ryan în spate.

— Știu și eu să pilotez, îi spusese Mal rânjind lui Lynn. Habar n-a avut. Sunt mai deștept decât mă credea Parker.

În avion îi explicase de ce se simțise îndreptățit să facă ceea ce făcuse.

— Parker se gândea să mă omoare, nu-i așa? Ori el, ori eu. Așa cum a fost treaba și în cazul nostru. Aceeași chestie.

Ea îi răspunsese numai când i-o ceruse el și atunci monosilabic.

O avusese pentru prima oară la Chicago.

Se dusese la Firmă și le dăduse banii, iar ei se holbaseră la el. Nu le venise să-și creadă ochilor.

— Te anunţăm noi, Mal, îi ziseseră. Te sunăm peste vreo două zile.

Așa că se întorsese la hotel, unde femeia îl aștepta neavând unde să se ducă, și acolo o avusese pentru prima oară. Iar ea zăcuse inertă în pat. O lovise așa cum valurile lovesc o stâncă și ca o stană de piatră se comportase și ea. Lipsită de expresie, de reacție trupească, cu gândurile plecate cine știe unde.

Atunci el se gândise că era prea devreme, că avea nevoie de ceva timp să-și revină. Nu-i contestase dreptul de a o poseda, nu exista nicio problemă la acest capitol. Avea să-i treacă cât de curând.

Două zile mai târziu, venise un tip de la Firmă. Îl impresionase calitatea apartamentului, asta se vedea clar, precum și calitatea femeii care era cu Mal. Iar Firma era clar impresionată și de banii pe care i-i plătise.

Un tip care avea sânge-n el să se ducă și să facă rost de așa o cantitate de moloz și care avea și loialitatea necesară să folosească banii pentru a-și plăti datoria față de Firmă, era genul de om de care aceasta avea nevoie. Aveau un post pentru el. Dacă-și făcea bine treaba de data asta, era aranjat.

Exista însă o mică problemă. Ar fi fost mai bine să nu lucreze la Chicago. Mulți dintre membrii de rând din oraș știau de gafa lui, ceea ce i-ar fi îngreunat sarcina de administrator. Aveau o slujbă pentru el la New York.

Pe Mal nu-l deranja. Nu se prea omora după Chicago. Se gândise că avea să-i placă la New York.

Cum n-avea unde să se ducă, Lynn venise cu el.

La New York îl făcuseră director de vânzări la divizia de băuturi. În Districtul Columbia țigările erau ieftine și nu exista TVA[9]. În Canada erau scumpe, iar mărcile americane importate erau supuse taxelor. Pe de altă parte, whisky-ul canadian era ieftin în țara sa de origine, dar în SUA era supus unei taxe de import, ceea ce-l făcea scump.

Drept care, mașini pline cu țigări plecau de la Washington spre nord și se întorceau pline de whisky de la Montreal. Cam jumătate

[9] În original „sales tax” – un echivalent aproximativ al taxei pe valoare adăugată.

din încărcătura de alcool se oprea la New York, iar restul cobora spre Washington.

Mal era cel care recepționa transporturile de băutură la New York. Coordona echipa care o vindea unor restaurante, baruri și magazine de băuturi atent alese. Munca lui era pur administrativă, trebuia să aibă grijă să ajungă cantitățile potrivite în locurile potrivite la ora potrivită și să nu ciupească nimeni din bani. Era o muncă pe care o putea face, care i-ar fi putut plăcea. Se integrase bine.

Lynn rămăsese cu el. Nu avea unde să se ducă. Însă nu devenise mai caldă față de el, indiferent de strădaniile lui Mal, indiferent de cât de mult timp ar fi petrecut în compania ei, indiferent de cât de mulți bani ar fi cheltuit cu ea, indiferent de orice-ar fi făcut. Era ca o păpușă în mărime naturală, atât și nimic mai mult. Ca și cum trupul lui masiv, transpirat și gâfâind nici n-ar fi existat.

Începuse să-și caute satisfacția în altă parte, la Pearl și la altele. Se mutase de tot până la urmă, dându-i suficient mălai cât să se întrețină, iar ea rămăsese acolo pentru că n-avea unde să se ducă. Într-un final îi dăduse prin cap că ar fi trebuit să se teamă de ea, că poate într-o bună zi s-ar fi putut hotărî, într-un gest de spășire disperată, să-l ucidă la fel cum îl ucisese pe Parker. Așa că, atunci când se mutase, se asigurase că n-avea cum să dea de el. Femeia nu obiectase, nici măcar nu se gândise că ar vrea să-l găsească vreodată pentru vreo problemă.

Trecuse timpul, iar el se obișnuise cu noua lui viață, cu slujba, cu oamenii și cu orașul, știind că-și făcea bine treaba și că, într-un an sau doi, avea să fie luat în calcul pentru o avansare pe scara ierarhică. Insula Keeley, domeniul vedetei și cei optzeci de mii de dolari deveniseră amintiri îndepărtate, până când un tip pe nume Stegman îi spusese că Parker era în viață și-l căuta.

Mortul își împlinise ambițiile. Mal avusese parte de cel mai bun apartament de hotel și de o profesionistă la pat. Chiar la țanc.

PARTEA A TREIA

1

Lui Parker îi fusese greu să-i ia urma lui Mal de la tipul cu taxiurile din Canarsie, Stegman, până la fereastra Hotelului Sf. David. În Canarsie nimerise într-o fundătură. Lynn fusese uşor de găsit, apărea în cartea de telefoane cu un număr pe numele ei. Nu avea de ce să nu apară – credeau că Parker e mort. Însă Mal era mai prudent. Sau poate se folosea de un alt nume.

Drept care Parker se întorsese de la Canarsie în Manhattan, la hotelul unde îi păstraseră camera pentru că nu le spusese să n-o facă. Se dezbrăcase de hainele purtate în ultimele trei zile, făcuse un duş, se bărbierise, se îmbrăcase iar şi ieşise să mănânce ceva şi să reflecteze asupra problemei.

Stând la masă la restaurant îşi făcuse planul. Încercase să ajungă la Mal prin Lynn, dar îi pierduse urma aproape înainte să o prindă. Aşa că acum trebuia să încerce altă soluţie. Mal probabil că îşi reluase legăturile cu sindicatul. Poate că putea să-l găsească prin intermediul acestuia.

Nu-i surâdea ideea. Membrii sindicatului aveau reputaţia de a fi uniţi. Ar fi început să caute, iar Mal ar fi prins de veste imediat şi şi-ar fi dat seama că Parker era în viaţă şi că îl căuta. Dar asta avea să-l scoată pe Mal din ascunzătoare. Altfel, îi era blocat drumul şi altă cale n-avea.

Termină de mâncat şi luă un taxi înspre intersecţia dintre Central Park West şi 104th Street. În acest loc se afla capătul rău famat al parcului, unde mahalalele se întindeau spre sud şi est luând cu asalt zona verde. Parker merse spre vest pe 104th Street până ajunse la o băcănie care se numea BODEGA, termenul spaniol pentru băcănie, după cum scria pe firma cu litere negre pe un fond galben de dedesubtul siglei Pepsi-Cola. Sub BODEGA se afla trecut numele proprietarului cu litere mici şi negre. „Delgardo”.

Înăuntru te întâmpina o duhoare de otravă de gândaci amestecată cu miros de făină stricată, ceară de parchet, lemn vechi, oameni şi vreo sută de alte lucruri. Două femei scunde şi corpolente îmbrăcate în negru pipăiau chiflele tari. În spaţiul îngust din spatele tejghelei un

grăsan pitic cu mustață groasă se scărpina în cotul stâng, privind în gol.

Parker își făcu loc să treacă printre femei și-l întrebă pe bărbat:

— Mai e Jimmy pe-aici?

Delgardo continuă să se scarpine în cot. Reveni în cele din urmă la realitate și studie chipul lui Parker.

— Ești prieten cu el?

— Mda.

— Și-atunci cum se face că nu știi unde e?

— N-am ținut legătura.

— Și cum se face că nu te-am mai văzut?

— Jimmy a fost șofer pentru treaba aia cu salariile din Buffalo.

Mâinile lui Delgardo zvâcniră brusc, iar ochii lui aruncară o privire îngrijorată către cele două femei. Apoi îl avertiză pe Parker cu voce joasă:

— Nu vorbi așa!

Parker răspunse pe același ton ca mai înainte:

— Tu ai vrut să știi cine sunt. Acum știi. Acum poți să-mi spui unde-i Jimmy.

Delgardo se foi un pic, însă cele două femei nu păreau să fie interesate de discuția lor. Își pipăi nervos mustața cu degetele și zise:

— Vino în spate!

Parker îl urmă în interiorul magazinului, dincolo de perdeaua unsuroasă. În încăperea din spate duhoarea era și mai puternică. Delgardo, care mirosea a ardei iuți, se apropie de el și-i șopti:

— E în Canada. Tot șofer, pricepi tu.

— Țigări?

— Da.

— Când se întoarce?

— În două sau trei zile.

— Dă-mi un creion și niște hârtie!

— Da. Așteaptă aici!

Parker rămase acolo și își aprinse o țigară ca să nu mai simtă duhoarea, cât timp Delgardo era în partea din față a magazinului. Se auzi un schimb rapid de replici în spaniolă între acesta și una dintre femei sau amândouă. Îi furaseră ceva cât fusese în spate.

Se întoarse supărat și trase adânc aer în piept, apoi ridică din umeri zicându-i lui Parker:

— Știi cum sunt.

Îi dădu un creion galben lung și un carneţel unsuros de opt pe treisprezece centimetri, iar Parker scrise pe el numele hotelului lui.

— Când se întoarce, zi-i să mă sune aici! Să-i spui că l-a căutat Parker. Dacă nu sunt, să lase mesaj.

— Parker? Mai bine scrie-ți și numele!

— E ușor de ținut minte.

Parker îi înapoie carneţelul și creionul. Delgardo ezită, vrând să scrie numele, după care ridică din umeri și îl conduse în partea din față a magazinului.

Cele două femei erau tot acolo, tăcute și speriate. În magazin mai erau și doi polițiști în uniformă. Îl studiară pe Parker cu niște figuri inexpresive și dure, iar el le zise:

— Portofelul.

Apoi își duse încet mâna la buzunarul din spate al pantalonilor. Cei doi îl așteptară să scoată portofelul pe care Parker îl înmână celui care era mai aproape de el.

Citiră amândoi ce scria pe permisul de conducere, care-l identifica drept Edward Johnson, după care îi înapoiară portofelul și unul dintre ei îl întrebă:

— Ce căutai în camera din spate a magazinului? Ai cumpărat sau ai vândut ceva?

— Nici una, nici alta.

— Nici vorbă de așa ceva, domnilor polițiști, zise Delgardo agitat. Mă cunoașteți, nu mă ocup cu d-astea.

Transpira pe sub mustață.

— D-astea? întrebă unul dintre polițiști.

Delgardo părea tulburat. Parker zise:

— Adică nu cu chestii precum heroina.

Își scoase haina, își suflecă mânecile și le arătă încheieturile brațelor.

— N-o iau, n-o cumpăr, n-o vând și nici n-o duc cu mine. Scoateți-le pe muieri de-aici și vă arăt picioarele. N-am urme de ace nici acolo.

— Nu e nevoie, spuse unul dintre polițiști. Doar golește-ți

buzunarele. Și tu, Delgardo! Să vedem și carnețelul!

Aruncă o privire pe carneţel apoi se uită la Parker.

— Ce-i cu Hotelul Carlington?

— Acolo stau, răspunse Parker.

— Nu asta scrie pe permisul de conducere.

— M-am certat cu nevastă-mea.

— Ce treabă aveai în camera din spate?

— Am băut o Cola împreună. Sunt un vechi prieten de-al lui Jimmy. Am venit să-l caut.

— Vechi prieten de unde?

— Din nordul statului. Am lucrat pentru același transportator la Buffalo.

— Și atunci cum se face că n-ai permis de șofer profesionist?

— Nu mai lucrez în branșă.

— Și atunci cu ce te ocupi?

— Sunt șomer. Am fost concediat. De-aici și cearta.

— Care ceartă?

— Cu nevastă-mea. V-am spus.

— De unde-ai fost concediat?

— De la General Electric de pe Insulă.

Polițistul rămase pe gânduri vreme de un minut mușcându-și obrajii, apoi se uită la partenerul său.

— Spui povești frumoase, Johnson. Dar e ceva dubios la tine.

Parker dădu din umeri.

— Cum se face că știi așa bine de droguri? Cum de-ai adus vorba de ele de cum ne-ai văzut?

— Asta e reputația cartierului, replică Parker. Citesc *Post*[10].

— Mda. Treci cu fața la peretele ăla!

Parker se întoarse cu fața la perete sprijinindu-se în mâini, iar polițistul îl percheziționă scurt, după care făcu un pas înapoi și zise:

— În regulă.

— N-am nimic, spusese Parker. Acum pot să-mi iau lucrurile?

— Da.

---

[10] *New York Post*, cotidian american și unul dintre cele mai bine vândute ziare din Statele Unite.

Parker își luă portofelul, mărunțișul și țigările de pe tejghea și le puse la loc în buzunar uitându-se cum era percheziționat Delgardo și găsit și el fără nimic suspect. Polițistul dădu din cap morocănos în direcția lui Parker și zise:

— Poți să pleci. Ne mai vedem noi prin zonă.

— Nu prea cred, replică Parker. Centrul e mai civilizat.

— N-am cerut noi secția asta, comentă polițistul.

— Nimeni n-a cerut-o.

— Șterge-o! zise celălalt polițist.

Parker ieși făcându-și loc printre cele două femei încă îngrozite. Acestea nu înțeleseseră o vorbă. Credeau că Delgardo chemase poliția să le aresteze pentru că-i furaseră din magazin.

2

— Caut o femeie, zise Parker.

Femeia îl privi cu un zâmbet superior.

— Și eu ce sunt, barosane, pepene?

Parker luă în mână paharul de bere uitându-se la inelul rece și umed pe care acesta-l lăsase pe tejgheaua barului.

— Una anume.

Femeia ridică dintr-o sprânceană. Și le pensase pe cele naturale și pictase altele unde nu trebuia, așa că atunci când ridica dintr-o sprânceană arăta ciudat, ca un personaj de desene animate prost realizat.

— O târfă? Nu le știu pe toate, scumpete.

— Ia comenzi prin telefon. Nu e de capul ei, are legături cu organizația.

Interlocutoarea lui dădu din cap.

— Atunci n-am de unde s-o cunosc.

Parker goli paharul și-i făcu semn barmanului să-i mai aducă un rând.

— Știi pe cineva care ar putea s-o cunoască?

— Poate că da, poate că nu.

Venise băutura și femeia zise:

— Mulțam. Și de ce ți-aș spune ție ceva? Nu te cunosc și nu știu absolut nimic despre tine.

Parker se uită la ea.

— Am eu față de om al legii?

Femeia râse.

— Nu prea. Asta chiar nu ești. Dar poate că vrei să-i faci greutăți. Poate că te-a molipsit de ciuperca piciorului sau mai știu eu ce.

— Sunt fratele ei, minți Parker. Am pierdut legătura. Mi-a zis doctorul că am un pic de cancer la gât. Vreau s-o caut, știi și tu cum e. E ultima mea șansă.

Femeia păru șocată și îndurerată.

— Doamne! exclamă ea. Ce nasol, omule! Îmi pare rău.

Parker ridică din umeri.

— Am dus-o bine în viață. Mai am vreo șase luni de trăit, așa că m-am gândit s-o caut. Numai pe ea și pe o mătușă de-a noastră le mai am și pe mătușă n-aș căuta-o nici dac-ar avea leac pentru cancer.

— Doamne! zise ea iar.

Își încruntă sprâncenele la gândul că oamenii sunt muritori.

— Te înțeleg, omule, îi zise femeia. Poate crezi că nu, dar te înțeleg. În meseria asta împuțită trebuie să te gândești tot timpul la boli. Am cunoscut o fată cu care am și locuit. Nu se simțea prea bine și o durea la înghițit, iar uneori scuipa sânge așa că s-a gândit c-o avea tuberculoză. I-am tot zis să se ducă la policlinică și când s-a dus au internat-o în spital. Avea ceva în gât. Nu cancer. Boală profesională, înțelegi?

Parker dădu din cap că da. Puțin îi păsa, dar dacă o lăsa să vorbească, poate îi spunea și de cealaltă tipă.

— Tot acolo e. M-am dus s-o văd o dată și arăta groaznic. Ca o babornițǎ, pricepi? Nici să vorbească nu mai putea, doar să cârâie. Asta a fost cam acum șase luni, atunci m-am dus s-o văd. Și mi-a ajuns, fratele meu, nu m-am mai dus de-atunci. E posibil să fi și murit între timp. Ar fi mai bine pentru ea, spuse femeia, apoi realiză că vorbise prea mult și făcu ochii mari punându-și mâna la gură.

— Nu face nimic, zise Parker. Știu ce vrei să zici. Eu nu cred c-o să aștept până se ajunge la asta. Când s-o înrăutățți situația prea tare, o să-mi tai vena asta de-aici.

Întoarse mâna și îi arătă încheietura.

— Vezi? Asta albastră de-aici.

Femeia tremură cuprinsă de un fior rece.

— Nu mai vorbi așa, scumpete? Mă deprimi de tot.

— Scuze.

Parker dădu pe gât jumătate din bere.

— Așa, cu soră-mea...

— Cum o cheamă? Cine știe, poate c-o cunosc.

— Ultima dată când am auzit de ea își spunea Rose Leigh.

Femeia își stoarse creierii încruntându-și sprâncenele ciudate. Dădu din cap că nu o știe și spuse:

— Nu, nu cred c-o știu. Pentru o clipă mi s-a părut cunoscut numele ei, dar nu, n-o știu.

— E din cântecul ăla vechi. „Rosalie, draga mea, Rosalie, iubita mea” – de-aia ți se pare cunoscut.

— Posibil. Uite ce e, s-ar putea s-o cunoască Bernie.

— Bernie?

— Barmanul. Uneori fetele primesc apeluri aici.

Femeia ridică mâna.

— Hei, Bernie!

Acesta se apropie cu o figură inexpresivă.

— Încă un rând?

— Într-un minut, zise femeia, apoi se aplecă peste tejghea spre el, concentrată și insistentă.

— Uite ce e, Bernie, știi o prostituată pe nume Rose Leigh? Ca aia din cântec?

— Rose?

Bărbatul ridică din umeri.

— Din vedere nu. Nu vine deloc pe aici. Dar îi știu numele de la telefon.

— Ăsta e fratele ei, spuse femeia împungându-l pe Parker cu degetul cu unghie vopsită violet. O caută.

Bernie îl studie pe Parker imperturbabil.

— Ca s-o ia acasă?

Parker dădu din cap în semn că nu.

— N-am mai ținut legătura. Nu vreau decât s-o văd.

— E bolnav, zise femeia cu glas scăzut ca un actor care-și zice aparteul. Vrea să-și vadă sora, pricepi?

Bernie nu era sentimental.

— Și ce vrei de la mine?

— Unde-o găsește?

— De unde să știu eu? Știu numele doar de la telefon.

— Unde găsesc pe cineva care să știe unde e? îl întrebă Parker.

Bernie reflectă asupra întrebării.

— Nu te cunosc, amice, răspunse el într-un târziu. N-aș vrea să-ți spun ceva ce n-ar trebui.

Femeia cu gura spartă se băgă în discuție.

— Poate poți să suni pe cineva să-i spună că e fratele ei în oraș.

Lui Bernie îi surâse ideea.

— Da. Cu asta pot să te ajut.

— Spune-le că e Parker! Așa o să știe că e vorba despre mine.

Barmanul dădu din cap. Plecă, iar femeia zise:

— Ai venit unde trebuie, domnule. Bernie te poate ajuta.

— Am venit unde știam că sunt curvele, replică el.

— Că tot veni vorba, trebuie să-mi câștig și eu pâinea. Mi-ar plăcea să mai stau de vorbă cu tine, dar...

— Nu face nimic.

— Noroc!

— Mulțumesc.

Femeia coborî de pe scaunul înalt de la bar, își trase fusta în jos de pe șoldurile pline și o porni agale spre ușă. La jumătatea drumului văzu pe cineva care-i făcea semn și o coti spre o masă cu doi tipi cu niște figuri flămânde, așezați față în față. Rămase în picioare lângă masă, discută un pic cu cei doi, după care se întoarse să vorbească cu o tipă așezată la celălalt capăt al tejghelei barului. Aceasta îi studie pe cei doi bărbați, dădu aprobator din cap și se duseră amândouă la masa acestora.

Parker privise toată scena în oglinda de la bar. Cei patru, acum două perechi, tocmai se ridicau de la masă când Bernie se întoarse de la telefonul public.

— O să mă sune în curând.

— Le-ai zis că e vorba de Parker?

— Da.

— Bine, mulțam.

Își împinse în față paharul gol.

— Încă unul la fel.

Aștepta de douăzeci și cinci de minute. Dacă nu mergea nici așa, dacă nu putea da de ea sau ea nu putea să afle unde era Mal, ar fi fost nevoit să-l aștepte pe Jimmy Delgardo. Iar dacă nu mergea nici cu Jimmy, avea să fie nevoit să încerce o cu totul altă soluție. Nu conta. Avea tot timpul din lume. Mal, grangure. Pe unde stai tu cocoțat, Mal?

Când sună telefonul din cabină, se uită la Bernie cum se îndreaptă încet spre el luând-o intenționat de-a lungul barului. Bărbatul ridică clapa de la capăt și ieși, o coborî la loc, intră în cabină și închise ușa.

Ridică receptorul, vorbi și ascultă. Apoi se uită la Parker, iar cei doi rămaseră cu ochii unul la altul. Barmanul vorbi iar, descriindu-l.

În cele din urmă lăsă receptorul pe policioară și deschise ușa.

— Pe tine te caută.

Parker intră în cabina de telefon și închise ușa. Înăuntru era foarte cald. Înainte să ia receptorul în mână porni ventilatorul, care începu să zbârnâie suflând aer spre ceafa lui.

— Alo.

— Bine, șmechere, cine eşti? întrebă o voce de femeie.

— Bună, Wanda.

— Mă cheamă Rose.

— Te chema Wanda. Aici e Parker, cum ţi-a zis și tipul ăla.

— Mai încearcă, șmechere! Parker e mort.

— Știu. Dar nu puteam să mă odihnesc în pace până nu-ți dădeam ăia douăzeci de dolari.

Auzise un zumzăit pe fir câteva clipe, după care femeia vorbi din nou.

— Chiar eşti tu, Parker?

— Ți-am zis că da.

— Dar... m-am întâlnit cu Lynn la Stern acum patru luni. Mi-a zis că ești mort.

— Așa credea ea. Vreau să discut cu tine.

— Ai noroc. Sunt în liberele lunare. Vino pe West 65th Street, la numărul 298, numele în dreptul soneriei de jos.

— Vin chiar acum.

— Stai puțin! Dă-mi-l pe barman la telefon! Trebuie să-i spun dacă minți sau nu.

— Desigur.

Ieși din cabina telefonică și brusc i se păru că era mult mai răcoare în bar. Dădu cu ochii de Bernie și-i făcu semn spre telefon.

— Vrea să vorbească iar cu tine.

Bernie încuviință din cap și veni. În drum spre telefon îi spuse:

— Mai stai pe-aici un pic, bine?

Dădu din cap în semn că da. Cei doi tipi de la celălalt capăt al tejghelei barului sigur nu se uitau la el.

Bernie vorbi puțin la telefon după care închise și reveni. Un

zâmbet îi urcă lugubru din stomac, dispărând când îi ajunse pe față.

— E în regulă, prietene. Mă bucur că te-am putut ajuta.

— Mulțumesc încă o dată, îi răspunse Parker, apoi se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

Cei doi din capătul barului se uitară atunci la el.

3

Nu se schimbase. Tot de șaptesprezece ani arăta, deși se apropia de treizeci și cinci. La asta contribuia și faptul că era micuță de statură, abia un metru cincizeci și doi și avea oase fine. Avea ochii mari, rotunzi și verzi, părul de un roșu ca para focului și gura ca un mugur de trandafir ce înflorea roșiatică pe un ten de un alb curat.

Trupul îi era frumos proporționat pentru statura ei, cu sâni conici bine definiți, talie fragilă și niște șolduri joase. Numai vorbele o dădeau de gol, pentru că nu vorbea deloc ca o studentă la început de facultate.

Femeia deschise ușa trântind-o de perete. Era îmbrăcată într-o rochie lungă și largă cu cel puțin zece culori. Când îl văzu pe Parker strigă:

— Vino-ncoace, ticălos mic, lasă-mă să-ți urez bun revenit la viață!

Parker clătină din cap, trecu pe lângă ea, intră în hol și coborî două trepte până în salonul ce amintea de unul de pe platourile de filmare. Figurine de porțelan, majoritatea broaște, stăteau îngrămădite pe toate mesele.

— Parker cel posomorât, zise ea închizând ușa și coborând după el. Ești la fel ca de obicei.

— Și tu. Am venit să-ți cer o favoare.

— Și eu care credeam că ești fratele meu de mult pierdut. Stai jos. Ce bei?

— O bere.

— Am și o votcă.

— Bere.

— Ei bine, la naiba! Ar fi trebuit să știu că Parker nu face vizite de curtoazie. Nu trebuie să bei berea dacă nu vrei.

— Bine, spuse el.

Se așeză pe canapea.

— Arăți bine, zise Parker.

Femeia se trânti pe fotoliul de piele din fața lui, cu un picior peste brațul acestuia.

— Flecăreala n-a fost niciodată punctul tău forte. Dă-i drumul, ce

vrei!

— Cunoşti un tip pe nume Mal Resnick?

Rose strânse din umeri, îşi muşcă buza de jos şi rămase cu privirea fixată într-o parte, pe un abajur cu ciucuri.

— Resnick, zise ea.

Cuvântul se auzise încet din cauză că femeia îşi ţinea încă cu dinţii colţul buzei inferioare.

— Resnick.

După aceea dădu din cap şi sări în picioare. „Nu, nu-mi spune nimic. Era unul de-ai tăi? Ar fi trebuit să-l ştiu de pe Coastă?"

— Nu, de aici din New York. E în sindicat pe undeva.

— În *Firmă*, scumpi. Nu mai spunem sindicat. E prea pe faţă.

— Nu-mi pasă cum îi spuneţi.

— Oricum, ah...

Făcu ochii mari şi şi-i pironi în tavan.

— Ah, jigodia *aia!*

— Îl cunoşti?

— Nu, ştiu *despre* el. Una dintre fete mi l-a vorbit de rău. A reţinut-o pentru toată noaptea – ar fi trebuit să fie cincizeci de dolari în plic şi nu erau decât treizeci şi cinci. I s-a plâns Irmei şi Irma i-a spus că n-are rost să facă gură, că tipul e din Firmă. Mi-a zis că era praf, oricum. Numai mormăieli şi gemete de el şi niciun pic de acţiune.

Parker se aplecă în faţă sprijinindu-se cu coatele pe genunchi şi-şi trosni degetele.

— Poţi să afli unde e?

— Cred că la Firmă, zise ea.

— Ce e asta, un soi de club?

— Nu, e hotelul.

Deschise gura să mai zică ceva, dar se răsuci brusc, întinzându-se după o cutie argintie sculptată, aşezată pe masa din lemn de tec. O deschise, scoase o ţigară cu filtru roşu-trandafiriu şi luă o brichetă grea în formă de urnă grecească.

Parker o urmări cu privirea, aşteptând să-şi aprindă ţigara înainte să deschidă vorba:

— Bun, Wanda, care-i treaba?

— Spune-mi Rose, da, dragule? M-am dezobișnuit să răspund la celălalt nume.

— Ce e?

Femeia se uită gânditoare la el o clipă, cu figura învăluită în fumul de țigară, apoi dădu din cap și zise:

— Suntem prieteni, Parker. Cred că suntem prieteni, dacă se poate spune că unul dintre noi are așa ceva.

— De-aia am și venit la tine.

— Sigur că da. Loialitatea prieteniei. Numai că și eu sunt angajată, Parker. Într-o afacere în care e profitabil să fii loială față de companie. Iar companiei nu i-ar plăcea să-i spun oricui despre hotelul Firmei.

— Atunci nu tu mi-ai spus, zise Parker.

Își trosni nerăbdător degetele.

— O știi deja, deci de ce mai aduci vorba de asta? continuă el.

— Cât de puternic ești, Parker?

Femeia se întoarse și se duse la ferestrele cu draperii, vorbind peste umăr în timp ce mergea.

— Mereu m-am întrebat. Cred că ești cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut.

Se opri și își întoarse capul spre el apucând draperiile cu o mână.

— Mă întreb însă dacă asta e suficient.

— Suficient pentru ce?

Trase draperia la o parte. Fereastra era înaltă și lată. Rămase în cadrul ei, privind afară, mică și cu forme armonioase.

— Cauți un tip din Firmă pe nume Resnick. Dacă te cunosc bine, îl cauți pentru ceva ce n-o să-i facă plăcere.

— O să-l ucid, zise Parker.

Femeia zâmbi dând aprobator din cap.

— Iată, zise ea. Asta n-o să-i placă. Dar dacă ceva nu merge? Dacă ești prins și te întreabă de unde știi de hotel? Dacă nu te întreabă cu frumosul?

— Am aflat de la un tip pe nume Stegman.

— Oh? Cu Stegman ce ai de împărțit?

— Nimic, doar că e credibilă povestea. Ce, îl cunoști?

— Nu.

Rose trase draperiile la loc, se mai plimbă prin cameră, apoi se

duse în partea cealaltă ca să scuture scrumul într-o scoică albastră.

— În regulă, aşteaptă aici. Vreau să dau un telefon. Vreau să ştiu sigur dacă e acolo sau nu. Dacă vrei totuşi o bere, bucătăria e în direcţia aia.

Femeia ieşi din cameră, iar el îşi umplu timpul aprinzându-şi o ţigară, după care luă o broască verde de porţelan de pe masa cea mai apropiată şi o studie. Strălucea şi avea ochii negri. O întoarse cu fundul în sus şi descoperi că era goală pe dinăuntru şi avea o gaură în partea de jos, lângă care se aflau ştanţate cuvintele „Made în Japan[11]". Puse broasca la loc şi aruncă o privire prin cameră. Rose o ducea bine în prezent.

Femeia se întoarse şi zise:

— E acolo, am aflat până şi numărul camerei.

— Bun, spuse el ridicându-se în picioare.

Rose zâmbi uşor acru.

— Nu eşti genul care să stea la palavre, zise ea. Ia-ţi ce vrei şi du-te!

— Fiecare lucru la timpul lui, spuse el. Acum nu-mi stă mintea decât la asta. Poate mă întorc mai târziu.

— Vezi să nu! Poftim, l-am notat.

Luă hârtiuţa din mâna femeii şi citi cu atenţie scrisul mic şi îngrijit: Oakwood Arms, la intersecţia dintre Park Avenue şi 57th Street, apartamentul 361. O citi de trei ori, după care o mototoli şi o aruncă într-o scrumieră de sticlă cu formă nedefinită.

— Mulţam.

— Oricând ai nevoie, iubire. Doar suntem prieteni, nu? replicase ea cu un rictus sarcastic.

Parker băgă mâna în buzunar şi scoase portofelul.

— Chiar am vorbit serios de ăia douăzeci de dolari.

Femeia se uită la cele două hârtii de zece pe care i le întinsese Parker şi ezită să le ia.

— Of, ia mai du-te naibii! Ai grijă să te laşi omorât, ticălosule! Şapte ani şi nici măcar nu mă întrebi ce mai fac!

Parker băgă cele două hârtii de zece dolari în portofel şi portofelul

---

[11] Fabricat în Japonia.

în buzunar.

Rose înșfăcă broasca de porțelan, luându-și avânt s-o arunce după el, dar se opri. El rămase locului, în așteptare, privind-o. Ea își lăsă brațul să cadă.

— Ar trebui să-i spun că vii.

— N-ai vrea s-o faci, zise el și ieși.

4

Chelnerița îl tot întreba dacă mai dorea ceva.

Asta îl distrăgea de la privitul afară în stradă. Femeia avea verighetă pe deget, așa că în cele din urmă Parker îi trânti un:

— Care-i treaba, nu ți-o dă bărbată-tu suficient?

După asta, chelnerița îl lăsă în pace.

Îi aruncă priviri dușmănoase de la celălalt capăt al tejghelei, dar Parker o putea ignora. Se putea uita afară, în stradă, lăsându-și ceașca de cafea de cincisprezece cenți să se răcească. Se afla într-o cafenea scumpă de pe Park Avenue. Un sandviș cu pastramă și pâine de secară, fără unt, optzeci și cinci de cenți. Genul ăsta de local.

Fix peste stradă se afla hotelul Oakwood Arms, o matahală cenușie de beton cu o firmă modestă. Un individ înalt cu părul alb își făcu de lucru o vreme pe treptele de la intrare cu o mătură cu coadă galbenă, după care intră înăuntru. El și portarul purtau uniforme albastre cu vipușcă galbenă.

Un taxi trase la scară și din el coborâră două cucoane corpolente, chicotind una la cealaltă în timp ce se căutau prin portmonee ca să plătească. Un băiat de serviciu în uniformă albastră ieși repede pe ușa rotativă, coborî treptele și taximetristul îi deschise portbagajul. Una dintre cucoane avea o valiză bleu, cealaltă una gri-deschis.

Taximetristul plecă după ce primi cincisprezece cenți bacșiș, iar când cucoanele și băiatul de serviciu intrară, din hotel ieși un tip într-un costum gri-deschis, cu un aer de om avut, urmat de un tip mai tânăr în costum negru, cu aer prudent. Parker se uită la ei și îi scoase mental de pe listă. Mahăr în cadrul Firmei și garda lui de corp.

Mahărul făcu semn unui taxi, în timp ce garda de corp cerceta cu privirea de jur împrejur, apoi se urcară amândoi în mașină și plecară.

Începuse să se întunece. Partea neplăcută era că nu știa dacă Mal era sau nu înăuntru. Dacă nu era, atunci trebuia să aștepte să intre și să iasă iar. Dacă era, atunci treaba ar fi fost mai simplă.

Sosiră oaspeți, majoritatea evident turiști, câțiva evident membri ai Firmei și alți câțiva imposibil de încadrat în vreuna dintre categorii. Niciunul dintre ei nu era Mal și niciunul dintre ei nu era cunoscut. În

afara lui, nu mai stătea nimeni la pândă în apropierea clădirii.

Însă el știa ce era înăuntru: doi sau trei indivizi care stăteau pe fotoliu în hol, care citeau ziarul și ridicau privirea ori de câte ori intra cineva. Dacă acel cineva nu era persoana potrivită sau era cineva pe care Firma nu dorea să-l vadă acolo, cei doi sau trei indivizi aveau să-și lase ziarul la o parte, să se deplaseze la el și să-l flancheze strâns și să-l scoată din hol printr-o ușă. Aveau să-l ducă într-o încăpere retrasă unde îl puteau întreba sau îi puteau spune ce doreau să-i spună.

Mal își alesese un loc bun în care să locuiască. Era greu să intri acolo fără să te remarce cineva. În stânga și în dreapta intrării în hol se aflau magazine cu intrarea din stradă – pe stânga o tutungerie și pe dreapta o cafenea. Din ele se intra în hotel, dar nu-l ajutau cu nimic. Acele intrări aveau să fie și ele păzite.

Chelnerița se întoarse. Era încă supărată.

— Dacă nu mai doriți nimic, atunci lăsați locul liber pentru altcineva, îi zise ea.

Parker aruncă o privire în lungul tejghelei. Jumătate dintre scaunele de acolo erau goale.

— Încă o cafea! Asta e rece, spuse el.

Femeia dădu să-i spună ceva, dar proprietarul stătea la casa de marcat și se uita la ei. Luă ceașca de cafea, o aduse reumplută și adăugă încă cincisprezece cenți la nota lui.

Avea să fie nevoit să-și caute alt loc de unde să spioneze. Magazinul vecin era o florărie, după care urma colțul, iar pe partea cealaltă se afla un magazin de antichități și unul de pantofi, apoi tot felul de alte locuri imposibile până la colțul următor. Localul în care se afla avea să se închidă în cele din urmă, iar chelnerița îl călca pe nervi.

Poate la etajul întâi al vreunuia dintre spații. Lăsă pe masă cafeaua neatinsă, dar nu și bacșiș, plăti proprietarului cei treizeci de cenți și ieși afară în stradă. Vizavi, o femeie din Firmă se dădu jos dintr-un taxi și urcă treptele legănându-și șoldurile. Portarul îi zâmbi și ea îi întoarse zâmbetul.

Parker rămase pe trotuar uitându-se la ce scria pe ferestrele de la etajul întâi. Dentist, salon de înfrumusețare, magazin de

îmbrăcăminte la mâna a doua, magazin de timbre și monede, încă un dentist. Se lăsa întunericul și luminile erau stinse la toate ferestrele, mai puțin la cea a magazinului de îmbrăcăminte. Aruncă o privire peste stradă, dar acolo nu se întâmpla nimic.

Pe ușa de lângă cafenea scria că era intrarea la dentist și la salonul de înfrumusețare. Mai scria și că la etajul al doilea se aflau un magazin de peruci și un cabinet de avocatură. Parker intră și o luă în sus pe scări. S-ar fi putut ca Mal să iasă chiar atunci când era el pe scări.

Urcă furios și ajunse pe palier. Dentistul în dreapta, salonul de înfrumusețare în stânga, sticlă mată în jumătatea superioară a ușilor. Prin ușa salonului de înfrumusețare răzbătea lumină. Bătu încleștându-și nerăbdător celălalt pumn, iar după un minut pe sticlă se putea vedea lăsându-se o umbră și o voce de femeie întrebă:

— Cine e?

— Am adus cafeaua.

După un moment de nedumerire, veni și întrebarea:

— Ce cafea? N-am comandat nicio cafea.

— De la cafeneaua de jos. Șeful a zis la salonul de înfrumusețare.

— Dar eu n-am *comandat* nicio cafea.

— Uite ce e, cucoană, mie mi-au dat comanda pentru salonul de înfrumusețare!

Femeia deschise ușa ca să se certe cu el. Era micuță, prea machiată și când făcu ochii mari la el, Parker o pocni cu pumnul direct în bărbie. Femeia dădu ochii peste cap și se prăbuși ca o bucată de sticlă.

Parker intră și închise repede ușa pășind peste trupul femeii. Se afla într-o anticameră. O lampă cu gât lung ca de lebădă lumina banii de pe birou. Femeia număra încasările din ziua aceea înainte să vină el.

Trecu prin cealaltă ușă în camera întunecată unde se aflau echipamentele și căștile pentru uscat părul, care aduceau cu niște insecte cu capete mari din genul celor numite călugărițe. Privi în jos prin literele cuvântului „Salon” de pe geam. Nu se întâmpla nimic. Poate că Mal ieșise cât fusese el pe scări. În regulă, avea să se întoarcă înainte să se facă dimineață.

Poate că femeia aia de la Firmă era pentru el. Poate că nu avea de gând să iasă deloc. Bine, bine, avea timp. Nimic altceva decât timp.

În întuneric, scoase două dintre căști din priză și le smulse cablurile, pe care le duse în camera din față. Femeia nu se mișcase. Cu unul dintre cabluri îi legă mâinile la spate și cu celălalt gleznele. Găsi niște foarfeci într-un sertar lângă un inhalator și-i tăie o bucată din combinezon din care făcu un căluș. Femeia avea picioare frumoase. Nu acum însă. După ce se termina treaba, după ce Mal avea să fie mort, atunci avea să dorească pe cineva.

Se duse în cealaltă cameră, trase un scaun la fereastră, se așeză pe el și începu să fumeze. Oamenii intrau și ieșeau.

Poziția nu era una bună. Dacă Mal ieșea și făcea semn unui taxi? S-ar putea să fie nevoit să aștepte câteva minute să vină taxiul, suficient cât Parker să ajungă jos, dar poate că nu. Dacă ieșea și mergea pe jos, ar fi fost mai bine. Dacă nu ieșea deloc, atunci ar fi fost rău.

Trebuia să existe o cale să intre. Hotelul nu era chiar pe colț. Lângă el, pe partea cealaltă a străzii, se afla o clădire înaltă de birouri. De cealaltă parte a lui se afla un alt hotel. Oakwood Arms avea zece etaje, hotelul din stânga lui doar opt. Clădirea de birouri avea douăzeci și ceva.

Să intre de pe acoperiș? Asta ar fi însemnat să coboare apoi la etajul al doilea. Nu-i surâdea ideea. Însă dacă nu se întâmpla nimic până la ora două, avea să fie nevoit s-o pună în aplicare.

Oamenii intrau și ieșeau. Îl recunoscu pe unul dintre ei, îl mai văzuse prin Chicago. Un om din Firmă. Dar nu Mal.

Fumă și ultima țigară, ceea ce-l enerva. Nu voia să plece de la fereastră, și totuși o făcu. Pe birou era geanta femeii, împinsă la o parte din calea banilor. Avea o jumătate de pachet de țigări cu filtru. Și le băgă în buzunarul de la piept al cămășii.

Se uita la ea, era tot fără cunoștință. Asta îl deranja. Zăcea pe o parte, cu fața în umbră. Se duse la ea să se uite mai atent și-i observă ochii ieșiți din orbite, gâtul și fața de un roșu-vinețiu cu pete. Își aminti de inhalatorul din sertarul cu foarfeci. Femeia avea probleme cu sinusurile sau ceva de genul ăsta și i se înfundase nasul.

Stupid. Nu-i plăcea situația, era ceva stupid. Nu avea niciun motiv să moară. Niciun motiv să moară de la un căluș la gură. Înfuriat de

stupiditatea situației, se întoarse în cealaltă cameră și se așeză la fereastră. Fumă țigările cu filtru, dar erau prea slabe. Nu le simțea deloc gustul așa că trăgea mai tare în piept și fuma prea des, încât începu să-l doară în gât. În plus, aerul devenea tot mai închis.

Aștepta și privea. Nici urmă de Mal. La ora două, mai avea o singură țigară Newport. O lăsă în cutia nedeformabilă de pe biroul ei, lângă bani. Îi rămăseseră amprentele peste tot. Ronald Casper, vagabondul care ucisese gardianul din California, ucisese din nou. Nu merita să încerce să șteargă toate amprentele. Dacă aveau să-l prindă vreodată, era suficient gardianul din California. Nu ar mai fi avut nevoie și de gagica asta cu probleme de congestie nazală.

Coborî scările până în stradă, după care intră în cafenea. Tocmai se pregăteau să închidă; un băiat de culoare spăla pe jos, iar scaunele erau urcate toate pe mese, cu picioarele în sus.

Patronul era în spatele tejghelei la care stăteau doi clienți. Parker zise:

— Un pachet de Lucky și opt cafele la pachet. Cinci cu frișcă și zahăr, două cu zahăr și una simplă, fără nimic.

— Ați ajuns la țanc, îi spuse patronul. Tocmai mă pregăteam să închid. La ora două închidem.

— Dacă aveți și o cutie de carton, o să-mi fie mai ușor să le duc decât într-o pungă.

— Cinci minute mai târziu dacă veneați și nu mai găseați deschis.

Parker desfăcu pachetul de Lucky și-și aprinse o țigară, după care plăti cafelele, care-i fuseseră puse într-o cutie subțire de carton cenușiu, iar patronul îi ținu ușa să iasă.

Traversă strada în diagonală până la clădirea de birouri. Dacă Mal ar fi ieșit în acel moment, ce făcea acum ar fi fost o altă prostie din partea lui Parker. Mal l-ar fi văzut și s-ar fi băgat la loc înăuntru unde ar fi și rămas, fiind și mai greu de prins.

Mal însă nu ieși. În clădirea de birouri se lucra zi și noapte, ceea ce însemna că exista un angajat care se ocupa de lift și le deschidea și închidea ușa celor care lucrau până târziu. Privind de la fereastra salonului de înfrumusețare, Parker văzu trei oameni ieșind puțin după miezul nopții și pe angajat încuind ușa în urma lor. La câteva etaje mai era încă lumină.

De la intrarea în clădire se vedeau patru uși de sticlă. Privind prin ele, observă două lifturi și un tip în uniformă gri așezat pe un scaun fără spătar lângă o masă pe care se afla un caiet în care se semnau cei care intrau. Tipul citea *News*[12].

Parker lovi cu piciorul în partea metalică de jos a ușii, iar individul lăsă ziarul din mână și veni spre el pe podeaua lucioasă, cu motive geometrice. Îl studie pe Parker și, observând cutia cu cafele, dădu din cap și puse un genunchi la podea ca să deschidă. Încuietoarea era în partea metalică de la baza ușii.

Parker intră și angajatul încuie ușa după el, după care se îndreptă de spate ca un om cu artrită și zise:

— Frumoasă noapte!

— Îhî.

Se duseră apoi la lifturi. Ambele se aflau la parter, însă numai unul dintre ele avea lumina aprinsă înăuntru. Se urcară în el și Parker spuse:

— La unsprezece.

— S-a-nțeles.

În timp ce urcau, liftierul dori să știe dacă Parker citise o chestie din ziar despre doi puști, iar el îi răspunse că nu. Ajunseră la etajul al unsprezecelea și bărbatul îl întrebă:

— Să v-aștept?

— Nu. Am cinci de dus aici și trei la nouă. Pot să cobor pe scări până la nouă și vă chem acolo.

— N-am nimic împotrivă.

Ușile se închiseră, iar Parker aruncă cutia cu cafele fără să-i pese unde cădea. Aceasta se lovise de podea și paharele de cafea se rostogoliră afară din ea, iar lichidul se împrăștie peste tot. Se duse la capătul coridorului, coti la dreapta și ajunse la o ușă pe care scria ceva despre niște contabili. Își scoase un pantof și făcu o gaură în sticla mată de lângă clanță, după care și-l puse la loc în picior, băgă mâna prin gaură și descuie ușa.

La fiecare fereastră erau aparate de aer condiționat. Uitându-se afară peste unul dintre ele, văzu acoperișul hotelului cam la jumătate

---

[12] *Daily News*, cotidian publicat la New York.

de etaj mai jos, la vreun metru optzeci sau doi metri distanță. Ușor de sărit.

Îndepărtă sticla de deasupra aparatului de aer condiționat și ieși pe fereastră, lăsându-se să cadă pe acoperișul hotelului. În fața lui se afla ușa care dădea înspre scări. Se duse la ea și o încercă; era încuiată, așa cum se și așteptase, drept care se duse la marginea acoperișului de deasupra peretelui din spate unde se afla scara de incendiu. Aproape înghesuit în el se afla spatele altei clădiri, iar între cele două nu era decât întuneric.

Prima parte a scării de incendiu era una simplă, metalică, și ducea până la palierul ultimului etaj. Fereastra din acel loc era lată și avea pervazul jos, care dădea în hol. Holul era slab luminat și gol, dar fereastra era încuiată.

Parker se urcă din nou pe scara de incendiu și apoi pe acoperiș, după care intră la loc pe fereastra din biroul contabililor. Căută prin sertare și, într-un soi de dulap mare cu o mulțime de consumabile și un șapirograf[13], găsi o șurubelniță mare, un ciocan și o tușieră încă nefolosită. Le luă cu el și ieși pe acoperiș. Coborî iar la fereastră. I-ar fi fost mai ușor să o spargă, dar nu dorea să facă zgomot.

Băgă șurubelnița în crăpătura dintre cele două canaturi ale ferestrei, lângă încuietoare. Luă apoi buretele din tușieră și înveli capătul de sus al uneltei ca să amortizeze zgomotul când o lovea cu ciocanul.

Șurubelnița intra încet, depărtând cele două canaturi ale ferestrei, tensionând încuietoarea până când, în cele din urmă, aceasta cedă. Unealta căzu apoi zăngănind pe metalul scării de incendiu, iar el se ghemui lângă fereastră ținându-și răsuflarea, după ce ridică șurubelnița. Stătu așa până când fu sigur că nimeni nu auzise zgomotul.

Împinse fereastra în sus, intră înăuntru, o trase la loc și o închise. Becul roșu de deasupra ferestrei îi lumina fața și mâinile cu culoarea lui.

Găsi scările și coborî repede, oprindu-se la fiecare palier ca să

---

[13] Aparat de multiplicat texte sau materiale grafice, format dintr-un cilindru acoperit de o pastă specială (n.red.).

asculte. Nu dădu de nimeni pe drum, iar la etajul al doilea zăbovi o vreme în dreptul ușii înainte să o deschidă prudent.

Holul era gol.

Găsi apartamentul 361 după colț, pe dreapta. Intră ușor, băgând șurubelnița între ușă și toc, făcând zăvorul să se retragă cu un pocnet.

Intră prudent, atent la orice sunet și la orice mișcare. Apartamentul era cufundat în întuneric. Nu era oare acasă sau dormea? Traversă salonul prin întuneric, recunoscător pentru covorul gros care îi făcea să nu i se audă pașii, și aruncă o privire în dormitor din ușă.

Patul era gol și nefăcut – nici cearșaf, nici pături și nici pernă. Salteaua de pe el avea dungi gri și albe și strălucea ușor în lumina slabă ce venea prin fereastră.

Surprins, intră în cameră, o cercetă cu privirea de jur împrejur, se duse iute la dulap și deschise ușa.

Dulapul era gol. Nu mai locuia nimeni acolo.

5

Când femeia tocmai apăsa pe clanță să-i deschidă, Parker se izbi în ușă, împingând-o pe femeie în spate. Aceasta aproape căzu pe cele trei trepte care duceau în salon, dar își recăpătă echilibrul la timp. Parker dădu buzna în apartament, furios și profund nemulțumit, trântind ușa în urma lui.

— S-a mutat! Ticălosul s-a mutat!

— Mai să mă arunci pe scări în jos! replică ea.

De data asta era îmbrăcată într-un capot de mătase bleu și papuci cu puf albastru. La televizorul din salon tocmai se termina filmul de noaptea târziu.

— S-a mutat, ți-am zis. Și-a luat hainele și toate lucrurile. Nu mai stă nimeni în camera aia nenorocită.

— Mal?

— De cine altcineva aș vorbi? Wanda, ai face bine să-mi spui adevărul!

— Spune-mi Rose, zise ea din reflex. M-am dezobișnuit să răspund la celălalt nume.

— De-aia nu mai pot eu că te-ai dezobișnuit tu, Wanda!

Parker se apropia de ea cu o expresie fioroasă, iar femeia se dădu câțiva pași înapoi în salon. Îi ajungea cu fața la piept. Parker întinse mâna și o apucă de păr, răsucindu-i-l și trăgând-o înspre el.

— Nu e acolo și vreau să-mi spui, Wanda, a fost vreodată?

— Parker, îți jur că...

Era deja îngrozită, amintindu-și de el cel de altădată, și se bâlbâia.

— Îți jur... jur că...

— Nu e acolo, Wanda, zise el ca și cum femeia nu l-ar fi înțeles de prima dată. Patul nu e făcut, dulapul e gol, nu e nimic acolo de-al nimănui. Nu e acolo și vreau să știu dacă chiar a fost vreodată.

— Parker, Ppparker...

Îi răsuci și mai tare părul, făcând-o să se ridice pe vârfuri în încercarea de a-și potoli durerea.

— Nu te-aș minți pe tine, se bâlbâi ea. N-aș avea niciun motiv să te mint.

— Un motiv ai avea, zise el.

Răsuci și mai tare, trăgând-o și mai sus, încât femeia abia mai atingea podeaua cu vârfurile degetelor.

— Poate că ai resentimente față de mine, Wanda, ăsta ar fi un motiv. Mă trimiți la hotelul Firmei, mă lași să dau buzna înăuntru căutând un tip care nu e acolo, lași Firma să pună mâna pe mine și să mă aranjeze. Ăsta ar putea fi un motiv.

— Nu am resentimente, Parker! Cum aș putea?

— Tu să-mi spui, Wanda!

— Parker, te rog!

Îi dădu drumul atât de brusc, încât femeia își pierdu echilibrul și se prăbuși pe podea cu părul roșu în dezordine. Ridică ochii la el, neștiind ce avea de gând să facă, iar el îi zise:

— Pentru scurt timp, am să te cred, Wanda. Doar pentru scurt timp. Am să cred că Mal chiar a locuit în acea cameră și că, dintr-un motiv oarecare, s-a mutat. S-a speriat sau cam așa ceva...

Se opri și își luă ochii de la ea ca să se uite la fereastra acoperită de draperii.

— S-a speriat. Poate c-a aflat de mine. S-a ascuns în vreo gaură de șarpe pe undeva.

— Acolo locuia, Parker, zise femeia cu disperare în glas. Fata căreia i-a dat mai puțini bani mi-a dat adresa. Ăsta-i adevărul, Parker, mă jur!

— Ah, Mal! mârâi el. Ah, ticălosule!

Lăsă capul în jos și o fixă iar cu privirea pe femeia care încă nu se ridicase de jos.

— Să afli unde e, Wanda! Să afli unde-a fugit!

— Cum să fac așa ceva? Parker, pentru numele lui Dumnezeu, înțelege! Ce pot *eu* să fac?

— Îl cunosc pe ticălosul ăla. S-a ascuns în gaura lui de șarpe cu gândul la mine și la moarte. Și a cerut o fată. Pot să pun pariu că așa a făcut, Wanda. Îl cunosc pe ticălosul ăla, a cerut o fată. Sună și tu acolo, Wanda, și află unde e!

— Cum să fac așa ceva?

Încă prăbușită la podea, femeia își desfăcu brațele într-un gest exagerat.

— Sub ce pretext? Nu pot pur și simplu să sun, Parker, o să mă întrebe de ce.

— Bine, zise el. I-ai împrumutat douăzeci de dolari. V-aţi întâlnit la o petrecere și i-ai împrumutat douăzeci de dolari. Trebuia să ți-i dea înapoi astăzi, așa că te-ai dus la el la hotel și ai descoperit că s-a mutat. Și vrei să știi unde e acum, ca să te poți duce mâine să-ți iei mălaiul înapoi. Ai băgat la cap?

— Știu și eu, Parker...

— Ai face bine să știi! Ridică-te-n picioare!

Femeia își schimbă poziția și i se desfăcu capotul sub cordonul din talie, dezvelindu-i picioarele bronzate și pântecul alb, ceea ce lui Parker îi aminti de Lynn în ultima noapte, când se dusese la ea acasă. Își luă privirea de ea iritat și îi zise:

— Aranjează-ți capotul! Scoală-te în picioare!

Se ridică tremurând, aruncându-i priviri speriate. Era îngrozită de el în dispoziția în care era, neștiind ce avea să-i mai ceară.

— O să încerc, Parker, îi spuse ea vrând să-l calmeze. O să încerc, o să fac tot ce pot.

— Așa te vreau.

O urmă în dormitor unde se afla telefonul. Patul era unul foarte mare, cu cuvertură albastră de satin și noptieră crem. Telefonul, un model albastru Princess, era pe noptieră.

— Nu știu de ce m-am lăsat convinsă să accept telefonul ăsta, zise ea luând aparatul și încercând să râdă și să facă o glumă ca să mai îndulcească atmosfera. Nu poți să formezi numărul ca lumea la el[14] și nici să-l prinzi de perete.

Se așeză pe marginea patului cu telefonul în poală, ținându-l cu o mână în timp ce forma numărul cu cealaltă. Greși la a treia cifră și închise râzând stânjenită. Apoi zise:

— Înțelegi ce spuneam?

Reuși să formeze numărul din a doua încercare. Parker o urmărea cu spatele lipit de perete, lângă ușă.

I se răspunse de ia celălalt capăt al firului când telefonul sună a

---

[14] Modelul „Princess” era un telefon de dimensiuni reduse față de unul obișnuit, având discul pentru format numărul plasat între capetele furcii receptorului.

treia oară, iar Wanda ceru cu o persoană pe nume Irma. Urmă apoi o mică pauză în care avu grijă să nu se uite la Parker. Când Irma veni la telefon îi spuse povestea cu cei douăzeci de dolari împrumutați.

Irma îi puse câteva întrebări, la care Wanda îi dădu răspuns. De ce așteptase atâta până să sune? Pentru că stătuse, se gândise toată seara la asta și devenise din ce în ce mai nervoasă până când, în cele din urmă, se hotărâse să dea telefon. Și unde-l cunoscuse pe Mal Resnick? La petrecerea organizată de un tip Bernie din Las Vegas la care – nu mai ținea minte Irma? – fuseseră trimise douăsprezece fete și Mal fusese și el acolo. De ce-i împrumutase unui străin douăzeci de dolari? Pentru că făcea parte din Firmă și părea un tip în regulă. De fapt i se păruse o idee bună să se dea bine pe lângă el. I se terminaseră liberele? Nu, mai avea o zi.

Se descurcase bine, fără să dea de înțeles prin vreun cuvânt sau prin tonul vocii că ar fi ceva în neregulă și, în cele din urmă, Irma acceptă să-i dea noua adresă a lui Mal, dacă Wanda promitea să nu se ducă la el până dimineață, deoarece momentan era Linda acolo. Wanda promise, după care luă carnețelul și creionul de pe noptieră și notă adresa.

După ce îi mulțumi Irmei și închise, chinuindu-se să nimerească furca receptorului, puse telefonul la locul lui și se ridică în picioare întinzându-i carnețelul lui Parker.

— Poftim. Hotelul Sf. David de pe Fast 57th Street. Camera 516.

Îi luă carnețelul din mână.

— Te-ai descurcat bine.

— Du-te dacă te duci! îi zise ea brusc vlăguită. Am bagaje de făcut.

— Bagaje?

— Ai de gând să-l omori în noaptea asta, îi zise ea cu glas pierdut. Mâine Irma are să-și aducă aminte c-am sunat să aflu unde e. Vor veni la mine să-mi pună întrebări, după care o să mă omoare. Trebuie să plec de-aici în noaptea asta.

— Mersi, zise el.

Femeia se uita la el îmbufnată.

— Nu-mi mulțumi! N-am făcut-o pentru că mi-era drag de tine. Dacă refuzam mă omorai *tu*. Așa măcar am un avans de câteva ore.

6

Parker intră pe geam, îl văzu pe Mal ridicându-se și întorcând capul să se uite în spate, cu fața încremenită de spaimă. Îl văzu aruncându-se spre halatul de pe scaun și știu că în buzunarul acestuia trebuia să fie un pistol. Parker nu se grăbea. Avea o groază de timp acum, tot timpul de pe lume.

Traversă încăperea. Mal căzu pe scaun și se prăbuși cu el zgomotos pe podea. Femeia stătea în capul oaselor uluită, încă necuprinsă de spaimă, și se uita la el clipind ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Ridică un braț să-și acopere sânii.

Mal era comic, ca un actor de comedie burlescă, așa cum reușise să se încurce în scaun și halat. Dădea din brațe încercând să nimerească buzunarul cu arma. Parker se duse la el și trase un șut în scaun aruncându-l cât colo, iar Mal se ridică într-un final în picioare cu arma în mână, cu fața încremenită de spaimă, dar cu mișcări rapide și sacadate, ca tras de niște sfori invizibile.

Mal se întoarse spre Parker cu arma în mâna udă de sudoare, dar acesta se întinse spre el și, apucând-o de țeavă, i-o luă. Metalul patului pistolului părea mai întunecat la culoare și strălucea din cauza sudorii lui Mal.

Parker aruncă arma în colțul în care era și scaunul, apoi se aplecă și-i prinse gâtul între mâini. Mal se zvârcolea pe podea ca un pește, descriind cercuri cu brațele și cu picioarele, dar Parker îl ținea bine și-i zise femeii din pat peste capul care se smucea:

— Ești profesionistă. Ține-ți gura și scapi teafără!

Femeia tocmai se pregătea să dea drumul țipătului care i se urcase în gât, pe care însă și-l reprimă. Își încordă voința ca să-și țină gura închisă și rămase tăcută, uitându-se cu ochii mari cum Parker îl ținea strâns de gât pe Mal și cum brațele și picioarele acestuia se mișcau din ce în ce mai greu. Și atunci, brusc, Parker îi dădu drumul. Mal căzu pe spate, doar pe jumătate conștient, ducându-și mâinile la gât și trăgând aer în plămâni cu un sunet ca un hârșâit scos de două bucăți de lemn uscat frecate una de alta.

Parker stătea deasupra lui și toată treaba i se părea prea ușoară. Și

nu era suficient. Nu voia să-l tortureze pe Mal, nu s-ar fi ales decât cu timp pierdut. Să-l omoare repede și fără milă cu propriile lui mâini, aceasta era soluția.

Era însă prea ușor și nu era suficient. Pentru prima dată se gândi la bani. Jumătate din pradă era a lui. Ceilalți erau morți. El și cu Mal erau în viață, ceea ce însemna că jumătate din pradă îi aparținea.

Voia și banii. Nu-i era de-ajuns să-l omoare pe Mal, rămânea un gol în lume după aceea. Odată ticălosul ucis, ce-avea să facă? Mai avea mai puțin de două mii de dolari. Trebuia să trăiască în continuare, să se întoarcă la traiul bun de altădată. La hotelurile din stațiuni și la loviturile date ocazional, la viața confortabilă pe care o dusese până când venise ticălosul de Mal cu taxiul lui și-i spusese despre treaba de pe insulă. Iar ca să se întoarcă la viața aceea avea nevoie de bani. De jumătate. Patruzeci și cinci de mii de dolari.

Zise cu glas tare:

— Patruzeci și cinci de mii de dolari, Mal, atât îmi datorezi.

Mal încercă să vorbească, dar nu-i ieși decât un cârâit. Încă nu-i revenise vocea și nici culoarea urâtă nu-i dispăruse din obraji.

Parker îi aruncă o privire femeii.

— Ieși de-aici! Îmbracă-te și pleacă!

Aceasta sări din pat înspăimântată, cu mișcări nesigure. Dacă de obicei era o femeie frumoasă și grațioasă, acum era imposibil să-ți mai dai seama.

— Mal, spuse Parker. Vrei să cheme poliția?

— Nu, răspunse Mal răgușit.

— Vrei să sune la Firmă?

— Nu.

Parker încuviință din cap și se întoarse către femeia aplecată dizgrațios ca să-și pună chiloții, lucru greu de făcut la cât de grăbită era.

— Ascultă! zise el. Ascultă ce-are să-ți zică Mal!

Femeia se opri cu ochii mari la ei, iar Mal vorbi cu glasul lui răgușit:

— Nu vorbi cu nimeni, nu spune nimănui de chestia asta! Plicul e în salon. Ia-l, du-te acasă și nu spune nimănui nimic!

— Bun, comentă Parker.

Se așeză pe marginea patului și așteptară amândoi să plece femeia, după care se ridică în picioare.

— Îmi datorezi patruzeci și cinci de mii de dolari, Mal.

Mal se gândi că poate n-avea să fie omorât până la urmă. Poate că Parker nu voia să-l ucidă, doar să-și ia jumătatea lui din bani. Se ridică cu greu de la podea, încă nesigur în mișcări, și zise:

— Nu-i am acum, Parker, eu...

— Ce-ai făcut cu ei?

— A trebuit să dau Firmei optzeci de mii de dolari. Le-am dat toți banii.

Deci asta ar fi soluția. Asta ar fi suficient. Să se ducă la sindicat, la Firmă, sau cum i-o fi zicând, să se ducă acolo și să-și ceară banii. Avea nevoie de așa ceva, simțea nevoia să acționeze, să-și exercite forța. Mal nu era de-ajuns, era ușor de ucis, prea ușor, era cel mai ușor lucru de care avusese parte în viața lui.

— În regulă, replică Parker. E aceeași Firmă și aici ca la Chicago, nu?

Mal clătină din cap nedumerit.

— Sigur, una și aceeași, Parker.

— Cine conduce treaba aici? Cine-i șeful aici la New York?

— Ce vrei, Parker? Nu poți să...

— Vrei să mori, Mal?

— Poftim? Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, Parker...

Stăteau față în față. Parker întinse mâinile cât să le vadă Mal, gata să-l apuce iar de gât.

— Cine e șeful la New York, Mal?

— O să mă omoare, Parker, o să...

— Nu și dacă ești deja mort.

Parker își lăsă mâinile pe gâtul lui Mal, de-abia atingându-l, fără să-l strângă. Stătea cu brațele întinse, lipsit de apărare în cazul în care Mal s-ar fi hotărât să-i tragă un șut la prohab ori un pumn în burtă, însă știa că n-avea să încerce așa ceva. Nu avea a se teme de nimic din partea lui Mal. Mal era o treabă ușoară.

Lui Mal îi tremurau buzele. În cele din urmă spuse:

— Sunt doi, domnul Fairfax și domnul Carter. Ei conduc afacerile la New York, domnul Fairfax și domnul Carter.

— Și unde-i găsesc, Mal?

— Domnul Fairfax nu e momentan în oraș.

Mal scoase limba să-și umezească buzele, aruncând o privire fugară înspre colțul în care aruncase Parker arma.

— Parker, zise acesta rugător. Putem să ne-nțelegem cumva...

— Unde-l găsesc pe Carter?

— Te rog, Parker, n-are să-ți folosească la nimic. Oricum n-ai să poți să intri la el și ne putem înțelege...

Mâinile lui Parker îl strânseră pe Mal de gât, apoi bărbatul își slăbi din nou strânsoarea.

— Unde-l găsesc pe Carter?

Mal ezită clipind, dădu din mâini lăsându-și greutatea când pe un picior, când pe celălalt și cedă.

— Fifth Avenue numărul 582, zise el.

Închise ochii ca și cum ar fi vrut să creadă că nu el era cel care dădea informația.

— Are un birou acolo, Frederick Carter Investments. Etajul șase, am uitat numărul.

Parker își lăsă mâinile să-i cadă de pe gâtul lui Mal.

— Bine, zise el. În regulă.

Mal vru să se roage iar de el, dădu să spună ceva despre cum s-ar putea înțelege, dar Parker îl opri.

— Spune-mi despre birou! Zici că nu se poate intra. De ce?

Mal îi descrise planul biroului și-i povesti despre bărbatul tăcut care te întâmpina și ce zicea acesta atunci când era vorba de cineva pe care domnul Carter nu dorea să-l primească.

Parker dădu din cap în semn că-l ascultă, apoi spuse:

— Ai fost recent pe-acolo, Mal? Ai fost când ai auzit că te caut?

Aruncă o privire prin cameră.

— Te-au dat afară, nu? N-au vrut să te ajute?

— Mi-au zis că e treaba mea, Așa mi-a zis domnul Carter.

Parker râse batjocoritor.

— Ar fi trebuit să știe că nu te descurci singur, nu, Mal? zise Parker.

Apoi îi cuprinse iar grumazul cu mâinile și nu-i mai dădu drumul decât atunci când Mal rămase fără suflare.

PARTEA A PATRA

1

Bărbatul cel tăcut deschise ușa pe care nu era scris nimic și se uită la Parker. Ezită o clipă apoi vorbi:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Părea nedumerit după glas. Nu-l recunoscuse pe Parker ca membru al Firmei, dar nu arăta nici a client pentru o firmă de investiții.

— Spune-i șefului tău că a venit tipul care l-a ucis pe Mal Resnick.

Uimirea de pe fața bărbatului se transformă subtil dintr-una adevărată într-una falsă.

— Îmi pare rău, nu știu despre ce vorbiți.

— Nici nu trebuie, zise Parker.

Se întoarse cu spatele la el și se duse spre una dintre canapele. Se așeză și luă un exemplar din *US News & World Report* de pe masă. Citi pe copertă că industria auto își revenea.

Bărbatul care îl întâmpinase rămase la locul lui uitându-se la el și neștiind ce să facă. Când observă că Parker nu-și ridica privirea din revistă, strânse din umeri și închise ușa. Parker lăsă revista pe masă și se ridică în picioare. Se uită la cele două afișe de pe perete care înfățișau o vânătoare de vulpi, dar niciunul dintre ele nu era oglindă unidirecțională. Se uită la ușa pe care ieșise mai devreme bărbatul. Mânerul sferic al acesteia era de alamă aurită și avea gaură pentru cheie. Încuietoarea părea greu de forțat. Îi veniră în minte trei cunoscuți de-ai lui care-ar fi putut să intre în ea ca-n brânză.

Trecură cinci minute, iar celălalt bărbat ieși cu o expresie bănuitoare pe chip și îi zise:

— Domnul Carter vă primește, trebuie să vă percheziționez mai întâi.

Parker întinse brațele în lateral. Mal era mort acum, ceea ce însemna că impulsul care-l mâna se potolise. Acum era rezonabil, ca un om de afaceri venit să discute despre o datorie. Angajatul lui Carter n-avea decât să-l percheziționeze – nu conta.

Bărbatul termină și făcu un pas înapoi.

— E în regulă, zise el în silă.

Deschise ușa și-l conduse înăuntru. Trecură prin încăperea cenușie și barul din salon și intrară în biroul domnului Carter. Acesta stătea la biroul lui și citea un raport bursier. Ridică privirea și spuse:

— Nu știam că Mal e mort.

— Este.

— Nu mă îndoiesc de cuvântul dumneavoastră.

Arătă spre fotoliul din piele în care stătuse Mal.

— Luați loc.

Bărbatul care îl percheziționase era în spatele lui Parker. Se întoarse pornind spre scaunul lui din colț când Parker se roti cu mâna stângă întinsă și degetele încordate. Îi arse una în lateral cu vârfurile degetelor, fix deasupra curelei. Acesta icni și se aplecă într-o parte, chinuindu-se să tragă aer în piept. Mâna dreaptă a lui Parker cu pumnul strâns îl pocni în falcă, chiar sub ureche. Bărbatul se lăsă moale la podea și înainte să se prăbușească, Parker îi trase revolverul de calibru 32 din tocul de la brâu. Se întoarse către domnul Carter, care își întindea mâna spre sertar și care se opri când văzu arma îndreptată spre el.

— Închide sertarul! zise Parker.

Domnul Carter se uită la omul de pe podea și făcu ce i se spuse. Parker trase butoiul revolverului și adună gloanțele în palmă. Fuseseră crestate la vârf ca să se desfacă atunci când își atingeau ținta. Se duse la birou și puse arma pe mapa verde de pe el. Gloanțele aterizară cu zgomot în coșul pentru hârtii.

— Nu vrei să mă vezi cu arma în mână. Nici eu pe tine.

Domnul Carter se uită iar la angajatul lui.

— E unul dintre cei mai buni.

Parker dădu dezaprobator din cap.

— Nu, nu e. Îl ia somnul prea ușor.

Se așeză pe fotoliul din piele.

— Acum putem să discutăm.

Domnul Carter schiță un zâmbet.

— Cred că Resnick m-a mințit.

— De ce? Ce ți-a zis?

— Mi-a zis că te-a împușcat, că ți-a luat partea de la un jaf care avea drept țintă bani pentru salarii și că a fugit cu nevastă-ta.

— Parțial neadevărat. Nevastă-mea m-a împușcat.

— Ah! Acum înțeleg.

Domnul Carter își desfăcu mâinile și le puse pe mapa verde de birou cu palmele în jos, de o parte și de alta a armei descărcate.

— Vrei ceva de la mine?

— Mal ți-a dat optzeci de mii de dolari.

— A făcut o *plată* în contul unei datorii.

— Patruzeci și cinci de mii de dolari erau ai mei. Îi vreau înapoi.

Zâmbetul subțire al domnului Carter dispăru. Clipi, se uită din nou la bărbatul de pe podea și zise:

— Nu vorbești serios!

— Sunt banii mei.

— Organizației i se datora o anumită sumă, continuă domnul Carter. Suma asta i-a fost plătită. Orice datorie avea Resnick la tine s-a stins odată cu el, din punctul de vedere al organizației. Nu preluăm datoriile personale ale angajaților noștri.

— Aveți patruzeci și cinci de mii de dolari din banii mei. O să mi-i dați.

Domnul Carter făcu semn din cap că nu.

— Cererea nu ar fi niciodată aprobată. Organizația ar refuza cu siguranță...

Parker îl întrerupse.

— Prin benzile desenate de prin ziare i se zice sindicat. Bătăușii și curvele îi zic Firma. Tu îi zici organizație. Sper că vă distrați bine jucându-vă cu cuvintele. Mie unul însă nu-mi pasă dacă vă ziceți Crucea Roșie, tot îmi datorați patruzeci și cinci de mii de dolari și o să mi-i dați înapoi, fie că vreți, fie că nu vreți.

Domnului Carter îi reveni zâmbetul rece pe buze.

— Prietene, oare tu înțelegi cu ce te pui? Ai tu idee câți angajați sunt pe statele de plată ale organizației noastre în toată țara? Câte organizații afiliate avem în câte orașe? Câți oficiali controlăm la nivel local și național?

Parker ridică din umeri.

— Sunteți la fel de mari ca Poșta. Deci aveți cu ce, îmi puteți da banii înapoi fără probleme.

Domnul Carter dădu din cap.

— Încerc să-ți explic pentru binele tău, zise el. Ăă, ți-am uitat numele. Resnick mi l-a spus, dar mi-a ieșit din minte, te rog să mă scuzi.

— Parker. N-o să-l mai uiți.

Domnul Carter zâmbi mai larg pentru o clipă.

— Nu, nu cred că o să-l mai uit. Bun, Parker, dă-mi voie să-ți explic cum stau lucrurile. Organizația nu e nerezonabilă. Își plătește datoriile, activează în baza unei etici acceptabile în afaceri și face tot ce poate ca să scoată profit. Cu excepția faptului că lucrează în afara legii, se aliniază conceptului de corporație cât de mult posibil. Cu alte cuvinte, dacă ai fi venit la mine cu o datorie de serviciu justificată, n-ai fi avut nicio problemă. Însă tu ne ceri să-ți plătim o datorie personală făcută de un fost angajat. Nicio corporație de pe lumea asta nu ar fi de acord cu așa ceva, Parker, și sunt sigur că nici organizația noastră nu ar fi.

— Mal v-a dat bani care nu erau ai lui. Erau ai mei. Acum o știi, așa că mi-i poți da înapoi.

— Unu la mână, *eu* personal nu am cum să-ți dau banii înapoi. Asta ar trebui să se decidă la nivel superior. Doi la mână, pot să-ți spun acum că sunt atât de sigur care o să fie decizia, că nici măcar n-am să transmit mai departe cererea ta.

— Nu e o cerere, zise Parker.

Fără să mai aștepte replica celuilalt, continuă:

— Care e funcția ta în organizația, în corporația asta a ta? Ce ești, vicepreședinte sau ceva de genul ăsta?

— Poți să-mi spui director regional. Împreună cu un alt domn...

— Fairfax.

Domnul Carter clătină din cap zâmbind.

— Resnick chiar ți-a spus câte ceva înainte să moară, nu-i așa? Da, domnul Fairfax. El și cu mine conducem operațiunile de la New York ale organizației.

— Bun, și atunci cine conduce tot? Ai zis că știi care o să fie decizia. Cine ar lua-o?

— Un comitet...

— Un om, Carter. Dacă mergi suficient de sus, mereu dai de un singur om.

— Nu chiar. Nu și în cazul ăsta. Trei oameni, oricare dintre ei, de fapt...

— E vreunul dintre ei la New York?

— Unul. Dar dacă vrei să mă rogi să-l sun...

— Nu vreau să te rog.

Parker auzi ceva mișcând în spatele lui. Se ridică în picioare. Bărbatul pe care îl lovise își venise în simțiri și acum încerca să se ridice de jos împingându-se cu brațele în podea și trăgându-și genunchii sub el. Îi trase un călcâi în cap lăsându-l iar lat. Se întoarse spre domnul Carter.

— Nu vreau să te rog, repetă el. Îți cer să-l suni.

— Și ce-o să faci dacă refuz?

— O să te omor și-o să aștept să se întoarcă Fairfax în oraș.

Domnul Carter își împreună vârfurile degetelor și se uită la ele. Își strânse și își desfăcu buzele, apoi și le strânse și și le desfăcu iar. Ridică ochii spre Parker privindu-l pe sub sprâncene și zise:

— Te cred. Și dacă sun și domnul respectiv refuză? Cum știu că va face.

— Habar n-am. Să vedem ce-are de spus.

Domnul Carter mai reflectă un pic asupra problemei și în cele din urmă vorbi.

— Foarte bine. N-ai să ajungi nicăieri, dar am să sun.

Întinse mâna după receptor și formă numărul. Parker îl urmări și memoră numărul. Domnul Carter aşteptă un moment, după care zise:

— Fred Carter dorește să vorbească cu șeful tău, scumpo.

Făcu o pauză, se încruntă enervat și zise iar:

— Spune-i că e Fred Carter.

Încă o pauză, și mai mulți nervi, după care spuse:

— Bronson. Vreau să vorbesc cu Bronson.

Parker îi zâmbi, dar el nu-i întoarse zâmbetul.

Dură ceva mai mult până veni Bronson la telefon, și atunci domnul Carter zise:

— Fred Carter la telefon. Îmi pare rău că te sun cu treaba asta, dar avem o problemă. Iar secretara ta m-a făcut să-ți spun numele. Nu, n-am vrut, mai e cineva cu mine. Care e de fapt și problema.

Parker îl ascultă pe domnul Carter descriind situația. Zâmbi din nou când acesta spuse că banii proveneau dintr-un jaf de bani de salarii din Des Moines, după care continuă să asculte cuminte.

Când termină de povestit, domnul Carter zise:

— I-am explicat totul. A insistat să sun că altfel mă omoară. Deja și-a omorât fosta nevastă și pe tipul ăsta, Resnick, și Dumnezeu știe pe câți alții.

— Nouă, preciză Parker, deși nu era sigur că numărul era corect.

Discuția de la telefon continuă. În cele din urmă domnul Carter spuse:

— În regulă. Stai așa.

Acoperi receptorul cu mâna.

— Vrea să-l sune pe unul dintre ceilalți doi din Florida, apoi ne sună el.

Parker dădu din cap.

— În clipa în care închizi o să trimită aici o armată. Rezolvăm cu o singură convorbire telefonică.

Domnul Carter transmise mai departe informația, după care îi spuse lui Parker:

— Zice că în cazul ăsta răspunsul este nu.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

— Vrea să vorbească cu tine.

Domnul Carter îi întinse receptorul.

Parker vorbi:

— Cât valorează Carter ăsta pentru tine?

Vocea din urechea lui era aspră și mânioasă:

— Ce vrei să spui?

— Ori îmi iau banii, ori Carter moare.

— Nu-mi place să fiu amenințat.

— Nimănui nu-i place. Dacă spui nu, atunci îl omor pe domnul Carter al tău, după care vin după tine. Îl lăsăm pe prietenul tău din Florida să decidă. Iar dacă zice că nu, te omor și pe tine și după aia mă duc după el.

— Nu poți să te iei în coarne cu organizația, nesăbuitule!

— Da sau nu?

Parker așteptă privind în gol, auzind de la celălalt capăt al firului

doar sunetul respirației celuilalt bărbat. În cele din urmă vocea mânioasă zise:

— O să-ți pară rău. N-ai să scapi niciodată de noi!

— Da sau nu?

— Nu.

— Stai o clipă, zise Parker.

Parker lăsă receptorul din mână și se duse pe partea cealaltă a biroului. Domnul Carter clipi nevenindu-i să creadă, după care întinse rapid mâna spre sertarul din mijloc. Îl deschise, dar Parker apucă arma înaintea lui.

Domnul Carter sări în sus de pe scaun, încercând să-i smulgă pistolul, însă Parker i-l înfipse cu putere în burtă, ca să amortizeze zgomotul. Apăsă pe trăgaci și domnul Carter alunecă în jos, pe jumătate căzând pe scaun. Apoi își continuă căderea lovind tăblia biroului cu capul și în cele din urmă se prăbuși pe podea.

Parker lăsă arma deoparte și luă receptorul.

— Bun, zise el. E mort. Am numele și numărul tău de telefon. În cinci minute fac rost și de adresă. În douăzeci și patru de ore o să pun mâna și pe tine. Da sau nu?

— O să fii mort în douăzeci și patru de ore! Nimeni nu se poate lua de unul singur în coarne cu organizația!

— Ne vedem curând, replică Parker.

2

Când Justin Fairfax intră în apartamentul lui de pe Fifth Avenue, avea cu el două gorile, care însă îi cărau bagajele. Când Parker le ieşi în cale în salon, avea deja arma domnului Carter în mână.

— Nu puneţi bagajele jos!

Fairfax era deja nervos. I se scurtase vacanţa din Florida dintr-o cauză care părea absurdă. Îi aruncă o privire feroce lui Parker şi întrebă pe un ton poruncitor:

— Tu cine eşti? Ce-nseamnă asta?

Gărzile de corp stăteau pe loc cu bagajele în mâini. Nu erau plătite să fie nesăbuite.

Parker zise:

— Eu sunt motivul pentru care te-ai întors la New York. Stai acolo lângă canapea! Ţine-ţi mâinile la vedere!

— Tu eşti Parker?

— Stai acolo lângă canapea!

Fairfax se dădu înapoi prudent şi se aşeză unde i se spusese, cu ochii la faţa lui Parker. Avea dinaintea lui un om care se luase în piept cu organizaţia. Voia să ştie cum arăta un asemenea om.

Parker le zise gorilelor:

— Întoarceţi-vă cu spatele! Nu lăsaţi bagajele din mâini!

Îl ascultară. Ca profesionişti, ştiau ce avea să urmeze. Ştiind ce avea să urmeze, se încordară aplecându-se uşor cu capul între umeri, pe care-i strânseră.

Parker întoarse arma ţinând-o de ţeavă şi le arse scurt câte una cu patul pistolului. Gorilele se prăbuşiră la podea, iar bagajele căzură şi ele cu zgomot pe covor. Fairfax îşi pipăi mustaţa cu mâna ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era la locul ei.

Era un bărbat înalt şi impunător, încărunţit la tâmple, cu o mustaţă subţire, căruntă şi ea. Un star de cinema între două vârste ori un proprietar perfect de cazinou. Avea probabil cincizeci şi cinci de ani ori un pic mai mult şi îşi petrecuse clar o mare parte din timp la aparatele din sala de gimnastică.

Parker întoarse arma şi arătă cu ea spre gărzile de corp.

— Du-i în dormitor!

Fairfax își atinse din nou mustața gânditor și zise:

— Asta n-are să-ți folosească la nimic, Parker.

— Ba eu cred că da. Vrei un glonț în genunchi?

— Nu.

— Atunci trage-i pe cei doi în dormitor!

Gorilele erau grele. Fairfax le târî în cel mai apropiat dormitor gâfâind, arătându-și vârsta. În ușa dormitorului nu era nicio cheie, așa că Parker întrebă de ea.

— E doar una singură, îi răspunse Fairfax. În ușa dulapului de colo.

— Ia-o! Și dezactivează și telefonul! Smulge-i firul!

— Nu e nevoie. Se bagă în priză.

Fairfax scoase aparatul din priză și-i arătă mufa.

— N-am prelungitoare pentru fir. Am prize pentru telefonul ăsta în toate camerele.

— Ia-l cu tine!

Știa deja că ieșirea de incendiu se afla în dreptul ferestrei din celălalt dormitor. Îl puse pe Fairfax să încuie ușa și se întoarseră în salon. Parker îi spuse să stea jos, iar bărbatul se conformă zicând:

— Nu înțeleg ce cauți aici. Credeam că te duci la Bronson.

— Nu sunt prost. Aia de colo e priză de telefon?

— Da.

— Bagă telefonul în ea! Sună-l pe Bronson! Spune-i că-mi datorează patruzeci și cinci de mii de dolari. Ori mi-i dă, ori rămâne fără director la New York.

— Nu pot să-l sun, e plecat din oraș.

Parker rânji.

— Om curajos. Dă un telefon interurban!

— N-are să-ți folosească la nimic, Parker. L-a lăsat pe Carter să moară și o să mă lase și pe mine.

— Credea că nu vorbesc serios cu Carter.

— Nu conta pentru el.

Fairfax își duse iar mâna la mustață.

— Nu cunosc toate detaliile problemei. Nu știu dacă ar trebui sau nu să-ți primești banii. Tot ce știu e că Bronson a zis nu. N-o să se răzgândească pentru nimic în lume. Niciodată nu se răzgândește.

— Ba o s-o facă de data asta.

Parker se așeză și el cu fața la Fairfax.

— Când îl suni, să-i transmiți ceva din partea mea. Am lucrat pe felia mea în ultimii optsprezece ani. În tot timpul ăsta am lucrat cu vreo sută de oameni. Iar ei au lucrat cu mai toți profesioniștii din branșă. Știi la ce branșă mă refer.

— Tot ce știu despre tine este că ai fost implicat într-un jaf de bani de salarii la Des Moines, zise Fairfax cu gura ascunsă pe după degetele cu care-și mângâia mustața.

— Asta e branșa la care mă refer.

Parker își mută arma în cealaltă mână.

— De o parte sunteți voi cu organizația voastră și de cealaltă suntem noi. Noi n-avem nicio organizație, dar suntem profesioniști. Ne cunoaștem între noi. Ne apărăm între noi. Pricepi ce vreau să spun?

— Jefuitori de bănci, răspunse Fairfax.

— Bănci, bani de salarii, mașini blindate, bijutieri, oriunde merită riscul.

Parker se aplecă în față.

— Însă nu dăm lovitura la cazinouri. Nu dăm lovitura la agenți de pariuri sau la ascunzători de narcotice. La sindicat. Sunteți complet vulnerabili, nu vă puteți duce schelălăind la poliție, și cu toate astea nu dăm lovitura la voi.

— Există un motiv bun pentru asta. V-am prinde dac-ați încerca.

Parker dădu din cap.

— N-ați fi în stare să ne găsiți. Nu suntem organizați, suntem un tip aici, altul acolo, care se cunosc între ei. Voi sunteți organizați și ușor de găsit.

— Cu alte cuvinte, spuse Fairfax, dacă nu-ți dăm cei patruzeci și cinci de mii de dolari, o să ți-i furi?

— Nu. Nu așa lucrez eu. Doar o să tai capete în continuare. Și să scriu și scrisori celor o sută de oameni de care ți-am spus. Am să le zic că sindicatul m-a păgubit de patruzeci și cinci de miare, vă rog să-mi faceți favoarea să-i întoarceți paguba când aveți ocazia. Poate că pe jumătate o să-i doară undeva. Însă cealaltă jumătate sunt oameni ca mine, trec la treabă. Mulți sunt genul ăsta de oameni. Voi ăștia

organizați sunteți foarte vulnerabili. Cum intrăm într-un loc care vă aparține ne și gândim automat la tot, ca și cum am pregăti o spargere. Nu trecem la fapte pentru că voi sunteți de aceeași parte ca noi, dar ne gândim cum am putea s-o facem. Ani de zile mi-au tot umblat prin minte trei prăzi de la sindicat și nu am trecut la treabă. La fel stau lucrurile cu mulți dintre cei pe care-i cunosc eu. Brusc primesc undă verde, au o justificare. O să profite de ea.

— Și o să facă parte cu tine?

— La naiba, nu! Eu o să-mi iau banii de la voi personal. Ei o să și-i păstreze pe ai lor. Și o să vă coste mult mai mult decât patruzeci și cinci de mii de dolari.

Fairfax își frecă mustața cu vârfurile degetelor.

— Nu știu dacă mergi la cacialma sau nu, vorbi el. Nu-i cunosc pe cei ca tine. Însă dacă sunt așa cum sunt ăia pe care-i cunosc eu, e o cacialma. Celor pe care-i știu eu le pasă de pielea lor, nu de a mea.

Parker rânji iar.

— Nu spun că ar face-o pentru mine. Nu pentru că mi s-a întâmplat mie ceva. Ci pentru că sunt cu ochii pe o pradă de la sindicat și nu au nevoie decât de o justificare.

Își mută arma la loc în mâna dreaptă.

— Ia-ți degetele de pe față!

Fairfax își lăsă mâna în poală repede, ca și cum pipăitul mustății ar fi fost un obicei de care încerca să se dezvețe. Își drese glasul și zise:

— Poate că știi ce spui, eu unul n-am de unde să știu.

— Poți să i-o spui lui Bronson.

Parker arătă spre telefon.

— Sună-l! Zi-i ce ți-am zis eu! Dacă zice că nu, ești mort și asta îl costă bani. Tot va trebui să mi-i dea mai devreme sau mai târziu.

— Am să-l sun, zise Fairfax cedând. Dar n-o să rezolvăm nimic cu asta.

Parker stătea și privea cum Fairfax îl sună pe Bronson la Hotelul Ravenwing din Las Vegas. Dură ceva până să-l prindă, pentru că Bronson nu era în cameră și trebuia să fie anunțat, însă în cele din urmă acesta veni la telefon și Fairfax îi povesti cum stăteau lucrurile, inclusiv despre amenințarea lui Parker.

— Nu știu dacă e o cacialma sau nu. Zice că n-o s-o facă din

prietenie față de el, ci pentru că oricum voiau să dea lovitura de ani de zile.

Urmă o pauză, timp în care Fairfax îl studia pe Parker și asculta ce îi spunea Bronson în receptor.

— Nu, nu cred. E dur, asta-i tot. E dur, și hotărât, și puțin îi pasă.

Parker schimbă iar mâna în care ținea arma. Fairfax ascultă din nou, după care îi întinse receptorul lui Parker.

— Vrea să discute cu tine.

— Despre ce?

— Condiții.

— Treci acolo lângă fereastră!

Fairfax lăsă receptorul pe masă, se ridică în picioare și se duse la fereastră. De undeva din interiorul apartamentului se auzi o bătaie în ușă. Fairfax făcu o grimasă și zise:

— O să-i înlocuiesc pe ăștia doi.

— Tu ai fost de vină, replică Parker. Nu-ți pune gărzile de corp să-ți care bagajele!

Se duse la canapeaua pe care stătuse Fairfax, se așeză pe ea și duse receptorul la ureche.

— Bun, care-i treaba?

— Ești o pacoste, Parker, zise Bronson mânios. Ești iritant, ca un țânțar. Bine. Patruzeci și cinci de mii de dolari sunt bani de buzunar. O sumă mică pentru șmecherași de doi bani cu minte pe măsură. Ca să scap de țânțar, bine, fie, am să te pocnesc cu patruzeci și cinci de mii de dolari. Dă-mi voie însă să-ți spun ceva, Parker.

— Păi spune-mi!

— Ești un om marcat. O să-ți capeți mărunțișul, după care ești un om mort, fie că-ți dai seama, fie că nu. N-am să trimit pe nimeni expres după tine. N-aș irosi nici banii și nici timpul. Doar o să dau de veste. Un găinar pe nume Parker, asta am să spun. Dacă-l vedeți cumva, omorâți-l. Doar atât, dacă-l vedeți cumva. Înțelegi ce vreau să spun, Parker?

— Sigur că da. Carter mi-a explicat tot. Sunteți la fel de mari ca Poșta. De la o coastă la alta. Ar trebui să vă caut în Pagini Aurii.

— Nu te poți duce nicăieri, Parker. Nicăieri. Organizația o să te găsească.

— Organizația n-are trei oameni în toată țara care să mă poată omorî. Puneți-i pe Mal Resnickii voștri pe urmele mele, Bronson! Pe Carteri și pe Fairfacși. Pe gărzile lor de corp. O să fii nevoit să angajezi multă lume, Bronson.

— În regulă, jucător mărunt ce ești, zise Bronson nervos. Dă-te mare. Spune-mi unde să-ți las amărâții tăi de patruzeci și cinci de mii de dolari!

— E o zonă din Brooklyn, Canarsie. Ajunge un metrou BMT[15] la ea. Să vină acolo doi oameni cu banii într-o geantă mâine la două dimineața. Eu o să fiu pe peron. Să nu fie nicio bancnotă mai mare de o sută și niciuna mai mică de zece. Dacă-mi trimiți bani tipăriți de tine, ai face bine să trimiți doi oameni de care te poți lipsi. Dacă trimiți mai mult de doi, țânțarul o să-ți sugă sângele.

— Te dai mare, Parker, replică Bronson. Cum se numește stația asta de metrou?

— E capăt de linie.

— Ceea ce e valabil și pentru tine, Parker.

Bronson închise.

Parker puse receptorul înapoi în furcă și se ridică în picioare. Din dormitor se mai auzea încă bătaia surdă în ușă. Fairfax își tot pipăia mustața cu vârfurile degetelor. Când Parker se ridică în picioare, Fairfax păru să-și dea seama brusc ce făcea și-și lăsă jenat mâna să-i cadă pe lângă trup.

— Ai noroc, Fairfax, zise Parker. Șeful tău a cedat mai ușor decât îmi închipuiam. Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să-ți fac felul.

Zâmbi.

— Poate c-o să mă înșele. Poate c-o să încerce o ambuscadă. Atunci poate c-o să mă pot întoarce după tine.

Fairfax își duse iar mâna la mustață.

— O să-i concediez pe-ăștia doi, zise el.

Parker dădu din cap.

— N-o să-ți folosească la nimic.

---

[15] Brooklyn-Manhattan Tranzit, fostă companie de transport urban din Brooklin, care și-a vândut operațiunile către orașul New York în 1940.

3

Avântul îl făcea să meargă înainte. Nu mai știa nici el în ce măsură făcuse pe durul ca să impresioneze organizația și cât de dur era de fapt. Știa că era neînduplecat, că nu se lăsa copleșit de sentimente ca alții, însă nu-i plăcuse niciodată ideea să omoare. Iar acum nu știa sigur dacă doar voise să-l sperie pe Fairfax sau chiar vorbise serios.

Avântul era de vină, asta era tot. Optsprezece ani într-un domeniu, cu una sau două operațiuni curate, rapide și simple în fiecare an, urmate de un trai relaxat în hoteluri din stațiuni, alături de o femeie care-i plăcea, după care totul se dusese dracu'. Femeia dispăruse, rutina dispăruse, relaxarea dispăruse, operațiunile rapide și curate dispăruseră și ele.

Petrecuse luni de zile pentru vagabondaj la o fermă penitenciară, încă o lună traversând țara ca un vagabond din cărțile lui O. Henry[16], dedicase timp, efort și gândire unei operațiuni care nu era nici curată, nici rapidă și nici simplă, și nici nu-i aducea vreun ban – găsirea și uciderea lui Mal Resnick. Și niște crime în plus și luatul în piept cu sindicatul dintr-un capriciu și nimic mai mult, ca și cum în cei optsprezece ani ar fi adunat toată ticăloșia și toată răutatea, care acum trebuia să răbufnească.

Nu știa dacă avea să reușească, dacă avea să dea spargere la sindicat și să scape, dar nici nu-i păsa. O făcea oricum și mergea înainte din inerție, iar asta era tot ce conta.

Și acum urma încă un omor. Stătea rezemat de un copac, în întunericul de pe Farragut Avenue, cu ochii la baraca în care se afla firma de taxiuri a lui Stegman, așteptându-l pe proprietar să iasă iar afară. Îl mințise, știuse cum să ia legătura cu Mal. *Luase* legătura cu Mal, altfel acesta din urmă n-ar fi avut cum să se sperie atât de tare.

Prin urmare, acum avea o datorie de încasat și de la Stegman. Asta era de fapt diferența față de viața lui anterioară. De la tiparul simplu și cunoscut la cel nou, al încasatului de datorii. Mal îi era îndatorat,

---

[16] William Sydney Parter, scriitor american de proză scurtă, cunoscut sub pseudonimul O. Henry (n.r.).

Lynn îi era îndatorată, sindicatul îi era îndatorat, Stegman îi era îndatorat şi el. Avea cineva o datorie la el, o încasa. Era un tipar nou, dar unul bun de aplicat până la capăt, ca să se întoarcă apoi la cel de dinainte.

Avea să fie nevoit să-şi caute o altă Lynn. Erau o mulţime de astfel de femei pe lângă piscinele din hotelurile din staţiuni. De data asta însă ştia că trebuia să stea cu ochii pe ea şi să nu se mai îndrăgostească.

Trecuse de miezul nopţii. Dacă Stegman nu ieşea în curând, avea să fie nevoit să aştepte până după plată. Stegman era înăuntru cu tovarăşii lui de pocher. Parker îi urmărise intrând în grup, văzuse lumina aprinzându-se în spate, iar acum jucau cărţi. Jocul însă trebuia să se termine la un moment dat.

Parker se dusese la un mic local pe la ora zece, de unde îşi luase un hamburger şi o cafea, iar când se întorsese lumina încă ardea în spate şi maşinile jucătorilor erau încă parcate pe Farragut Avenue: jocul continua.

Parker îşi aprinse încă o ţigară şi se duse pe partea cealaltă a copacului. Erau copaci de fiecare parte a străzii şi case particulare pentru una sau două familii. Cartierul era ca un orăşel de pe undeva sau ca zona rezidenţială a unui oraş de mărime medie. Nu semăna deloc a New York.

Ieşi de după copac şi aruncă o privire în josul străzii, în întunericul unde o pereche de adolescenţi intrase cu o jumătate de oră mai devreme. Se duseseră pe o verandă şi o vreme se auzise un scârţâit de leagăn, care acum amuţise. Nu-l puteau vedea şi nici el nu-i putea vedea pe ei.

Toată lumea avea un tipar. Şi ei aveau un tipar, unul liniştit şi simplu, care avea însă să se schimbe. El avea un tipar, unul complicat şi dezordonat, care avea însă să se schimbe. În curând, în clipa asta.

Uşa barăcii se deschise şi jucătorii de pocher ieşiră. Parker o porni pe stradă în direcţia opusă lor, uitându-se peste umăr. Stegman rămase un pic în cadrul uşii, discutând cu doi dintre ei, după care intră din nou în baracă. Luminile încăperii din spate erau încă aprinse. Jucătorii de pocher se urcară în maşini şi plecară.

Un taxi trase la scară şi în baracă intră un şofer, care ieşi imediat,

se urcă în mașină și plecă. În camera din față se afla dispecerul, iar în camera din spate era Stegman, în rest nu mai era nimeni.

Parker traversă strada. Ocoli clădirea până în spate și se uită pe fereastră. Stegman stătea la masă și împărțea cărțile, plasând mize imaginare. Probabil că pierduse în această seară.

Parker se întoarse în față. Dispecerul stătea la postul lui și citea o carte necartonată. Intră și-i arătă arma spunându-i:

— Ține-ți gura bine de tot!

Nu era același om de data trecută.

— N-avem bani aici, replică dispecerul. Nu-i ținem aici.

— Tu ține-ți gura! i-o tăie Parker.

Se duse la cealaltă ușă și o deschise.

— Ieși afară, Stegman!

Stegman sări de pe scaun, iar cărțile îi căzură din mână.

— O, Doamne! zise el. O, Doamne!

— Ai să-l vezi în curând, zise Parker. Vino-ncoace!

Îi făcu semn cu arma.

Stegman ieși nesigur pe picioare. Pe buze îi tremurau minciuni, dar le lăsă nerostite.

Parker stătea în spatele lui.

— Mergem la plimbare, zise el. O să luăm aceeași mașină ca data trecută.

Îl împunse cu pistolul în șale.

Se urcară în mașină. Stegman trecu la volan și se uită la stația de sub bord umezindu-și buzele cu limba.

— Crezi că sună la poliție? Sau poate îi cheamă pe ceilalți șoferi. Pornește-o să auzim ce zice! spuse Parker.

Stegman porni stația. Degetele îi erau umede de sudoare și nu mai nimerea să răsucească butonul. Din stație se auziră doar paraziți, deci probabil că dispecerul se dusese la telefon să sune la poliție.

— O luăm pe-acolo, zise Parker arătând cu pistolul spre Rockaway Parkway.

Stegman porni mașina, însă motorul se opri imediat din cauză că bărbatului îi tremura piciorul pe ambreiaj. A doua oară reuși să o pornească de-a binelea. Urcară peste bordura trotuarului, apoi coborâră pe carosabil și o luară pe Rockaway Parkway pierzându-se în

întunericul de pe partea cealaltă.

— Fă prima la stânga!

Stegman o luă la stânga, pe East 96th Street, o stradă laterală care se făcea dintr-o altă stradă laterală, adormită și întunecată, iar Parker îi zise:

— Trage pe dreapta lângă bordură! Oprește motorul!

Stegman făcu ce i se spuse. Parker își puse arma în poală și îi arse una în mărul lui Adam. Stegman icni, bărbia îi căzu în piept și începu să bolborosească încercând să respire.

— Mi-ai zis c-ai terminat cu favorurile, îi aminti Parker. Ar fi trebuit să vorbești serios.

Îl luă pe Stegman de păr și-l izbi cu fața de volan. După care îi arse una cu latul palmei sub nas, aruncându-i capul pe spate. O lovitură suficient de puternică însemna o durere oribilă. Un pic mai puternică de atât însemna moarte pe loc. Nu-l lovise suficient de tare încât să-l omoare.

Stegman gemu, iar saliva începu să-i bolborosească la colțurile gurii. Parker se simți brusc cuprins de dezgust. Nu mai voia s-o lungească, doar să termine odată. Apucă arma de țeavă, trase de patru ori și Stegman muri.

Șterse patul armei de haina lui Stegman și coborî din mașină. Își puse arma la brâu și o luă pe jos spre Glenwood Road, după care o apucă pe Rockaway Parkway și traversă strada spre intrarea în metrou.

Partea aceasta de linie de metrou era ciudată, de fapt nici linie de metrou, nici cale ferată suspendată. Șinele se aflau la nivelul solului, pe lângă un peron ca de gară de oraș de navetiști, numai că aici șinele doar țineau cât peronul, câte o pereche de fiecare parte a acestuia, după care se terminau. Capăt de linie.

În dreapta se afla depoul, cu șiruri de vagoane murdare. Dincolo de el se aflau înșirate case de cărămidă cu unul sau două caturi, unde locuiau șoferii de taxi, iar ceva mai încolo era un complex masiv de locuințe sociale cu șase etaje în care locuiau manipulatorii. Terenul era plat în acea zonă, complet plat.

Două trenuri cu ușile deschise flancau peronul. Pe un panou luminos sub acoperișul înclinat și format dintr-o singură bucată al

peronului scria „URMĂTORUL TREN”, iar o săgeată arăta spre stânga. Un tip corpolent cu sacou din catifea reiată stătea pe banca de pe peron cu o gamelă lângă el și citea *News*.

Parker se duse și se așeză lângă acesta. Luă gamela, îi deschise capacul și se uită la pistolul Luger dinăuntru. Bărbatul aruncă ziarul și întinse mâna după gamelă.

Parker dădu din cap, puse gamela la loc pe bancă în partea în care individul nu putea ajunge la ea și zise:

— Ai face bine să te urci în tren până nu pleacă.

Bărbatul aruncă o privire în urma lui la turnichete, la ghișeul de mărunțiș și la toalete, după care ridică din umeri și se sculă în picioare. Își împături ziarul, îl băgă sub braț și urcă în tren.

Parker se ridică și el și o porni pe peron cu gamela în mână. Toaletele se aflau într-o baracă separată de pe peron, acoperită cu șindrilă, dincolo de capătul șinelor. La intrare se afla o încăpere dotată cu calorifer, unde puteai să-ți aștepți rândul iarna, după care veneau două uși verzi.

Intră în toaleta bărbaților. Doi cowboy cu cămăși de flanelă și pantaloni kaki stăteau pur și simplu acolo și nu făceau nimic. Cămășile le atârnau afară din pantaloni.

Deschise gamela, scoase Luger-ul și li-l arătă.

— Scoateți-vă cămășile! Nu băgați mâna pe sub ele!

Unul dintre cowboy începu să facă ce i se spusese, dar celălalt îi făcu cu ochiul și întrebă:

— Ce se întâmplă?

Parker așteptă, ignorându-l. Cel care începuse deja să se descheie la cămașă pornind de la nasturele de sus ezită uitându-se la tovarășul lui. Acestuia îi tremură zâmbetul și zise:

— Nu știu ce vrei, prietene. Ce problemă ai?

— Niciuna, replică Parker. Scoate-ți cămașa!

— Da’ eu nu vreau să-mi scot cămașa.

— Am să apăs pe trăgaci când pleacă trenul. Dacă vrei zgomot mai devreme, sari la mine.

Cel care ezita zise:

— La naiba, fă cum zice, Artie! Ce șanse avem?

Artie se gândi un pic și ridică din umeri, după care începu să se

descheie la cămașă. Și le scoaseră și rămaseră cu cămășile în mâini. Aveau fiecare câte două revolvere mici la brâu, ascunse pe sub pantaloni.

— Întoarceți-vă cu spatele! zise Parker.

Cei doi se conformară, iar el le luă armele și le puse în chiuvetă, după care le spuse:

— Vă pleacă trenul într-un minut. Aţi face bine să vă grăbiți.

Cei doi își puseră cămășile pe ei și ieșiră din încăpere fără să scoată o vorbă. Parker aruncă cele patru arme într-una dintre cabinele de toaletă și ieși la rândul lui pe peron. O luă înainte pe lângă trenul care se pregătea să plece și-i văzu pe cei doi cowboy împreună cu bărbatul cu sacoul de catifea reiată. Cei trei stăteau aplecați și discutau. Ridicară privirea și-l văzură pe Parker trecând pe lângă vagon.

La celălalt capăt al peronului se afla clădirea dispeceratului, înaltă și îngustă. Lângă ea era un automat de Coca-Cola și un om la costum cu o servietă și o sticlă de cola în mână. Se afla în acel loc de când Parker băgase fisa la turnichete. Nu-l văzuse bând deloc din sticlă. Se uita spre trenurile din depou.

Parker traversă peronul până la el și se opri lângă automat.

— Aveți o monedă de douăzeci și cinci de cenți?

— Desigur, răspunse bărbatul.

Puse sticla cu cola deja caldă pe automat, își mută diplomatul în cealaltă mână și băgă mâna liberă în buzunar.

Parker deschise gamela și scoase Luger-ul din ea. Stătea cu spatele la peron.

— Arată-mi ce-ai în servietă! îi ceru el.

— Desigur.

Interlocutorul său nu păru surprins. Desfăcu curelele servietei și dădu clapa pe spate. Vru să bage mâna înăuntru, când Parker îi făcu semn din cap să nu care cumva. Bărbatul zâmbi și desfăcu servieta. Înăuntru se afla un pistol de exercițiu de calibrul 25 cu țeava lungă.

— Închide-o la loc!

Bărbatul făcu întocmai.

— Pune-o lângă automat și urcă-te în tren!

Îl urmări cu privirea cum merge pe peron și se urcă în același vagon cu ceilalți trei. Câteva minute mai târziu, conductorul și

mecanicul coborâră zgomotoşi pe scara de metal de la etajul întâi al dispeceratului şi se urcară în tren.

Uşile se închiseră şi trenul plecă din staţie. Semnul luminos se modifică, arătând că următorul tren era cel din partea cealaltă a peronului.

Jumătate de oră mai târziu, la unu şi douăzeci, mai veniră încă cinci persoane. Purtau costume ţipătoare şi cărau cutii de instrumente muzicale. Coborâră din tren şi rămaseră pe loc râzând şi vorbind tare, iar Parker aşteptă zece minute lângă automatul de Coca-Cola ca să se asigure. Când văzu că nu schiţează nicio mişcare ca să plece, ştiu sigur cine erau.

Se duse la ei, se prezentă şi zise:

— Ar fi bine să vă grăbiţi dacă vreţi să ajungeţi la spectacol. Sau poate vreţi să vă daţi chiar acum în spectacol.

Patru dintre indivizi se uitară la cel de-al cincilea, care ducea o cutie de trombon. Acesta aruncă o privire trenului de lângă ei, cu oameni în el, la femeia de la ghişeul de mărunţiş din depărtare şi la clădirea dispeceratului. Cum nu le venise încă maşina, renunţară la spectacol.

La două fără un sfert, din tren se dădu jos o femeie care lăsă pe banca de pe peron o geantă mică, de genul celei în care-ţi pui lucruri cât pentru o şedere de o noapte. Parker o prinse din urmă şi-i dădu geanta înapoi. Femeia se uită speriată la el când i-o întinse şi plecă grăbită spre stradă.

După ce plecă femeia, Parker intră în cabina telefonică de pe peron şi sună acasă la Fairfax. Acesta răspunse, iar Parker îi recunoscu vocea. Îi zise:

— Tocmai am scăpat de femeia cu geantă. Nu i-am omorât pe niciunul dintre glumeţii ăştia, dar pe următorul o să-l omor. Şi dacă nu apar banii, o să vin din nou după tine.

— O clipă, replică Fairfax.

Se auzi un oarecare zumzăit pe fir o vreme, după care reveni la aparat.

— O să întârzie un pic.

— Nu face nimic.

Nu mai veni nimeni. La trei şi douăzeci, în staţie sosi un tren din

care coborâră doi bărbați, dintre care unul ducea o valiză. Veniră la Parker, care stătea pe bancă, puseră valiza lângă el. Dădură să plece fără să scoată o vorbă, când acesta le zise:

— Staţi aşa!

Se întoarseră, iar Parker arătă spre valiză.

— Deschideți-o!

Cei doi se uitară unul la altul umezindu-și buzele cu limba. Nu știau dacă nu cumva înăuntru erau microfoane. În cele din urmă unul dintre ei deschise încuietorile și ridică partea de sus a valizei. Înăuntru nu erau decât bani.

Răsuflară uşuraţi şi Parker le zise:

— Bun. Închideți-o la loc!

Cei doi o închiseră și plecară. Traversară peronul spre ieșire și coborâră în stradă.

Existau trei căi de ieșire din stația de metrou. Prima era metroul însuși. Mai era și autobuzul care aducea și prelua gratuit pasagerii de la capătul peronului, lângă turnichete. Și mai era și ieșirea spre stradă. Aveau să fie pregătiți pentru el indiferent pe unde o lua.

Se duse la automatul de Coca-Cola și lăsă valiza jos. Scoase Luger-ul din gamelă și și-l puse în buzunarul de la pantaloni, iar pistolul de exerciţiu din servietă și-l băgă la curea în spate, sub buzunarul drept. Mai avea și pistolul domnului Carter, pe care-l ținea în mâna stângă.

Luă valiza, se duse la capătul peronului și coborî treptele pe lângă plăcuța pe care scria „DOAR PENTRU ANGAJAȚII DE LA TRANSPORTURI”. A treia șină[17] era protejată de o placă de lemn.

Parker păși cu grijă peste placă și peste linie spre depou. Era întuneric și nimeni nu-i dădu atenție.

Traversă depoul, având grijă ca nu care cumva să atingă plăcile de lemn din dreptul fiecărei șine electrice, până ajunse la un drum de acces privat pavat cu pietriș prin care crescuse iarba. Drumul acesta era mai bine luminat, așa că merse cu băgare de seamă, încercând să stea în întuneric. În față se afla Glenwood Road, cu mașini parcate de-a lungul ei și case înșiruite pe străzile cu care se intersecta. Nu putea

[17] Bară din metal conducătoare de curent electric, amplasată lateral față de calea de rulare, de la care se alimentează trenurile de metrou.

să vadă dacă în mașini era cineva.

Drumul de acces trecea printr-o deschizătură în gardul care ocolea depoul. Parker se opri în dreptul ei, cercetând cu privirea și ascultând, după care trecu prin ea și o luă la stânga, îndepărtându-se de Rockaway Parkway și de intrarea la metrou. Valiza îi atârna greu în mâna dreaptă, iar pistolul îi stătea încurajator în mâna stângă, lipit de corp.

Traversă strada pentru că trei băieți de culoare cu impermeabile și pălării turtite cu boruri întoarse veneau spre el cântând. Merse cale de două intersecții, apoi coti la dreapta, unde începeau locuințele sociale, și aruncă arma domnului Carter într-un coș de gunoi. Indiferent de cine o lua din gunoi în acest cartier, avea să treacă multă vreme până să dea poliția de ea.

Își mută valiza în mâna stângă și continuă să meargă cu mâna dreaptă lângă Luger-ul din buzunarul pantalonilor. Cauciucurile unei mașini scrâșniră dând colțul în spatele lui, iar mașina se îndreptă în direcția în care se deplasa el.

La dreapta sa se afla un teren viran pe care încă nu fuseseră construite case. Se refugie acolo și scoase Luger-ul din buzunar. Cineva din mașină trase prea devreme. Parker se trânti la pământ și mașina își continuă goana, dispărând cu scrâșnet de roți după colț.

Se ridică în picioare și se îndepărtă și mai mult de drum. Terenul era separat de un zid de lemn de curțile din spatele caselor înșirate care dădeau în cealaltă stradă. Se lăsă pe vine lângă zid și rămase în așteptare cu Luger-ul în mână.

Mașina apăru iar de după colț. Mergea însă mai încet de această dată și se opri vizavi de el. În jurul lui Parker era întuneric beznă și nu putea fi văzut. După un minut se deschise portiera din spate a mașinii și coborâră doi bărbați. Aceștia intrară pe terenul unde se afla și el, se plimbară un pic în cerc după care se întoarseră.

Rămaseră lângă mașină, iar peste puțin timp sosiră încă două mașini. Din ele coborâră alți indivizi și se sfătuiră, după care două dintre mașini plecară, luând-o spre colțul de la Flatlands Avenue. Ambele mașini mergeau încet. Una coti la dreapta, cealaltă la stânga.

Cea de-a treia mașină rămase locului. Din ea coborâră trei bărbați care traversară încet strada spre locuințele sociale și se pierdură în

întunericul dintre clădiri. Șoferul stătea în mașină și supraveghea terenul pentru case. Fuma, vârful țigării se vedea strălucind ușor din când în când.

Parker o luă pe lângă gard înapoi spre Glenwood Road. Lăsase valiza în urmă. Ținea Luger-ul în dreapta și pistolul de exercițiu în stânga, înaintând cu mâinile lipite de corp. Când ajunse pe Glenwood Road ieși din întuneric pe trotuar și începu să fluiere.

Își continuă drumul fluierând, o luă după colț și merse spre mașină. Șoferul îl urmărea cu privirea în oglinda retrovizoare, însă Parker nu avea valiză și mai și fluiera.

Stătea cu geamul lăsat. Când ajunse în dreptul lui, Parker se întoarse și puse țevile armelor pe marginea portierei, îndreptate spre șofer, și zise încet:

— O vorbă dacă scoți...

Șoferul înlemni cu mâinile pe volan.

— Vino spre mine și ieși pe-aici!

Făcu un pas în spate, iar șoferul îl ascultă.

— Acum ia-o pe terenul de colo!

Împreună merseră către locul unde-și lăsase Parker valiza. Întoarse Luger-ul și trase, iar șoferul se prăbuși la pământ. Lăsă pistolul semiautomat cu șoferul, luă valiza și se întoarse grăbit la mașină.

Intră, porni motorul și se îndepărtă cu zgomot. Când tocmai cotea, din una dintre clădirile din complexul de locuințe sociale situate ceva mai încolo veni în fugă un bărbat.

Parker opri mașina pe Flatbush Avenue în apropiere de Grand Army Plaza și luă un taxi spre Manhattan.

4

Pe pat se aflau o mie șase sute de bancnote verzi, grupate în teancuri de câte cincizeci. Douăzeci de teancuri de zece dolari, zece de cincizeci și două de câte o sută. Adunate, numerele de pe bancnote făceau patruzeci și cinci de mii.

Parker stătea pe scaunul de lângă pat uitându-se la bani. Valiza, goală acum, zăcea pe podea la picioarele lui. Numărase banii și-i ieșiseră toți la socoteală, iar acum stătea și se uita la ei întrebându-se cum de reușise să pună mâna pe ei.

Nu-i fu însă greu să-și dea seama de ce. Pricepu ușor raționamentul lui Bronson. Un țânțar pe nume Parker face probleme și deranjează. Vrea patruzeci și cinci de mii de dolari. Bun, dați-i patruzeci și cinci de mii de dolari!

Încercați să-l prindeți la predarea banilor și dacă nu reușiți, dați-l naibii, și-a luat cei patruzeci și cinci de mii de dolari. Așa că n-o să ne mai facă probleme. Iar organizația dispune de tot timpul și mijloacele necesare să-l prindă mai încolo. N-are s-o mai deranjeze, iar organizația se poate ocupa de el când dorește. Patruzeci și cinci de mii nu e chiar așa o sumă mare când te gândești la câștiguri.

Așa. Asta era versiunea lui Bronson. Și versiunea lui Parker era simplă; timp de optsprezece ani urmase un tipar, iar acel tipar fusese dat peste cap. O lovitură, cea de pe insulă, mersese prost și stricase totul. Acum erau amândoi morți, Lynn și Mal, cei doi care i-o făcuseră. Iar el îndreptase lucrurile și încheiase lovitura respectivă cu bine, luându-și partea. Nu se putea întoarce la tiparul lui câtă vreme lovitura respectivă nu se încheia cu bine.

Acum se putea întoarce. Avea bani cât să-i ajungă pentru doi sau trei ani de trai ca pe vremuri și pentru o operație estetică. Avea să fie nevoit să se ducă în Omaha la Joe Sheer ca să afle numele doctorului care-l operase. Asta se întâmplase când Joe ieșise la pensie, în urmă cu trei ani. Își făcuse operație estetică la față pentru că nu se știa niciodată când puteai să dai peste cineva care-ți văzuse figura la o lovitură cu zece ani în urmă și încă o mai ținea minte.

Cu un chip nou, cu patruzeci și cinci de mii de dolari, organizația

putea să-l caute la nesfârșit și tot n-avea să-l găsească. De acum trebuia să fie mai atent la oamenii cu care lucra, dar asta nu constituia o problemă. Oricum îi plăcea să-și aleagă țintele și partenerii.

O treabă nu mersese cum trebuie și acum îndreptase lucrurile. Asta era tot.

Se ridică, își stinse țigara și luă valiza de pe podea. Băgă teancurile de bani cu atenție în ea, o închise și o vârî sub pat. Ridică apoi receptorul și ceru legătura la American Airlines, făcându-și rezervare pentru zborul de la ora trei și douăzeci și șase de minute după-amiaza spre Omaha.

După aceea ceru să fie sunat de trezire la prânz, făcu un duș pe îndelete și deschise jumătatea de votcă pe care și-o cumpărase la întoarcere. Acum putea s-o bea, terminase treaba și se putea relaxa. În Omaha, poate că Joe putea să-i facă lipeala cu o femeie. Dacă nu, putea să aștepte până la Miami.

Fu trezit de sunetul telefonului care-l anunța că era ora amiezii din prima zi a noului său vechi tipar. Hotelul nu era la fel de bun ca acelea cu care era obișnuit el, dar n-avea importanță. Din acest moment pornea pe drumul de întoarcere spre vechea viață.

Mai făcu un duș, se îmbrăcă și-și făcu bagajele. Ieși din cameră cu două valize, cea cu lucrurile lui și cea cu banii. Coborî cu liftul și o luă prin hol spre recepție, când angajatul de acolo le făcu semn unor bărbați în costume șifonate că el era cel căutat de ei.

Cei doi bărbați veniră spre el, iar el ezită, nevenindu-i să creadă că ar încerca să facă ceva chiar acolo. Cum ar fi putut să-l găsească în acel loc? N-aveau cum. Era însă neînarmat. Își aruncase Luger-ul pe Flatbush Avenue noaptea trecută.

Cei doi ajunseră în dreptul lui, iar unul dintre ei băgă mâna în buzunarul de la șold și Parker se încordă, gata să arunce valiza cu haine. Bărbatul însă nu scoase din buzunar decât un portofel. Îl deschise și-i arătă insigna prinsă de el, după care zise:

— Domnul Edward Johnson?

„Ce-i asta? Ce-i asta?”

— Da, le răspunse el, pentru că funcționarul de la recepție le făcuse semn că el este. Ce s-a întâmplat?

— Dorim să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Bărbatul în civil aruncă o privire prin hol.

— Între patru ochi. O să mergem în biroul directorului.

— Ce este? Ce înseamnă asta?

— Avem niște întrebări. Vă rugăm să veniți cu noi.

Unul dintre bărbați îl apucă ușor de braț. Nu trebuia decât să meargă în biroul directorului, așa că nu se împotrivi. Nu încercă să ghicească despre ce era vorba. Merse cu ei pregătit, așteptând să afle care era treaba înainte să acționeze.

Cei trei angajați de la recepție îi urmăriră cu privirea pe detectivi ducându-l pe Parker într-un mic birou, pe a cărui ușă scria „PERSONAL". Ușa către cealaltă încăpere, rezervată directorului, era deschisă, iar acesta se uita la ei de la biroul lui.

Unul dintre detectivi se duse la ușă și-i zise din cadrul ei:

— Nu durează mult, domnule. Vă mulțumim pentru colaborare.

— Nu face nimic, zise directorul care părea jenat.

Detectivul zâmbi și închise ușa, apoi își șterse zâmbetul de pe față și zise:

— Luați loc, domnule Johnson!

Parker se așeză pe colțul canapelei celei mai apropiate de ușă, pregătit, așteptând să-i spună despre ce era vorba.

Unul dintre polițiști rămase lângă ușă. Celălalt trase un scaun și-l întoarse invers, așezându-se cu fața la Parker, cu mâinile încrucișate pe spătar și cu genunchii îndoiți de o parte și de alta.

— Acum două zile, zise el, vă aflați într-o băcănie de pe West 104th Street între Central Park West și Manhattan Avenue. Ați stat ceva vreme în camera din spate a magazinului discutând cu patronul, Manuel Delgardo. Când doi polițiști care-și făceau rondul au intrat în magazin, ați declarat că beați un suc cu Manuel Delgardo în camera din spate și că îl căutați pe fiul dumnealui, Jimmy. Ați declarat că dumneavoastră și Jimmy Delgardo ați lucrat cândva la aceeași firmă de transporturi din Buffalo. De asemenea, ați adus vorba de stupefiante, deși niciunul dintre polițiștii aflați în patrulă nu vă dăduse de înțeles că se gândeau la așa ceva sau că vă bănuiau că ați avea ceva de-a face cu drogurile. Este în mare parte corect, așa cum vă amintiți dumneavoastră?

— Da, răspunse Parker.

„Nu explica, nu te justifica, nu te contrazice. Așteaptă până afli care-i faza."

Detectivul dădu din cap.

— Bine. Ați mai declarat și că ați fost concediat recent de la o fabrică General Electric din Long Island. Corect?

— Exact asta am zis.

— Este însă și corect?

Deci îl verificaseră. Schimbă povestea!

— Nu, răspunse Parker.

Detectivul dădu iarăși din cap.

— Exact, v-am verificat. Nici adresa de California pe care ați dat-o hotelului nu este corectă, nu-i așa?

— Așa e.

— N-ați vrea să ne explicați de ce ați mințit?

— Unui polițist trebuie să-i dai un context. Dacă-i spui că pur și simplu umbli din loc în loc fără țintă, te saltă din principiu. Dacă-i dai un context, te lasă în pace. La fel și la hotel. Dacă aș scrie că n-am domiciliu stabil, mi-ar scoate ochii cu asta.

— Înțeleg.

Detectivul dădu încă o dată din cap.

— Atunci adevărul este că sunteți vagabond, că nu aveți niciun căpătâi, nici domiciliu stabil, nici serviciu, nici altceva, nu-i așa?

— Așa este.

— Și de unde ați avut banii pentru hotel?

— I-am câștigat la barbut.

— Unde?

Parker dădu din cap.

Detectivul se făcu roșu la față.

— Nu da din cap la mine, golane! Minți din nou!

Parker aștepta pregătit. Nu avea niciun motiv să treacă la fapte. Poate mai târziu avea să fie nevoit să i-o plătească pentru insultă.

Detectivul își recăpătă stăpânirea de sine.

— În regulă, zise el. Ridică-te în picioare! Întoarce-te! Treci la peretele din spatele canapelei cu palmele pe el!

Celălalt detectiv veni de la ușă și îi goli buzunarele, după care îi

permiseră să se aşeze la loc.

Primul poliţist se uită la permisul lui de conducere mai atent decât o făcuse cineva până atunci şi se încruntă, îl întoarse studiindu-l pe toate părţile, după care dădu cu limba peste buricul degetului mare şi frecă ştampila cu el. Ridică privirea spre partenerul lui şi rânji.

— E fals. Nici măcar unul bun. Poftim, uită-te şi tu! Celălalt detectiv se uită la permisul de conducere şi chicoti şi el, după care i-l dădu înapoi. Poliţistul care îl interogase îi întinse hârtia lui Parker zicând:

— Îl vreţi înapoi, domnule Johnson?

— Nu, mulţumesc. L-aţi mânjit.

— Îmi pare rău. La ce firmă de transport din Buffalo aţi lucrat dumneavoastră şi Jimmy Delgardo?

Parker trânti un nume la nimereală.

— Lester Brothers.

Detectivul scoase un carneţel din buzunar, îl deschise, citi ceva din el şi dădu din cap.

— Fals.

— V-ar deranja să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— Nu m-ar deranja deloc. Pentru că după aceea o să-mi spuneţi dumneavoastră despre ce e vorba. Un om interesat de stupefiante ca dumneavoastră.

— Fals, replică Parker.

— Jimmy Delgardo a fost prins în această dimineaţă la ora cinci la graniţa cu Canada, pe când se întorcea de la Montreal. Încerca să intre în Statele Unite cu o maşină plină de băutură şi marijuana.

Detectivul zâmbi din colţul pânzei sale de păianjen.

— Acum, domnule Johnson, spuneţi-mi, vă rog, despre ce e vorba. Spuneţi cum vă numiţi, ce ocupaţie aveţi şi ce legătură aveţi cu încărcătura pe care o transporta Jimmy Delgardo înspre această ţară.

Parker îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate pe canapea. Ridică un picior să-l pună peste celălalt, dar în loc de asta îi arse un călcâi în faţă detectivului, chiar deasupra nasului. Detectivul căzu cu zgomot pe spate cu tot cu scaun, iar Parker sări de pe canapea, plonjând înspre celălalt, care se căuta la şold după armă. Îi trase un cap în stomac, după care un creştet în bărbie. Ridică şi pumnul, cu

care-l nimeri în gât.

Se dădu înapoi, înșfăcându-l pe detectiv de cravată. Acesta se împiedică și căzu departe de ușă, iar Parker apucă valiza cu bani, deschise ușa cu un gest brusc și fugi.

Când ajunse la ușa rotativă, se auziră strigăte în urma lui. Pe geamul din fața lui apăru o gaură mai sus de nivelul capului lui Parker, iar ceva îl trase de umărul hainei.

Ieși în stradă, unde un taxi aștepta în stația de la hotel ca șoferul să primească plata pentru o cursă. Deschise ușa cu putere, aruncă valiza înăuntru și se urcă lângă ea.

— La Grand Central[18]! strigă el. Ai cinci dolari de la mine dacă prind trenul!

Nu mai avea timp să ajungă la Idlewild[19], avea să se dea alarma până atunci.

— Am plecat! strigă șoferul.

Porniră în trombă de lângă trotuar, cotiră la colț cu scrâșnet de roți taman în clipa în care se făcea roșu la semafor și-și continuară drumul strecurându-se printre celelalte mașini. Parker își duse mâna stângă la umărul drept. Haina era ruptă la cusătură în acel loc, dar glonțul nu-l atinsese.

Întinse mâna și pipăi valiza, descoperind că nu era cea care trebuia. Se uită la ea și întoarse capul să privească pe fereastră. Detectivii aveau valiza cu cele patruzeci și cinci de mii de dolari. El, pe cea cu ciorapi și cămăși.

— La ce oră aveți trenul? întrebă taximetristul.

— Tocmai a plecat, îi răspunse Parker.

— Măi să fie, da' știu că v-ați grăbit să plecați!

— Glumeam. Mai e timp.

Parker zâmbi dezvelindu-și dinții gânditor. Ce să fac acum? Să mă duc la primarul New Yorkului? Să-i spun că primăria îmi datorează patruzeci și cinci de miare?

Când taxiul opri, îi dădu șoferului o hârtie de zece dolari. Își luă

---

[18] Gara din New York.

[19] Aeroportul Idlewild, actualmente Aeroportul Internațional John F. Kennedy din New York.

valiza și intră în gara Grand Central. Ceasul din rotondă arăta ora 12.53. O luă înainte pe lângă porțile de acces spre peroane, până dădu de una pe care scria 12.58.

Unul dintre locurile în care mergea trenul era Albany. Trecu de poartă și intră pe peronul de beton. Îi zise conductorului care stătea la ușa primului vagon:

— N-am avut timp să-mi iau bilet. Mi-l iau în tren.

— Așteptați aici!

Rămase pe loc fixând cu privirea locul prin care ar fi apărut polițiștii dacă veneau după el, iar cele cinci minute trecură unul după altul. Conductorul îl lăsă să urce în tren și îl întrebă până unde dorea bilet.

— Până în Albany, îi răspunse el.

Conductorul începu să scrie ceva pe bilet și pe hârtii și parcă nu mai termina.

În cele din urmă îi luă banii și îi permise să ocupe un loc.

Vagonul era aproape gol.

Se trânti pe primul loc care-i ieși în cale, cu valiza greșită lângă el și se gândi la Omaha, la Joe Sheer și la chirurgul estetician. Va avea nevoie de bani pentru chirurg, iar el avea mai puțin de două mii. Putea să stea o vreme la Joe până se mai liniștea apele, după care trebuia să pună mâna pe o pradă.

Poate de la o operațiune a sindicatului? Încă o mușcătură de țânțar înainte să-și schimbe înfățișarea? Doar sindicatul era de vină că nu avea cei patruzeci și cinci de mii de dolari. Fuseseră neatenți la ultima lor misiune, Parker se alesese cu o acuzație falsă și acum cele patruzeci și cinci de mii de dolari îi derutau pe tipii de la brigada antidrog.

Da, o pradă de la sindicat. Îi surâdea ideea.

Coborî din tren la Albany, se duse la aeroport și-și cumpără bilet spre Omaha.

5

Parker şi ceilalţi trei bărbaţi ieşiră din lift şi o luară la stânga mergând încet pe hol. Spre ei veneau două femei cu haine de blană pe umeri şi poşete atârnând de antebraţ. Când trecură prin dreptul lor, cele două discutau despre vopsele de păr. Femeile se duseră la lift şi apăsară butonul de coborâre.

— Aşteptaţi până pleacă, zise Parker încet.

Cei patru porniră agale pe hol, trecând de uşa pe care o vizau, pe care scria: ST. LOUIS SALES[20] INC. Oraşul era corect, dar nu şi restul denumirii. Aproape jumătate din banii de la agenţii de pariuri din Saint Louis treceau pe aici.

Ajunseră la capătul holului şi aşteptară în dreptul uşii biroului de acolo – reprezentanţa unei firme producătoare de maşini de scris – ca femeile să urce în lift. După care cei trei bărbaţi scoaseră din sacouri măşti de Huckleberry Hound[21] şi şi le puseră pe cap. Parker nu se deranjă să facă şi el la fel, căci partea lui din prada de la această lovitură avea să se ducă oricum pe o faţă nouă.

O porniră înapoi pe hol spre uşa pe care scria „ST. LOUIS SALES, INC". Bărbatul pe nume Wiss scoase o daltă din buzunar, ţinând-o de vârf cu mânerul în sus ca pe o bâtă. Era singurul dintre cei trei pe care Parker nu-l cunoştea dinainte; i-l recomandase Joe Sheer. Cu ceilalţi doi, Elkins şi Wymerpaugh, Parker mai lucrase în trecut.

Se opriră câte doi de o parte şi de alta a uşii. Parker şi Elkins îşi scoaseră armele. Wiss lovi uşa de sticlă cu mânerul dăltii şi sticla se sparse căzând cu zgomot înăuntru. Aruncă dalta prin spărtură înainte să se potolească zgomotul ca să le dea altceva de gândit celor din încăpere şi băgă mâna prin deschizătură spre clanţă. Apăsă pe ea, iar Parker şi Elkins intrară înghesuindu-se unul într-altul cu armele în mâini.

Cei trei oameni din micul birou înlemniră. Cel de la maşina de calcul rămase locului cu degetele deasupra butoanelor, holbându-se

---

[20] St. Louis Vânzări.

[21] Personaj de desene animate reprezentat de un căţel albastru.

la ei. Cel de lângă coloana de aerisire rămase cu o mână sub braţ, pe arma pe jumătate scoasă din toc. Cel care stătea la celălalt birou îşi ţinea mâna în sertarul pe care tocmai îl deschidea când se spărsese geamul.

— Mâinile sus fără nimic în ele! zise Parker.

Wiss îşi scoase şi el arma şi se duse în fugă în partea cealaltă a încăperii, deschizând cu o mişcare bruscă uşa ce dădea într-un birou, care însă era gol. Se întoarse spre ceilalţi spunând:

— Mahărul e plecat!

— A ieşit să ia prânzul, comentă Parker. S-o ştergem până nu se întoarce!

Wymerpaugh, care stătea lângă uşă studiind atent holul spre lifturi, îi dădu geanta diplomat lui Elkins. Acesta se duse la tipul de la maşina de calcul şi-i zise:

— Sus!

Cu mâinile încă ridicate, bărbatul se ridică în picioare şi făcu un pas în spate. Elkins trase sertarul maşinii de scris şi îndesă în geantă teancurile de bani ascunse acolo, după care i-o întinse lui Wymerpaugh, luă cealaltă geantă de la Parker şi se duse în biroul şefului. Wiss îl urmă scoţând alte unelte din buzunar.

Bărbatul de lângă coloana de aerisire zise:

— Sunteţi nebuni! Ăştia-s banii Firmei.

Parker zâmbi subţire.

— Serios?

Din birou se auzeau sunete slabe de la Wiss şi Elkins care se ocupau de seif. Wymerpaugh închise uşa şi se aplecă să se uite în hol prin gaura din geam.

Elkins şi Wiss se întoarseră. Wiss îşi îndesa sculele în buzunar, iar Elkins căra o geantă burduşită. Parker îl întrebă pe tipul de lângă coloana de ventilaţie:

— Ştii cine e Bronson?

Individul ridică din umeri.

— Am auzit de un tip cu numele ăsta. În Est.

— El e. Să-i spui că Parker a fost! Să-i spui că ţânţarul s-a decis că vrea dobândă la împrumut! Ai băgat la cap?

— Nu mă doare pe mine de asta.

Elkins îi dădu lui Parker geanta, după care făcu turul încăperii adunând toate armele din birou și le aruncă pe coloana de aerisire, apoi zise:

— Staţi cuminţi vreo câteva minute, fetelor!

Cei patru ieșiră pe hol și o porniră spre lifturi. Wiss, Elkins și Wymerpaugh își scoaseră măștile de Huckleberry Hound. Trecură de lifturi și ieșiră pe o ușă pe care scria „SCĂRI". Urcară două paliere, intrară în holul de acolo și merseră către un birou pe a cărui ușă scria „HERBERT LANSING, AVOCAT". Elkins descuie ușa și intrară înăuntru.

Biroul acesta era partea frumoasă a loviturii lor. Parker se gândise la el. Undeva într-o clădire atât de mare trebuie să existe cel puțin un cabinet individual al cărui șef își ia din când în când o vacanță. Nu trebuia să știe decât ce se petrece în clădire și apoi să aștepte.

Când Herbert Lansing își luase vacanță, Elkins aflase acest lucru de la liftier, tovarășul lui de pahar din ultima vreme. Nu fusese nevoie decât de o vizită făcută de Elkins și Wiss îmbrăcaţi în haine de meșteri ca să facă o copie a cheii și gata.

Intrară, iar Elkins scoase sticla de whisky pe care o pitise aici când făcuseră cheia. Trecură sticla de la unul la altul, după care deșertară gențile pe biroul avocatului și făcură împărţeala. Treimea lui Parker – doar el venise cu ideea loviturii – se ridica la puțin peste douăzeci și trei de mii.

Îi băgă la loc în geantă, mai trase un gât din sticlă și se lăsă pe spate pe scaun cu un rânjet pe față. Totul mersese bine. Se întorsese la traiul bun de altădată.

Wymerpaugh scoase un pachet de cărți și jucară pocher până la patru și jumătate, oră până la care Parker ajunsese aproape de douăzeci și șapte de mii de dolari. Cei patru făcură curat în birou, încuiară ușa și se despărțiră, ducându-se fiecare la câte un etaj.

Parker luă un taxi până la Aeroportul Lambert-St. Louis, unde prinse avionul de șase și cinci spre Omaha. Un nou chip și vechiul tipar. Se uită pe geam și zâmbi. La Miami ar trebui să fie frumos în acest moment al anului. Sau poate avea să se ducă mai departe, la Florida Keys.

Vânătorul spune povestea lui Parker, un infractor pentru care niciun jaf nu mai pare o misiune imposibilă. Dar atunci când se asociază cu alți patru jefuitori pentru a sustrage banii dintr-o tranzacție cu arme, este trădat și e pe punctul de a-și pierde viața. Pe când ceilalți îl cred mort, Parker își construiește metodic planul de răzbunare, principala lui țintă fiind unul dintre membrii celei mai mari organizații criminale din New York. Dar va putea un singur om să țină piept unui întreg sistem criminal? Urmarea este o vânătoare sângeroasă în care Parker nu ezită să ucidă și să își pună viața în pericol.

Richard Stark reconstruiește cu realism atmosfera anilor șaizeci, concentrându-se asupra felului în care funcționau organizațiile criminale și a legăturii acestora cu rețelele de prostituție.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-06-6